

GROOVE

Nummer 2 • 2001 | Sveriges största musiktidning

**Manic Street
Preachers
Fugazi
Bear Quartet
Daniel Lemma
Smut Peddlers**

**D A S T
P U N K**

**Dessa discokungar
är inga robotar –
det bara låter så**

Mazarine Street • S.P.O.C.K • Stephen Malkmus • Kenny Håkansson • Montys Loco • Lowrider

Ska du hänga med? Ja!!

Att vara utan musik går. I sex dagar. Detta märkte jag nyligen på min semester där sol, bad och böcker lyckades hålla abstinensen borta till sista dagen. Då började suget komma.

Det är dock hälsosamt att upptäcka hur mycket man kan sakna musik. Sådan avhållsamhet stärker respekten för musiker. De är kungar i mitt rike, men de har även ett udda förhållande till oss journalister eftersom de hela tiden måste klä sina musikaliska bedrifter i ord. "Bekriv er musik?", "Känns det annorlunda nu när ni är miljonärer?" eller "Varför är era låtar så korta?" är frågor som ställs dagligen. Som artist är det därför lätt att gå in i en roll, en förklädnad, för att kunna relatera till media. Detta vill vi på Groove råda bot på. Därför drar vi i vår igång en artikelserie med ledordet Privat. Vi vill komma bakom fasaden, glänta på dörren till artisternas liv och tankar. Deras vardag. För att vi tror att där ryms det intressanta händelser som representerar en annan sida av artisten. Först ut är ett högaktuellt svenskt rockband.

chefred@groove.st

Montys Loco	sid. 5
"Provokationer säljer"	sid. 5
P.S. aka "tha marginal error"	sid. 6
"80-talet gjorde mig..."	sid. 6
Mazarine Street	sid. 7
Smut Peddlers	sid. 8
S.P.O.C.K	sid. 10
Stephen Malkmus	sid. 11
Lowrider	sid. 11
Fugazi	sid. 13
Bear Quartet	sid. 14
Daft Punk	sid. 16
Daniel Lemma	sid. 18
Manic Street Preachers	sid. 20
Kenny Håkansson	sid. 22
Recensioner	sid. 25
Vinylrecensioner	sid. 26

Stephen Malkmus
sid. 11

Bear Quartet
sid. 14

P.S. aka "tha marginal
error" sid. 6

Daniel Lemma
sid. 18

Ansvarig utgivare & recensionsansvarig
Per Lundberg Gonzalez-Bravo, info@groove.st

Chefredaktör
Gary Andersson, chefred@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, bilder@groove.st

Layout Henrik Strömberg

Redigering Gary Andersson, Torbjörn Granrot,
Henrik Strömberg

Annonser Per Lundberg G.B.

Distribution Karin Stenmar, Miriam Fumarola,
distribution@groove.st

Web Therese Söderling, Ann-Sofie Henricson

Grooveredaktion

Dan Andersson

Gary Andersson

Josefin Claesson

Niclas Ekström

Jonas Elgemark

Mattias Elgemark

Fredrik Eriksson

Moa Eriksson

Anna Hedlund

Chalotta Holm

Robert Lagerström

Per Lundberg G.B.

Björn Magnusson

Martin Mansfeld

Thomas Nilson

Thomas Olsson

Tove Pålsson

Daniel Severinsson

Magnus Sjöberg

Peter Sjöblom

Mathias Skeppstedt

Henrik Strömberg

Stefan Sundberg

Groove

Box 112 91

404 26 Göteborg

Besöksadress Drottninggatan 52

Tel/fax 031-833 855

Elpost info@groove.st

<http://www.groove.st>

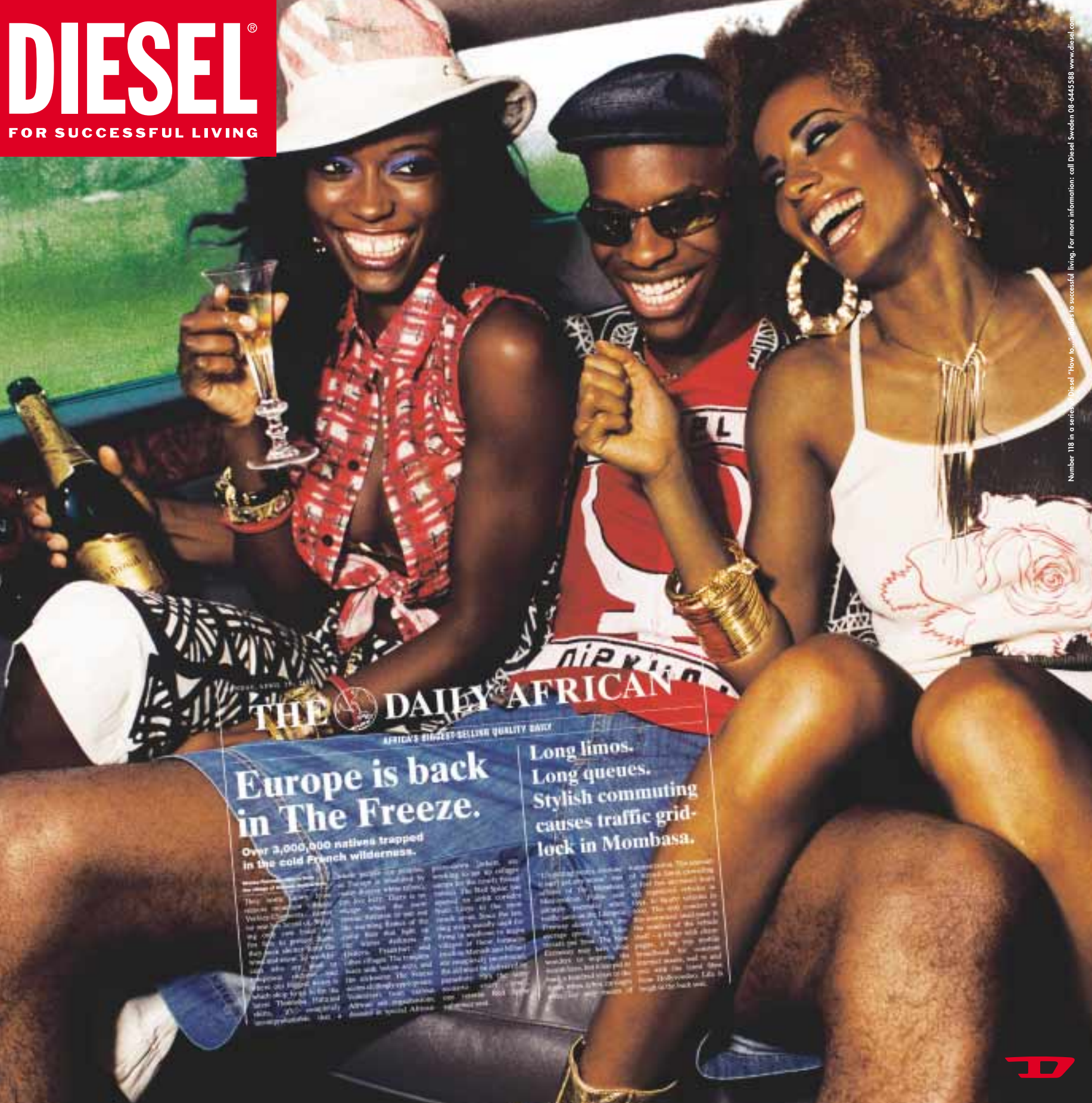
Omslag: Daft Punk, Pressbild/Virgin Records,
Textcollage Karin Stenmar

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryck Geson Skandiatryckeriet AB

Upplaga 55 000 ex.

ISSN 1401-7091

THE DAILY AFRICAN
AFRICA'S BIGGEST-SELLING QUALITY DAILY

Europe is back in The Freeze.
Over 3,000,000 natives trapped in the cold French wilderness.

European authorities have warned that a major snowstorm is expected to hit the continent in the next few days. The heavy snow is expected to fall on the Alps and other mountain ranges, causing major transport problems. In France, this could mean the closure of roads and airports. In other parts of Europe, such as Germany and Poland, the weather could also cause significant disruption. The situation is being monitored closely by meteorological agencies across the continent.

Long limos. Long queues. Stylish commuting causes traffic gridlock in Mombasa.

Highly expensive limousines and long queues of cars have caused a major traffic jam in Mombasa. The problem is caused by a combination of factors, including the arrival of a large number of foreign visitors and the limited capacity of the city's roads. The situation is expected to persist for several days. Local authorities are working to manage the traffic and ensure that public transport remains operational.

Number 118 in a series. Diesel®. How to... For more information: call Diesel Sweden 08-6445388 www.diesel.com

NYHETER

ARLO

"UP HIGH IN THE NIGHT"

Råfräckt debutband på anrika Sub pop. Replacements riff rock möter Kurt Cobains vemod & får till storartad musik, först Beachwood sparks & nu Arlo, Seattle rules!

BONNIE 'PRINCE' BILLY

"EASE DOWN THE ROAD"

12 oerhört vackra sånger av Bonnie 'Prince' Billy aka Will Oldham aka Palace Music aka ...etc. Detta är hans bästa platta någonsin!!!

COUSTEAU

"COUSTEAU"

Tänk er Scott Walkers röst med Burt Bacharachs melodier krydda med Tindersticks vemod och Nick Cave, där någonstans hittar vi Cousteaus själ!

SILVERBULLIT

"CITIZEN BIRD"

"Silverbullit - oförskämt underskattat Göteborgsband med en pondus som få svenska band besitter." *Per Bjurman, Aftonbladet*

HELL ON WHEELS

"THERE IS A GENERATION OF HANDICAPPED PEOPLE TO CARRY ON"

"Det är kul, charmigt, känslösamt, tänkvärt och mitt i prick." *Håkan Steen, Aftonbladet*

SPOTRUNNAZ

"X-MARKS THE SPOT"

"...Det har aldrig producerats en mer musikaliskt, gedigen och hård hip hop skiva i Sverige..." *Patrik Forshage, Nöjesguiden*
 "...Med utgångspunkt någonstans i Tha Alkoholiks vrickade musik gör Mic och Moé i Spotrunnaz sprudlande och livsbejakande hip hop som verkligen svänger..." *Jan Gradvall, feber*

Vemod kan vara skönt

text: Moa Eriksson
• bild: Mattias Elgemark

– Det är lite kul att folk man inte känner kommer fram och har åsikter om ens musik. Kul men märkligt. Likadant att bli intervjuad. Det känns ovant.

Stockholmsduon Montys Locos skivdebut *Guess It's Fine* släpptes alldeles i dagarna. Och eftersom målet är att kunna leva på sin musik är det nog dags för de båda flickorna att börja vänja sig vid uppmärksamhet.

Anja Bigrell och Marie Eklund träffades för fyra år sedan när de gick en musikutbildning. De började spela ihop och skrev sina första låtar på svenska. Men efter ett tag gick de över till att sjunga på engelska och till ett mer amerikanskt uttryck.

– Det är lättare att uttrycka sig på engelska. Man är mer van vid uttryckssättet eftersom man hör så mycket amerikansk musik hela tiden. Sen känns det mindre utlämnande än det hade varit att sjunga på svenska. Det blir inte som att skriva dagbok.

Duon har spelat en hel del under åren på Stockholms demoscen men aldrig haft några spelningar utanför stadens murar.

– Det är ju så himla svårt att få spelningar ute i Sverige när inte folk känner till en.

Montys
Loco

En sak som de i alla fall undsluppit är fördomarna om tjejer med gitarr. Det enda som stört dem lite är när de blev presenterade på Tracks och presentatören säger ”och de skriver sina egna låtar”. Något sånt hade aldrig sagts om det varit två killar det varit frågan om.

– När det gäller musik förutsätts det ju alltid att killar kan sin sak, medan folk blir förvånade över tjejer som har koll på vad dom håller på med. Att det är så är bara löjligt.

Förutom dylika störningsmoment finns det inget Anja och Marie skulle ändra på. De är båda nöjda med resultatet av inspelningen.

– Att få ut skivan har tagit lite tid men det är nog bara bra. Det har gjort att den blivit precis

så som vi ville ha den. Det känns jättekul. Fast nu känns det bara som om man vill börja med nästa skiva direkt!

Musiken i all ära men det som imponerar mest på mig är trots allt deras tuffa logotype. En typisk amerikansk vägskylt med bandnamnet mot en bakgrund av svenska tallar.

– Vi skulle haft palmer egentligen för att skapa den där amerikanska väggrogs känslan. Men så kom vi på att det kändes lite fånigt att saluföra oss som amerikaner när vi är svenska. Så killen som är vår formgivare kom på idén att byta ut palmerna mot tallar men behålla skylten.

En perfekt beskrivning av duons musik: en skopa svenskt vemod + en skopa amerikansk singer/songwriter-tradition = Montys Loco.

Provokationer säljer

Det gäller att provocera. Det gäller att sticka ut tungan. Det gäller att skrika högst om du vill höras. Så har det alltid varit i pop-musik.

Det är provokatörerna vi minns, inte mössen. Att dra på sig eld från censurivarnarna är ett säkert kort för att skapa kontroverser kring sin person – det visste Elvis och det vet Eminem. Elvis rullade på höfterna och insinuerade rajtantajtan.

Eminem hatar bögar och hotar kvinnor med stryk i sina texter. Uttrycken må vara olika men resultatet blir detsamma: STORA rubriker och STOR skivförsäljning.

Det ingår i varje ny generations utveckling att jävlas med de föregående generationerna. Det gäller att ge sig på något som ens föräldrar och lärare håller heligt – förutom Astrid Lindgren och Allemansrätten.

Det stora problemet nu för tiden är att det inte finns så många heliga kor kvar. Sex, våld, politik och droger är ganska uttjatade teman när det gäller musik. Ingen blir särskilt upprörd av Kents småpubertala sextexter. Ingen startar en revolution efter ha hört Bob Hund, tyvärr.

Alltså måste man hitta något nytt som upprör etablissemangent. Jag tror att Vitmakt-musik är ett exempel på detta.

Att provokationen, tabukänslan och det självpåtagna utanförskapet är viktigare än innehållet i musiken för de flesta som lyssnar på skiten.

Att sjunga om att knacka bög och spöa kärringar är också tillräckligt politiskt inkorrekt för att skapa detta självvalda utanförskap och denna gruppkänsla.

Det vet Eminem. Men det som gör Eminems homofobi intressant är inte homofobin i sig – den finns hos många artister, till exempel Ken och Bujun Banton – utan STORLEKEN på artisten. Eminem säljer plattor i paritet med Madonna och Britney.

Eminem uppträder på de STORA galorna. Eminem får grammysar. Eminem är ARENASTOR.

Och då ska man vara snäll, enligt etablissemangent. Elvis var snäll. Kanske är Eminem en riktig rebell (trots den superkommersiella lanseringen som det STORA vita hip-hoppet) just för att han inte har släppt rötterna i den genuina, svarta hip-hop-kulturen – vilken ofta är extremt homofobisk, kvinnofientlig och rejält dum i huvudet.

Niclas Ekström
petterniclas@penis.com

P.S. aka
"tha
marginal
error"

Trött på stereotyper

text: Björn Magnusson • bild: Charlotta Holm

I mitten av nittiotalet träffar jag P.S. första gången. Han står i min källare och förklarar att de håller på att spela in en skiva. Jag frågar snällt om de kan dämpa sig framåt kvällen.

– Visst, säger P.S. och stänger den tunga plåtdörren.

Gruppen där P.S. ingår heter Tre Ess och de skiter givetvis i min önskan om husfrid.

Efter några månader blir det tyst i källaren och låtar som jag ofrivilligt matats med börjar spelas på radion.

Tre Ess var först med att rappa på göteborgska. Flera år före PST/Q som gick i en klass under P.S. i högstadiet.

Men det funkade inte riktigt för bandet som gick skilda vägar. Samtliga medlemmar i Tre Ess är idag fortfarande aktiva. Gubb släppte nyligen en tolvå som producerades av den tredje medlemmen Kristus som även jobbar tillsam-

mans med bland andra PST/Q. Flera år senare sitter P.S. i en annan studio omgiven av kartonger med sina två färska solo-tolvor.

Namnet P.S. aka "tha maginal error" har han valt för att han känner att han står lite utanför hiphop-etablissemang. Trots att PST/Q satt Göteborg och göteborgska på rapkartan har P.S. nu valt engelska.

– Vi började på engelska i första gruppen Wolfpack där PST/Q ingick. Men jag

hade hållit på så länge med Tre Ess och det blev en naturlig reaktion att återvända till engelska.

Tillsammans jobbar P.S. och Zynk impulsivt i studion. Zynk skruvar fram beats som borrar sig in i trumhinnan och när P.S. är nöjd går det snabbt. De flesta låtar görs klart på en dag.

Vi lyssnar på Dave Hollister som är en favorit just nu. Dave Hollister var tidigare sångare i Blackstreet och P.S. tycker att många hiphopare lever i en

väldigt liten värld. *Fuck Hiphop*, den kanske bästa låten på de två tolvorna blottlägger med sylvassa rim stereotyperna inom hiphop.

– Jag tror inte det finns någon rappare som inte har känt att "Fan vad trött jag är på allt tjat om cred" och om man inte gått på varenda hiphop-jam sedan 1980 så är man inte riktig hiphopare. Då känner jag att jag skiter i det här och köper en gammal Mötley Crue-platta.

80-talet gjorde mig till den jag är

Så jag har gnällt i den här spalten förut om hur sena de är med musik här borta i USA. Och jag vet att jag har öst dynga över hur många föredettingar som turnerar runt på pubarna och gör bort sig.

Det senaste exemplet är stackars bortglömda Ratt som med bara två originalmedlemmar (en gitarrist och trummissen) för en månad sedan spelade på en pub för 150 pers. Men nu är det dags att erkänna min svaghet för gamla bortglömda band som turnerar.

Och missförstå mig inte nu, att Yngwie Malmsteen spelar här om ett par veckor kunde inte vara mer ointressant. Och att BB King en gång om året spelar på en firmafest för ett flygbolag och mellan varje låt pratar om hur bra flygbolaget är, kunde inte vara mer tragiskt.

Och jag kan inte påstå att jag tycker att stentvättade jeans, tubsockor, uppsprayat hår och färgen rosa är särskilt attraktivt.

Näh, vad jag pratar om är en annan helt underbar 80-tals-tripp som av en slump drabbar Minneapolis under mars och april.

Helt oberoende av varandra kommer följande gäng att med jämna mellanrum spela på olika ställen. Håll i er nu:

Psychadelic Furs, Gary Numan, Soft Boys (med Robyn Hitchcock), Shane Macgowan and the Popes, Cheap Trick, Waterboys, Echo and the Bunnymen, The Waiters, The Alarm, Jonathan Richman och slutligen Legendary Pink Dots.

Jag tänker givetvis se dem alla!

Och ja, jag vet, det är kanske inte de mest intressanta banden, men tänk efter, vilka minnen har man inte knutna till dem. Jag menar Psychadelic Furs var inte så mörka som alla andra jag lyssnade på, de var lite för pretentiösa och sångaren var lite för lik Bowie.

Men de hade en låt med i *Pretty in Pink* och deras *Best of* är helt kanon.

Och Gary Numan, vad kan man säga om Gary Numan som inte redan är sagt – inget NIN utan honom.

Och Shane, när såg ni senast en vuxen man pissa ner sig på scen och inte ens märka det?

Och jag har alltid velat se Cheap Trick, ända sedan Big Black gjorde en helt underbar cover på *He's a Whore*. Och förresten när jag tänker efter kommer jag nog att gå på Yngwie Malmsteen också.

Jag menar bara för att ha sett en livs levande gitarronist som till råga på allt jonglerar...

Det är väl bara att erkänna: jag är en av de personerna som är i den åldern när man kan säga "80-talet gjorde mej till den jag är". Och några av dessa band är skyldiga till det. Det går ju bara inte att bortse ifrån.

Visst saknas en hel del och visst är det vissa som kanske borde lagt av. Men får ta vad som finns och just nu är musikbudet riktigt bra tycker jag.

Mathias Skeppstedt
mars 2001

petshopboy666@hotmail.com

Gospelsväng utan skyddsnät

text: Fredrik Eriksson • bild: Mattias Elgemark

Mazarine Street

Det var fyra år sedan Mazarine Street hörde av sig senast. Med skivan *Delirious* markerar de ett nytt revir som förvirrade funknissar täckta med reabacksdamm.

– Det är en annorlunda skiva. Ett nytt Mazarine Street på ett sätt. Det tog tid att hitta det här Mazarine Street mellan 1997 och nu. Men nu kan vi vara det här ett tag till, förklarar Malte Holmberg.
– Detta är liksom nästa värld i Super Mario Bros, fortsätter Luciano Leiva. Man har kommit över alla sköldpaddor och trams. Nu är det laser.

Visst har det hänt mycket de här åren. Det som många förknippar med Mazarine Street, Detroit-rock och möjligtvis TT-öl, flämtar bara flyktigt förbi. Borta är större delen av slamret men svänget består.
– Vi har ju aldrig varit ett sådant band. Det är bara vad folk trott sig höra. Vi har ju haft de elementen i oss, Detroit-rock och garagerock, men samtidigt har vi alltid haft

exempelvis soullåtar också. Det kan säkert ha att göra med produktionen på de första två plattorna. Det har varit en mer eller mindre punkproduktion... skrån... På den nya är det lite mer tillspetsat, säger Luciano.
– Vi ville att den skulle vara rätt luftig och lättam... svängig och inte för mycket grejer hel tiden, dist och sådär. Vi tänkte lite på låten *Sign of the Times* med Prince, där det bara är en trummaskinprogrammering, han och en gitarr eller bas eller vad det nu är.

De svenska recensenterna har de i alla fall lyckas övertyga. I i stort sätt varje recension droppas just Prince som referens. Och enligt dem själva kommer det att stå i många fler. Likaså gospel och funk. Och flimrar inte ett Creeps-riff förbi i *When the Vibes ain't Right*? Säkert, men att sitta och leta efter alla referenser som faktiskt finns, skulle säkert kunna urarta i en doktorsavhandling.

– Det är värre än *På spaning efter den tid som flytt* av Marcel Proust. Allt finns; filmer, böcker, serier, handlingar, interna skämt och teorier, berättar Luciano och Malte fyller på:
– Och förstas väldigt, väldigt många skivor.
– Dammiga skivor, lägger Luciano till. Vi tar väldigt mycket ur reabackskivorna. Den där dåliga musiken som ingen bryr sig om. Där kan man hitta små, små delar och ljud och sno rätt av.
– Som den där DJ Shadow-skivan, *Endroducing*, den är ju minst 600 andra skivor och han har inte clearat någonting. Egentligen är det skit samma varifrån det kommer, bara det är grymt.

Tydligast av alla nya grepp är ändå användandet av gospelkör. Tanken har funnits sedan den första skivan men varken pengar eller kunskap om var man kan hitta en kör.
Över huvudtaget säger de sig ha en väldigt luddig bild av hur det går till att göra en skiva. Det är först vid mixningen som de får en viss kontroll över skeendet.

Kreativ förvirring kanske? I varje fall vill de inte vara ett band som inte vågar att pröva nya saker, kaospunk till exempel.

– Det är en sak att sitta och lyssna på det själv men vi brukar göra det med bandet också. Det är inte så många som vågar göra det. Spela kaospunk och testa funk. Ta en risk och kanske göra bort sig så fullständigt.
– Därför är det tråkigt att få sågningar på grund av att vi just vågar ta den risken. Det är väldigt få band idag som gör det som vi gör: tillför förvirring och galenskap i svensk musik.

- Singer/songwriter-duon Sweeper & Keeper spelar i mars på SXSW-festivalen i Austin, Texas. Annat svenskt där är Silverbullit.
- Missa inte Kingston Airforce på Sticky Fingers i Göteborg den 14/3.
- Philemon Arthur & The Dung! Kommer ni ihåg dem? Det ryktas om nytt material. Den som väntar på något gott...
- Världens mest moderiktiga band, Roxy Music, åker under sommaren ut på turné i Nordamerika. Har vi tur så kommer de till Europa och Sverige också.
- Inomhusfestivalen Noll Tre Fem går av stapeln i Halmstad 9-10 mars. Lokalen blir Diezel och några av artisterna är The Hives, Silverbullit, Footstompers och Hardcore Superstar.

- Skivbolaget FatCat Records, som ger ut smal elektronisk musik och post-rock, släpper samlingen *No Watches No Maps* med demolåtar från artister bolaget gillar men inte har möjlighet att ge ut. Samtidigt öppnar en avdelning på FatCats webb-sida, www.fatcat.co.uk, med ytterligare låtar i mp3-format. Där har bolaget dessutom satt samman en guide till alla steg i processen att ge ut en skiva, för de som själva vill försöka.
- Jamaicanska sångerskan Tanya Stevens har spelat in sin kommande platta i Stockholm.

- Popstad 2001 är inte slut utan håller på hela året ut. På Frölunda Kulturhus 23/3 spelar Göteborgsbanden Mooncalf och Andersson.
- Tunga bluesbolaget Fat Possum kommer snart ut med två nya RL Burnside-plattor. En akustisk samt liveplattan med det underbara namnet *Not The Same Old Blues Crap II*.
- Stilbildande akustiske gitarristen John Fahey dog nyligen efter en hjärtoperation. Hans kallade sin egen helt unika stilblandning av minimalism, avantgarde och folkmusik för American Primitive Guitar. Han hade enormt stor betydelse för gitarrister världen över.

- Postrock-bandet Tortoise, som nyligen släppte albumet *Standards* (Warp/Border), kommer förbi Skandinavien. De spelar bland annat i Oslo 16/4, Stockholm 17/4, Malmö 18/4 och Köpenhamn dagen efter.
- Warp har, tillsammans med The Designers Republic, nyligen helt designat om sin hemsida. Nu ännu informationsrikare och ännu transigare.
- I övrigt väntar vi fortfarande på att Crazy Wisdom ska släppa plattan med Sonic Youth och saxofonisten Mats Gustafsson.
- Sony släpper inom kort en liveplatta med Bob Dylan med inspelningar från hela karriären, 1961 till 2000.

Snuskiga filmer för blinda

text: Daniel Severinsson
• bild: Mattias Elgemark

Folk lever sällan upp till sin image. Före detta mentalpatienten och förmodat stentuffe undergroundlegenden Cages första fråga är om vi har galna kosjukan i Sverige och om han vågar äta kött.

Cage utgör tillsammans med The High & Mighty (Mr Eon och DJ Mighty Mi) snuskrion Smut Peddlers, som är aktuella med plattan *Porn Again*. Tidigare har Cage mest varit känd för sin fortfarande pågående beef med Eminem, medan The High & Mighty uppmärksammats för sylvassa plattan *Home Field Advantage* från 1999. Med Smut Peddlers har de skapat störst rubriker genom sin minst sagt kontroversiella video till låten *Bottom Feeders*, där man sniffar kokain från en kvinnas underliv och kråks under sex.

Det är nästan så man längtar till den tid då det räckte med att låta luggen växa för att chockera, eller i alla fall till när Jonas Åkerlunds video till *Smack My Bitch Up* ansågs vara magstark...

Anledningen till att man bildat bandet är enligt Eon att de kompletterar varandra bra, och att det är kul att leva ut sina olika sidor i olika projekt.

– På *Home Field Advantage* firade jag min kärlek till hiphop, på *Porn Again* låter jag min mörkare och snuskigare sida komma fram.

Mighty Mi menar att det inte är så stor skillnad på grupperna. – Hiphop-nivån är densamma, egentligen är det mest imagen som skiljer sig.

Cage, som tidigare mest hörts på obskyra tolvor och på internet, verkar nu på allvar ha tagit steget upp ur underjorden. Han berättar att det ändå är omöjligt att undkomma det kommersiella.

– Så fort du väljer ett skivomslag så visar du ju att du bryr dig om att sälja skivor, men för mig känns det okej. Jag försöker inte bli någon stjärna och jag hatar fortfarande pop.

På *Medicated Minutes* säger du ”so many biters I performed in a shark cage”. Är du orolig för att andra rappare ska sno din stil?

– Ja, för några år sedan använde jag metaforer som var unika för mig men så är det inte längre. På internet finns hundra olika Cage, och jag vet att MC:s tagit hela sin stil efter att bara ha hört några rader av mig, berättar Cage utan att nämna Eminem vid namn. Det är ju okej att ”bita” nu. Man kan använda ett Rakim-rim i en refräng, och det är inte att ”bita”, det är att visa respekt, fortsätter Cage som tycker att hiphopen förlorade sin originalitet för länge sedan.

Han berättar lyriskt om rim, metaforer, ”open mics” och scenen i New York för tio år sedan.

Visselrigen finns den råa hiphopen kvar men han äcklas av alla som vill bli DJ eller MC bara för att det är trendigt.

När vi diskuterar texter berättar Eon att han mest försöker få till bra rim och vara rolig. Cage anser sig vara mera ”lyricist” än ”performer” och skriver hellre om sina ”paranoi- da drogpåverkade fantasier”.

Han är som bekant ett stort fan av Stanley Kubrick och ser sina verk som ”små filmer för de blinda”.

Senare på kvällen kör Smut Peddlers ett kort men bra set på O-baren vid Stureplan inför 20 hiphop-fans och 100 fredagsöldricken- de tjänstemän (vakterna släpper bara in stamgäster med ljusblå skjortor efter klockan halv tio, så utanför står alla som ville se bandet men inte fick komma in).

På borden ligger superfula flyers som ser ut som sexannonserna som klistras upp i telefonkiosker i London, och det är många som tar i dem med avsmak och lägger dem åt sidan.

Annars är det mest skandal- artade som händer att Cage håller ett glas vatten i huvudet på en kille som sitter nära scenen utan att titta på bandet.

Smut Peddlers skäller mer än de bits.

Och det är tur.

SRS T20

STUDENTRADION SVERIGES
ALTERNATIVA TOPP 20

Studentradion Sveriges Alternativa Topp20

FEBRUARI 2001

1. PJ Harvey - A place called home [Universal]
2. Håkan Hellström - En vän med en bil [Virgin]
3. Muse - Plug In Baby [Playground]
4. Dandy Warhols - Godless [Emi]
5. Bear quartet - Load it [A West Side Fabrication]
6. Grandaddy - Chrystal Lake [V2]
7. Stakka Bo - Mute [Stockholm Records]
8. Hell On Wheels - The Soda [Nons]
9. Marilyn Manson - The fight song [Universal]
10. Gorillaz - Tomorrow Comes Today [Emi]
11. At The Drive-In - Invalid Litter Dept. [Virgin]
12. Lars Winnerbäck - Jag vill gå hem med dig [Universal]
13. The Soundtrack Of Our Lives - Still Aging [Warner]
14. Placebo - Special K [Virgin]
15. Black Eyed Peas ft. Macy Gray - Request+line [Universal]
16. Jim White - Handcuffed to a fence in Mississippi [Virgin]
17. Kings of Convenience - Winning a battle, losing the war [Virgin]
18. Hardcore Superstar & Lok - Staden Göteborg [Mnw]
19. My Orchard - To Cool For School [Massproduktion]
20. Morcheeba - World looking in [Warner]

SRS topp 20 baseras på de mest spelade låtarna i SRS just nu.
Kolla listan varannan vecka på

WWW.SRST20.JUST.NU

Nätverket Studentradion Sverige (SRS) är ett samarbete mellan:

Göteborg - K103, 103,1 MHz

Linköping - Radio Stil, 95,5 MHz

Lund - Radio AF, 99,1 MHz

Stockholm - 95,3 MHz

Umeå - Mick 102, 102,3 MHz

Uppsala - 98,9 MHz

Växjö - Växjö studentradio, 102,4 MHz

www.gfs.gu.se/k103

www.radiostil.nu

www.radioaf.com

www.studentradion.net

www.mick102.nu

www.studentradion.com

MAZARINE STREET DELIRIOUS

NYTT ALBUM
UTE NU!

poptones på border...

Captain Soul

Debutalbum från Alan McGee's hittills poppigaste signing sedan han lämnade Creation och startade Poptones. Upptempo brittop med hitkiänsla. Singeln T-shirt 69 spelas flitigt på de stora engelska stationerna. Smittande gitarrpop av yppersta klass.

Ärets nykomling redan nu!
Hur det låter? Ja... bra!
Stillsamma gitarrer,
fantastiska låtar,
Gillar man någon av följande
är det köptväg:
Nick Drake, Spiritualized,
Red House Painters, Neil Young.

...Så är det bara...

January

I Heard Myself In You

...alltid steget före

BORDER
MUSIC

www.border.se 031-190800

Groove bjuder på skivor!

www.groove.st

Daft Punk - Discovery

Mazarine Street - Delirious

Daniel Lemma - Morning Train

foto: Johan Berglund • bildmanipulation: Henrik Strömberg

På utomjordiska äventyr

text: Martin Mansfeld

Android, Crull-E och Yo-Haan i S.P.O.C.K har beamat ner till jorden för att sprida glädje och rädda människorna från planetens förfall.

Med hjälp av syntar skapar de spejsad popmusik som är tillgänglig för alla som vill ha kul. Låtarna är som små äventyr som lyssnaren själv kan medverka i. Fantasin bygger upp handlingen och det är ens egen uppfattning som är viktigast.

– Vi vill skapa bilder med musiken, säger Android, eller Alexander Hofman som han kallas här på jorden.

Sedan starten 1988 har de ofta använt sig av attribut ur science fiction-serien *Star Trek*. De har till exempel haft uniformer liknande de klassiska pastellfärgade T-tröjorna. I början hette de Mr Spock, men då de ringde till Paramount i USA som licensierar *Star Trek* fick de svaret: ”Det där blir

dyrt grabbar.” Då dök det upp en liten berättelse i bandmedlemmarnas huvud:

”En rymdpilot är ute och far, då han plötsligt slås medvetslös av möjligtvis en meteor. När han senare vaknar och söker hjälp från en näraliggande planet, får han inte komma igenom deras försvarsnät. När de frågade vem han är, svarar han: ”This is Star Pilot on Channel K.” Vilket också blev gruppens namn. Varje äventyr de skriver om ska man även kunna läsa och förstå utan att höra musiken.

Det ska vara som ett miniavsnitt från en påhittad TV-serie. Det ska finnas en början och ett slut. Science fiction står dem väldigt nära, men även rymdforskning och andra vetenskaper

fascinerar dem.

– Det är sällan jag går in i den samhällspolitiska debatten, lite subtielt kanske, det är en övermättad marknad. Tänker man på samhället, så är vi mer inne på att sprida glädje, skänka värme och glädje till vår publik. I denna mörka och dystra värld behövs det mer kärlek, säger Alexander.

S.P.O.C.K skriver texterna, gör musiken, tänker ut vad de ska ha på sig och hur omslaget ska se ut.

– Vi är en helhet, vi gör allt själva. Vi gör en grej vi gillar, som vi kan och vi har inte anammat instrument vi inte kan traktera. Vi är äkta.

Som bäst mår de när de spelar live. Närhet och kontakt med fansen är viktigt för att kunna fortsätta. Hellre tio glada på en konsert, än 500 som inte bryr sig.

– För ungefär två år sen i USA, gjorde vi just ett gig för tio personer, och det var lyckat. En tjej stoppade till och med en tiodollarsedel innanför byxorna på mig, säger Alexander.

Dessutom har Alexander lättare att sjunga ut på scen. I en studio blir det

alldeles stelt och platt, han vill ha fansen framför sig så att han kan leva ut.

Hans röst har också förändrats genom åren.

– Det har hänt en hel del med rösten, förut var den inte lika tonsäker, jag fejkade rösten. Nu är det mer min naturliga röst.

Som så många andra, satt kanske killarna i S.P.O.C.K under tidig tonårstid och drömde om hur det skulle kännas att vara berömda artister.

– När jag såg Depeche Mode ville jag stå på scen och se massorna och höra deras jubel. Men min största favorit är Jimi Hendrix. Han spelade inte gitarr, han ökade gitarr!

Gruppens femte och senaste skiva, *2001: a S.P.O.C.K Odyssey*, är en direkt fortsättning på deras förra *S.P.O.C.K: 1999*.

– Vi har experimenterat, finslipat, tagit ut svängarna från vårt perspektiv, tagit lite av varje. Ingen kanske uppskattar hela, men det finns något för de flesta. – Vi är fullt seriösa, vi plojar inte fram något. Slutresultatet blir dock glatt, avslutar Alexander Hofman.

Stephen
Malkmus

Bara jag och mitt namn

text: Dan Andersson

– Det är mycket enklare nu. Jag var trött på den kontakt som vi hade, all upprepning och att alla bodde i en massa olika städer. Nu bor alla i min stad och det är mycket lättare.

Pavement.

Ett hyfsat amerikanskt skrammelpopband som man lyssnade lite på kring 1994 och som gjorde några helt okej skivor, för vissa.

Lo-fi-gudar som under nittiotalet utvecklades från hyfsat innovativa till oerhört inflytelserika och världsförbittrande genier, enligt andra.

Ett mediumstort collegierockband, påstår det numera splittrade bandets sångare och frontfigur Stephen Malkmus med sedvanlig blygsamhet och självkritik.

– När gång får det vara nog, förklarar han. Och då är det dags att sluta. Vi kunde inte längre tänka oss att ge oss ut på turné tillsammans. Det blev för mycket upprepning. Allt tar slut förr eller senare. Allt.

Pavement tog slut, för alla praktiska syften, efter en sista spelning i London i november 1999.

Lite mer än ett år senare släpper Malkmus sin solodebut, inspelad i några billiga studior i hemstaden Portland i Oregon. – Jag gillar att göra skivor. Låtarna kom och jag ville börja

göra det. Så jag bestämde mig för att göra en medryckande popplatta, enligt min uppfattning, som min första skiva för mig själv. Jag älskar att göra skivor och jag ville arbeta med de här människorna. De är mina vänner.

Vännerna heter Joanna Bolme och John Moen. De spelar bas respektive trummor, såväl på skiva som på turné. På turné tillkommer dessutom keyboardisten Mike Clark.

I februari besökte de Köpenhamn och Malmö, men i april utlovas en mer omfattande turné i Europa.

– Det är en fortsättning, säger Malkmus om den nya skivan. I stort sett. Vi gjorde skivan på samma sätt, fast med annat folk i rummet. Det låter som ett band, jag försökte mig inte på någon singer/songwriter-skit.

Värmländsk öken

Lowrider är Sveriges bästa på att riffa i moll. Sanden yr och kaktusarna böjer sig i ökenstormen, men basisten och sångaren Peder Bergstrand är lugn – han har trumf på hand.

Lowrider imponerade på Distfestivalen i somras och debutplattan övertygar – Lowrider gör Sveriges bästa stonerrock just nu! Soundet är fuzzigt och ljudbilden smutsigt kornig.

Att fånga Kyuss psykedeliska blues och Fu Manchus punkighet är det få som lyckats med.

– Okej, vi gillar Kyuss men försöker ändå influeras av dom, inte kopiera. När till exempel doombandet St Vitus kom fram anklagades dom för att vara

Black Sabbath-kopior men numera är de både accepterade och kultförklarade, säger Peder lite trött.

Inspelningen av Lowriders debut-

platta *Ode To Lo* skedde i Karlskoga i en studio som Peder kallar Rucklet. Huset stod tomt och alldeles bredvid håller gitarristen Ola Hellqvist på att utbilda sig till ljudtekniker vilket innebar att Lowrider hade obegränsat med studiotid.

– Vi kunde experimentera med soundet, testa styrkare, pedaler och olika ljud hur mycket som helst. Under inspelningen bodde vi till och med i studion, vilket kanske var en smula överdrivet, erkänner han.

Precis som de resterande bandmedlemmarna har Peder bytt ut sola i Karlstä mot stressen i huvudstaden. Den musikaliska utvecklingen är större och spelställena fler.

– Tyvärr är väl knappast utbudet av lokaler och rocklivet i Karlstad något att hurra för direkt, konstaterar Peder. Att repa är till exempel mycket lättare nu när alla bor i närheten av varandra. Dessutom finns jobben här och chansen att utvecklas är större.

Thomas Olsson

border...alltid steget före...

Mark Kozelek

What's Next To The Moon

Marks andra soloplatå innehåller 10 AC/DC covers. Alla låtarna är ur bandets tidiga produktion. Texterna är skrivna av bandets orginlasångare Bon Scott och arrangerade av Mark. Inte ett spår av Angus riff någonsans förstås.

Low

Things We Lost In The Fire

Som vanligt balanserar denna trio mellan det vackraste man hört och lågmäld pop. En stor platta - i allas öron!

Arab Strap

Red Thread

De har skalat bort allt de tyckte var onödigt och blivit mer basic på denna enormt efterlångtade nya studio album. Här visar Arab Strap precis hur bra de kan vara.

Clem Snide

Your Favourite Music

Tänk Neil Young's låtar spelade av Wilco med Jayhawks som hjälpmusiker.... jo, det är precis såhär bra!

Tortoise

Standards

Ett album fylld av musik med rötterna i indie och krautrock, Musiken blir lekfull, suggestiv och smittande!

Raz Ohara

The Last Legend

Med en röst som påminner om Lenny Kravitz och Prince och låtar som lika gärna skulle kunna vara Nick Drake's skapar han S T O R musik. En platta som skall avnjutas i sin helhet - och den kommer att spelas om å om å om ...

indie på border...

BORDER
MUSIC

Riktiga musiker har inget val

text: Daniel Severinsson • bild: Mattias Elgemark

Om en artist beskrivs som äkta blir jag skeptisk. Tankarna dras till pretentiösa pajasar som har glömt att musik görs lika mycket med hjärtat som med hjärnan. Men om jag skall beskriva Ian MacKaye med ett ord, är "äkta" ändå det bästa jag kan komma på.

Jag är lite nervös. Ian ger sällan intervjuer och ogillar journalister eftersom "om musik kunde kläs i ord skulle vi inte bygga instrument".

Jag vet att Fugazi tagit sitt namn efter en term från Vietnamkriget (Fucked Up, Got Ambushed, Zipped In), och att de ofta spelar på olika evenemang med politiska förtecken eller för välgörenhet. Därför är min första fråga om Ian bildade bandet för att förändra samhället och föra ett "krig" mot musikindustrin som han tycker så illa om.

Han svarar att målet med Fugazi och alla andra band han varit i tidigare (Minor Threat med flera) helt enkelt är att vara ett band som spelar musik, och att "Music kicked my ass and I wanna return the favor". Att han sedan använder bandet för att föra fram sina politiska idéer är bara en bonus. – Riktiga musiker har inget val. De måste spela i band!

Fugazi ger ut sina skivor på Ians eget bolag Dischord Records och har konsekvent vägrat göra videor

och anpassa sig efter branschens krav. Anbud från större bolag har dock inte sänkts, och jag frågar om det aldrig varit frestande att acceptera för att kunna sälja fler skivor och få ut budskapet till fler människor.

– Tvärtom, på ett stort bolag skulle vi inte kunna existera, och finns det inget band säljer man inga skivor.

Ian berättar att han inte tycker att kommersiell musik behöver vara dålig, men att han föredrar att lyssna på band som inte spelas på radio eller syns i pressen. – Det är redan bevisat att reklam fungerar, men jag lyssnar mycket hellre på något som inte körs ner i halsen på mig.

Att Ian "inte skulle känna igen en Oasis-låt om den sparkade mig i röven" betyder dock inte att han inte hänger med i dagens musik.

Han lyssnar på mycket elektronisk musik som han tycker är intellektuellt intressant, även om han i slutändan föredrar musik gjord av "riktiga människor med personligheter". Han har sedan hemkomsten från senaste turnén sett ett tiotal

band på lika många dagar. Han gillade nästan alla och säger att det är från the community i hemstaden Washington D.C. han får sin inspiration. Där i underjorden föds och vidareutvecklas idéer, för det finns ändå inget hopp om profit.

Efter att vi lagt på och Ian försäkrat att en ny skiva är på gång, men att de jobbar långsamt, känner

jag mig upprymd. Hans kärlek till musiken är otroligt smittande. Jag kan inte sätta fingret på vad som gör att jag tycker Ian är mer äkta än alla andra tillsammans, men jag förstår varför det känns som en viktig sanning och inte en sliten klyscha när han skriker "You are not what you own" på *Merchandise*.

Det trögaste som finns

text: Dan Andersson • bild: Paulina Holmgren

– Det är för att visa någon slags sympati med homosexuella. Med deras situation. Överhuvudtaget är det ganska utsatta människor på den här skivan. Mycket kvinnor som lämnar sina män och såna saker.

The Bear Quartet är aktuella med nya skivan *Gay Icon*.

– Jag tycker att det är smickrande, säger The Bear Quartets sångare Matti Alkberg lite generat över telefon. Jag förstår inte riktigt allt han har skrivit. Terminologin, sådär. Men det är jätteroligt. Smickrande.

The Bear Quartet har blivit en universitetsangelägenhet. Redan 1997 introducerade Märten Nilsson Luleåbandet för den musikvetenskapliga institutionen i Uppsala med sin C-uppsats *The Bear Quartet – Analys av en stilutveckling*.

”Gruppens musik varierar ständigt; den larmande gitarrbaserade musiken med nästan ohörbar sång på debutskivan har utvecklats via en tydligare pop med utökad instrumentarium till en musik som tydligt hämtar beståndsdelar från gruppens alla tidigare skivor”, skriver Nilsson.

Uppsatsen omfattar bandets produktion fram till 1997 och slutar i och med *Moby Dick*, det sjätte albumet. Sedan dess har mycket hänt.

Tillsammans med nytilkomne keyboardisten

Carl Olsson gjorde bandet den sedvanligt kritikerhyllade och lite poppigare *Personality Crisis*.

Recensenterna förutspådde i vanlig ordning ett genombrott, men ingenting hände.

Därefter dröjde det inte länge innan de släppte ytterligare en skiva, den lågmälda och mer akustiskt orienterade *My War*.

– Vi hade så mycket låtar så de ringde från skivbolaget och sa att vi måste fixa nånting, berättar Matti. Vi var i Stockholm och höll på att spela in. Vi tog en paus på 20 minuter och bestämde oss för att *My War* skulle bli en ganska lugn skiva. Vi hade pratat om att vi ville göra en sammanhållen skiva på det viset. Stämningmässigt.

Mindre än ett år senare ligger ännu en skiva klar, årets bästa svenska redan i februari, *Gay Icon*.

– De två senaste är inspelade samtidigt ganska mycket. Man kan tro att det är en lång inspel-

ning och så, men faktum är att de är inspelade på kanske sju dar. Vi har spelat in lite då och då.

Gitarristen Jari Haapalainen har gjort omslaget. Bilderna föreställer honom själv. På framsidan ser man hans lugg. På baksidan ser man hans ben. Inuti konvolutet ser man resten.

– Vi har länge pratat om att Jari skulle vara naken på omslaget. Han var väldigt besviken på att han inte kunde använda bilden där han är helt naken på framsidan, men det skulle bli lite för mycket. Det skulle ta udden av det.

Trots att de är inspelade nästan samtidigt, är *My War* och *Gay Icon* inte särskilt lika varandra. Där *My War* lyfter fram hantverket och melodierna, raserar *Gay Icon* allt som låtarna bygger upp med udda arrangemang och en lite trasigare, hårdare och stickigare ljudbild.

– Det är en motreaktion, förklarar Matti. Vi är så trötta på det där popformatet överhuvudtaget. Det radiovänliga och tillrättalagda. Nästa kommer att bli ytterligare lite jobbigare att lyssna på.

Om allt går som de vill, ska de börja spela in nästa skiva i samband med att de turnerar i mars och förhoppningsvis ska den vara klar redan i april. När den ska släppas är inte klart.

– Själva inspelningsformen kommer att styra resultatet. Vi kommer att spela in jävligt fort. Men det kommer att bli något helt annat; en annan sorts låtar. Vi är lite trötta på refränger, helt enkelt. Vi vill vara lite friare.

Bandet är också trötta på att ständigt läsa samma saker när deras skivor recenserar.

– ”Nu borde genombrottet komma” och ”Varför säljer de ingenting?”. Det är väl helt ointressant. Vi skiter helt i om vi säljer nånting. Det är lite motsägelsefullt, men det har varit samma sak för oss från dag ett.

Även om The Bear Quartet under sin nio skivor långa karriär varit i ständig förändring, har de alltid drivits av samma envishet och samma uttrycksbehov. Oavsett om någon är villig att lyssna.

”The Bear Quartet varierar och förändrar således sitt sound, men vissa beståndsdelar är relativt konstanta”, skriver Nilsson i sin uppsats.

– Vi är ju samma människor om inte annat, säger Matti. Det är väl det trögaste som finns? Det segaste ämnet, om man slår upp i nån bok. Men det ligger väl lite i det. Samtidigt har vi alltid varit väldigt måna om att alltid göra en helt annorlunda skiva. Men vi tänker aldrig på såna saker. Hur andra, liksom... Ja, hur vi uppfattas.

AIMEE MANN

"Bachelor No. 2" Or "The Last Remains Of The Dodo"

Aimee Mann (f d Ti Tuesday) är tillbaka med sitt tredje soloalbum. Innehåller bl a sånger från succéfilmen Magnolia och radiofavoriterna "Ghost World", "Save Me" och "Red Vines". Självfull och erikal popmusik av högsta klass.

www.aimeemann.com

NY SINGEL FRÅN ENGLANDS STÖRSTA BAND!

"Mr. Writer"

"Probably before we tended to freeze up a little bit in the studio, but this time round we said, fuck it, if it sounds good it sounds good, and it stays on the record"

Kelly Jones

Albumet "Just Enough Education to Perform" kommer 9e april.

www.stereophonics.com

RAE & CHRISTIAN SLEEPWALKING CD/LP IN STORES NOW

1. BLAZING THE CROP A scratch intro that links "Northern Sulphuric Soul" to "Sleepwalking", featuring cuts built up from Grand Central back catalogue. **2. HOLD US DOWN** featuring **THE CONGOS** A wonderfully soulful tune featuring the voice and the horn section of seminal reggae band THE CONGOS **3. IT AIN'T NOTHING LIKE** featuring **THE PHARCYDE** A simple uptempo keyboard riff backed up by the incredible rhyming skills of IMANI, BOOTY BROWN and KRIMINUL from THE JIGMASTAS **4. GET A LIFE** featuring **BOBBY WOMACK** Bobby Womack is harassed by a phone stalker and tells his story in this melancholic two stepper. Fabulous vocals, bizzare story **5. NOT JUST ANYBODY** featuring **KATE ROGERS** A beauty of a song. Kate Rogers floats effortlessly over a break of the Mahavishnu Orchestra **6. TRAILING IN THE WAKE** A spaced out soundtrack-like instrumental, led by an incessant keyboard riff. This track originally started out as a Manic Street Preachers remix that never saw the light of day **7. VAI VIVER A VIDA** featuring **TANIA MARIA** With the phenomenal voice of TANIA MARIA singing in her native Portugese. Check the strings. It's one of the albums most intense moments **8. LET IT GO** featuring **THE PHARCYDE** A summertime Rhodes piano, tight drums and the tale of falling out and eventually forgiving whoever it is who pisses you off. THE PHARCYDE are never short of stories. It's still not certain who these rhymes are aimed at **9. READY TO ROLL** A trademark **RAE & CHRISTIAN** instrumental. Rockin' and rolling the dancefloor with shades of Techno, Hip Hop, GoGo a great rhythm guitar and some nice scratching bits **10. WAKE UP EVERYBODY** featuring **BOBBY WOMACK** A deep dark cover version of the Harold Melvin and The Bluetones classic. Awesome singing, lyrically still relevant today **11. SALVATION** featuring **SIRON** Piano, guitar, strings, drums and a simple song featuring the sugar sweet voice of SIRON.

ikoner i tiden

text: Thomas Nilsson

Armand Van Helden.

Cassius.

Madonna.

Alla har velat låta som Daft Punk de senaste åren.

Men ingen har gjort bättre disco eller bättre videor än de själva.

I höstas kom *One More Time*, Thomas Bangalters och Guy-Manuel de Honem-Christos första singel tillsammans på nästan tre år. En del recensenter förstod ingenting och mumlade om att forntora dagars magi var över. Men den var ju fantastisk. En sådan där omedelbar discoklassiker som skulle kunna pågå i tjugo minuter utan att man skulle ha en chans att tröttna. Den låt som en modern efterföljare till *Holiday* som Madonna naturligtvis aldrig själv kommer att göra.

– *One More Time* är en väldigt ärlig och väldigt personlig låt, säger Thomas Bangalter. Vi ville ge ut den på ett annorlunda sätt än vad man brukar. Vi skulle bara släppa en enda låt och inte göra något mer. Inga remixar. Ingen video. Ingen promotion. Inga intervjuer. Det skulle räcka med bara musiken. Och det gjorde det. *One More Time* toppade de europeiska försäljningslistorna.

Först tre månader efter singeln dök en video upp. Istället för Daft Punk framförde något sorts tecknat futuristiskt rockband

låten i en mangainspirerad video gjord av den japanske animatören Matsumoto Reishi. I likhet med tidigare Daft Punks-videoer som *Da Funk* och *Revolution 909* påminde den mer om en briljant kortfilm än en musikvideo.

– Matsumoto gjorde tecknade filmer som vi såg på fransk tv när vi var barn, förklarar Thomas Bangalter vad gäller valet av regissör.

Daft Punks fyra år gamla debutskiva *Homework* och singeln *Music Sounds Better With You* med Bangalters sidoprojekt Stardust har haft ett gigantiskt inflytande på hur europeisk dansmusik låter idag. Alla från Madonna till europeiska konstellationer som Modjo och Phats & Small har mer eller mindre ambitioner kopierat deras sound.

Thomas Bangalter verkar inte ha några större invändningar.

– Dansmusik borde egentligen handla om förändring och vi försöker alltid göra musik som inte gjorts tidigare. Vi hade absolut ingen lust att göra samma skiva en gång till. Men om andra grupper vill låta som vi gjorde för fyra år sedan så har vi inga problem med det. Det är smickrande och vi gillar en del av sakerna som gjorts. En låt som Modjos *Lady* är kanske inte så nyskapande, men den berör mig känslomässigt och då finns det ju en mening med den.

Och, jodå, han gillar Madonnas *Music* också.

– Vi gillar verkligen Madonna och vi har förmodligen blivit mer influerade av henne än vad hon blivit av oss. Många säger att *Music* låter som oss, och det kanske finns några få likheter, men jag tycker att det är ett album

som inte låter som något som gjorts tidigare. Hon har alltid varit väldigt innovativ som artist, aldrig rädd för att ta risker eller förnya sig. Vi blev tillfrågade att göra några remixar åt henne men tyvärr hade vi inte tid.

Daft Punk är just nu engagerade i sin nya hemsida Daft Club.

– Napster är någonting bra eftersom musik måste bli billigare, menar Bangalter. Problemet är bara att det nu inte finns någon skillnad mellan att köpa en skiva och ladda ner den gratis. Men de som köper vår skiva kommer att få tillgång till Daft Club där de kan ladda ner remixar och annat.

– Daft Club kommer att bli ett helt nytt sätt för oss att arbeta, fortsätter han. Vi kan göra en låt och lägga ut den på nätet ett par timmar efter att den är klar istället för att vänta månader med att släppa den på skiva.

När Daft Punk gjorde *Homework* var de förbannade på den franska staten som satte likhetstecken mellan techno-, housemusik och droger. Den blev deras eget lilla uppror mot samhället till tonerna av den bästa discomusik som världen aldrig hade hört några fransmän göra tidigare. Nu är deras revolution över.

– Idag är den här musiken accepterad av samhället, regeringen, Madonna... av alla. Därför skulle det vara meningslöst att göra en ny *Homework*. Den skulle bara revoltera mot en fiende som inte längre finns. *Homework* var en väldigt fysisk skiva. *Discovery* är mer melodiös och den har helt andra känslomässiga dimensioner för oss. Vi har försökt att strunta i alla sorters regler för hur housemusik ska låta och göra en skiva som bryter ner barriärerna mellan olika sorters musik. Jag vet inte ens om det är en dansskiva. Den har dansinfluenser... men egentligen är det nog bara... musik.

Och så fortsätter Thomas Bangalter att rabbla klyschor om gränsöverskridande och om att bryta mot reglerna och om hur de bara gör musiken för sig själva och även om det mesta på *Discovery* verkligen är jävligt bra så är han ganska tråkig att lyssna på och jag glömmer bort att fråga varför de i en intervju med The Face påstod att de förvandlats till robotar när de blev bitna av en radioaktiv sampler hösten 1999 eller hur det nu gick till. Men det kan nog göra detsamma.

Daniel
Lemma

En liten stilla revolution

text: Peter Sjöblom

• bild: Charlotta Holm

De flesta har nog hört honom. Bland annat den dryga halv miljon människor som sett filmen *Jalla! Jalla!*.

Daniel Lemma har en röst av klassiskt snitt. En påminnelse om Motown. Med soul i den verkliga betydelsen. Med två låtar på soundtracket till Josef Fares film har han sjungit sig in rakt in i folks medvetande. Det har gått undan, och det får den rastlösa göteborgaren att trivas. Från att han skrev kontrakt med Warner till att debuten *Morning Train* nyss kom ut tog det bara några veckor.

– Det har varit ett enormt tempo. Plattan gjordes väldigt snabbt. Vi spelade in det mesta live i studio, hoppades på en bra tagning och en bra stämning. Vi fotograferade på söndan och på torsdag var omslaget klart!

Ett av skälen till att det gått så fort är att plattan redan var klar när kontraktet skrevs. Daniel Lemma bekostade och tänkte släppa den på egen hand om inget bolag visade intresse. Dessutom satte han sig själv i producentstolen, vilket hade både ekonomiska och estetiska skäl.

– De som medverkar på plattan är folk som jag spelat med länge, och jag vet att om vi gör på ett visst sätt så kommer det att låta såhär. Det är en process som helst inte ska störas av nån som har en helt annan infallsvinkel. Det vore jättespännande att jobba med nån som kan ge en annan input också, men just den här plattan ville vi göra så basic att det inte behövdes nån annan.

Innan Daniel flyttade till Göteborg bodde han i New York i två år, och där spelade han in en platta som väl lär förbli outgiven. Den fastnade, som han säger, i en rättslig härva. Då fick han jobba med duktiga studiomusiker och en erfaren producent som också försökte skapa ett enkelt, jordnära sound.

Men det blev inte riktigt rätt. Daniel menar att det verkar som att tyngdpunkten i musiken förskjutits från själva sångerna till tekniken.

– Det har blivit så mycket annat man måste förhålla sig till. Det ska låta nytt, det ska låta fräckt och annorlunda, och nånstans glömmen man det där andra. Det finns inte så många som jobbar med sånger längre. Och det är framför allt inte det man hör på radio. Som det här, vad är det...

Daniel nickar hastigt mot caféets radio som pumpar ut odefinierbar soulolja.

– Det är ingenting som sticker ut. Ingen som liksom griper in. Tekniken har helt enkelt tagit över och slukat sin herre.

Morning Train är sprungen ur en helt annan tradition. Visst hör man mycket av äldre tiders soul, men Daniel berättar att han är betydligt mer påverkad av The Band och Van Morrison. Ren musik som inte byter rötterna mot den senaste tekniken. Och han blir alldeles entusiastisk när jag nämner Harry Smiths *Anthology of American Music*.

Harry Smith var en excentriker som på 50-talet gav ut några samlingar med amerikansk folkmusik som han hittat på stenkakor från 20- och 30-talen.

De tre dubblarna släppes för något år sedan i en elegant CD-box och utgör en odiskutabel musikhistorisk hörnsten. Utan antologin, ingen Bob Dylan. – Det som är så fräckt med Harry Smith-boxen och den tidens musik är att själva sången i sig är ett hantverk. Den står verkligen i centrum. Det är en berättelse, det som ska sägas, och den som säger det. Och det är bara dom två, det är inte mer och sen får folk ta till sig det om dom vill.

Man kan höra det också i Daniel Lemmas musik. Han skriver verkligen sånger, och det som bär dem är hans varma, mjuka röst. Soul för all del, men en som kanske kan flytta parametrarna en smula.

– Det var nån som frågade om man verkligen kan göra nåt nytt i genren. Men det är inte min ambition. Snarare handlar det om att förvalta nånting. Jag vet att musiken jag gör inte är så smart kommersiellt sett. Det är ingen som gör vågen när man kommer in, även om nu filmen råkade öppna en liten sidodörr. Men det är ju det här jag vill göra. Det enda man kan göra idag är att försöka bidra på nåt sätt, även om det verkar hopplöst.

En liten stilla revolution?

– Haha, precis! Man får göra så gott man kan.

MNW DANCE DIVISION PRESENTERAR

MDMA MUSIC. ISRAEL'S NO 1 IN TRANCE & HOUSE MUSIC

Virtual Trance 2

Full on Goa-trance samling med exkl.spår från bla Maskalin, Xerox, Infected Mushroom, etc etc

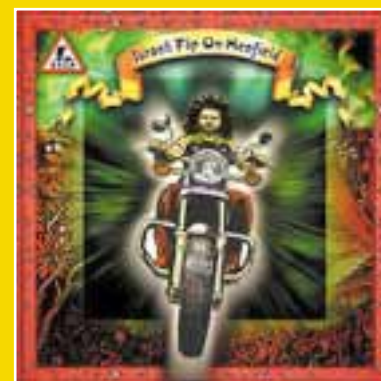
Malfuction

Ny samling sammansatt av DJ Misha med en skön mix av lyssings goa & tyngre dansgolvsrökare. tex P.R.E.X., Skazi, Mental Orange, Soma Coma etc etc.

Skazi-Animal

The Next big thing från Israel. Stenhård psytrance i S.U.N. Project stil

Israel Flip On Henfield

Progressive trance samling från "Underground Sound of Tel-Aviv" med S-Range, Human blue, Para Sense, Dogma mm

MNV
MUSIC NETWORK

WU INTERNATIONAL SAMT DEN NYA FRANSKA VÅGEN

Shyheim - Manchild

Wu-tanger producerad av RZA feat Method Man, Big L mfl. Fans av Black Moon, Pharcyde... check this out

Hotel Costes - etage 3

Smakfull samling som fullständigt osar klass. Deephouse när den är som bäst!!

Test 3

Det bästa från Europa just nu. bla med Svenska Laid, Håkan Lidbo, Zeke Schön samt artister från Guidance, Nuphonic, Sublime, Output mfl.

Technikart - French tour

Samling sammansatt av Frankrikes största Techno tidning. 17 av dem hetaste nya franska dansakterna!

Jedi Knights

En fulländad Greatest Hits med elektrotechnopionjärerna! Här fick Daft Punk sin inspiration!

MNV
MUSIC NETWORK

Manic
Street
Preachers

Med rösten som vapen

text: Martin Mansfeld

Revolution, klasskamp och rättvisa.
Ord som alla förstår men inte alltid använder. Men för vissa är de en självklarhet.

Manic Street Preachers är ett band som starkt symboliserar 1970-talsrevolution, brötig punk och rock för mig. De har verkligen etsat sig fast i mitt hjärta. Med sina socialistiska rötter och sorgsna budskap har de vågat bita tag i mänsklighetens brister och sjunger ut om dem, istället för att gömma sig bakom draperier av lögn och förräderi.

Visst, jag har ifrågasatt deras motiv att gå till ett storbolag som Sony. Möjligtvis kan deras mål vara att utnyttja ”fienden” och få sina resurser för att senare slutföra sitt uppdrag, vad vet jag. De lyckades ändå behålla sin image och sina ideal framför skivbolagets kapitalistiska begär. De klädde sig i glampunkiga kläder, sminkade sig och sprayade sina manifest på skjortor.

De gjorde revolt. De ville och vill fortfarande visa människan att det fortfarande går att göra uppror mot samhället och framför allt uppröra, med hjälp av musik. Ungefär som Sex Pistols och The Clash sparkar i skrevet.

I era texter så ställer ni mycket frågor, ni tar ofta upp sorg i världen och politisk korruption. Hur ser ni egentligen på människan?

– Vi tycker att många av oss inte använder sin rätt att fråga. Många är väldigt passiva, men de ska veta att de verkligen har den rätten, att ställa frågor. Och rätten att kräva svar. Det handlar om att tänka. Man borde använda sin röst i valet. Man borde höja sin röst när det är något som är fel.

Killarna i Manics är uppväxta i Wales och alla i bandet gick i samma skola i gruvstaden Blackwood under

1970- och 1980-talet. Deras liv präglades av fotboll och fattigdom.

– Det är lätt för oss, som kommer från ett arbetarklasssamhälle där det råder hög politisk aktivitet, att ställa dessa frågor. Som under gruvstrejken 1985, då vårt samhälle krossades av den konservativa regeringen. Vi växte upp, kan man säga, med födelserätten att ifrågasätta politiska beslut. Det är bra att känna till sin fiende.

Känner du dig som en vanlig arbetarklasskille eller känner du dig speciell som har kommit så långt i musikbranschen?

– Jag har spenderat nästan hela mitt liv i Wales och har starka band dit. Dessutom umgås jag mycket med min far och trivs att vara och bo i föräldrahemmet. Visst, jag är fullt medveten om att många av mina kamrater fått jobb på ställen de egentligen inte vill jobba på och jag själv fått göra vad jag vill göra. Därför känner jag mig inte särskilt speciell utan jag känner att jag haft en enorm tur.

När jag börjar prata om världen, svarar han nästan uteslutande Storbritannien. För hans värld är och kommer alltid att förbli Wales och de brittiska öarna. Även om gruppen jämt och ständigt läser mängder av böcker och tidningar om politiska konflikter världen över, ligger ändå referensramen i den värld de växte upp i.

Tycker du att världen är helt svart, eller ser du ljus vid horisonten?

– Jag är inte jätteförtjust i Tony Blair, men han har gjort mycket ändå, till exempel gett Skottland och Wales mer

självständighet. Alla beslut är inte lika centraliserade som förut, då alla beslut gick till och från eller genom London. Under hela 1900-talet har Wales aldrig röstat för en konservativ regering, men ändå har större delen av det föregående seklet varit i händerna på de konservativa.

– Det som förändrade mig när jag var liten var The Clash. De var väldigt politiska och skrev om det som rörde dom. Och det är väldigt viktigt för oss. The Clash förändrade inte världen, men de förändrade våran lilla värld, min värld. Vi vill förändra den lilla världen, göra så att folk inte bara sitter där och ser på.

Känner du att ni mognar för varje skiva som band eller mer som individ?

– Jämför dig själv för bara tio år sedan. Du såg troligtvis annorlunda ut och hade en annan stil. Början av 1990-talet så ville jag uttrycka mig som jag kände och behövde manifestera det genom hur vi såg ut. Nu känns det viktigare att koncentrera sig på det vi säger än hur vi ser ut på scen.

Jag har ju druckit en hel del öl sen dess också. Men jag tycker i och för sig att Nicky ser ut som han alltid gjort. Dessutom skulle jag aldrig vilja spela i ett band som The Ramones. De har alltid varit likadana sen de började. Det är helt naturligt att växa och förändras, men ändå lyckas behålla sitt forna jag. Vi uttrycker vår ilska på ett väldigt rakt och svartvitt sätt. Vi har förändrats mycket, även om vi fortfarande uttrycker mycket aggression. Det finns mer än en väg att visa ilska på.

Skivbolaget och kritikerna tyckte kanske att Manics var lite coola, när de stod där med sina glammiga kläder och

tokiga stil. De såg nog inte deras egentliga budskap. Att Manics verkligen brydde sig vad de sjöng om. Detta var ett av Richey Edwards största problem. Richey var den tystlåtna bandmedlemmen som spelade strött på sin gitarr och skrev texterna tillsammans med basisten Nicky Wire. Han överöste sig själv med ångest och skyllde bestämt allt på sig själv.

Under en intervju 1991, efter deras första album och några spelningar senare, ristade han till och med in 4REAL med rakblad på sin arm. Depressioner, anorexi och in och ut på mentalsjukhus gjorde inte kändisskapet lättare.

Efter skivorna *Generation Terrorists*, *Gold Against the Soul* och *Holy Bible*, fick tydligen Richey nog. Han försvann spårlost en dag i februari 1995. Det tog över ett halvår innan James Dean Bradfield, Nicky Wire och trummisen Sean Moore ens började tänka på att fortsätta spela. Fallet är fortfarande olöst. Efter

många diskussioner fram och tillbaka med

”The Clash förändrade inte världen, men de förändrade våran lilla värld, min värld. Vi vill förändra den lilla världen, göra så att folk inte bara sitter där och ser på.”

Richeys föräldrar och deras manager bestämde de sig för att spela vidare.

Singeln, *A Design for Life*, slog världen och topplistor-na med häpnad.

Manic Street Preachers var tillbaka.

Albumet,

Everything Must Go, blev lite av en hyllning till Richey Edwards då några av hans texter var med.

Nästa platta, *This is My Truth Tell Me Yours*, var bandets första utan Richeys dystra och brutalt genomträngande lyrik, men Richeys själ kommer alltid att vara där.

– Det var Richey som alltid ville bli förstörd. Medan Nicky aldrig vill bli förstörd. Framtiden är alltid oviss. Just nu är vi väldigt nöjda med nya skivan och vi får helt enkelt se vad som händer.

Kenny
Håkansson

Från Kebnekaise till Strindberg

text: Stefan Sundberg • bild: Mattias Elgemark

Efter mer än trettio år som en av Sveriges mest respekterade gitarrister greppar nu också Kenny Håkansson sångmicken. På nya plattan *Hjärtats gåtbok* sjunger han gammal svensk poesi i ny musikalisk tappning.

Men faktum är att det blev slumpen som avgjorde att det överhuvudtaget blev gitarr för Kenny. – Från början ville jag faktiskt ha en trombon i stället, för jag tyckte dom var snyggare. Det var brorsan som hade en gitarr. Som liten råkade jag vid ett tillfälle få en spricka i foten och gipsades, så jag blev tvungen att sitta hemma ganska länge. Då började jag plocka på den.

Sedan dess har han hållit sig bland toppen över Sveriges mest respekterade gitarrister även om detta är något han själv blygsamt viftar bort. Enligt Kenny finns det många som är bättre än honom själv men ser man tillbaks på hans långa karriär, vare sig det är som soloartist, studiomusiker eller

bandmedlem, så blir det snart tydligt att han haft en stor betydelse inom svensk rock. Inte minst under 70-talet då han som gitarrist i Kebnekaise var med om att skapa den första riktigt lyckade hybriden mellan svensk folkmusik och elektrisk rock. På kuppen blev de dessutom ett av proggrörelsens populäraste band.

Proggen ses väl idag snarast som ett humoristiskt tidsdokument än som en seriös period av skickligt musicerande.

Är det jobbigt att vara en före detta proggmusiker? – Nej, det var kul att vara med på den tiden och då var det ju den livsstilen som gällde. Det var inte så att man medvetet sökte sig till ett speciellt mode

utan det kom naturligt. Man köpte näbbstövlar för man tyckte det var kul och ballt! Jag tror till och med jag har kvar ett par här någonstans (skratt).

Efter att Kenny hoppat av ett allt mer fusion-influerat Kebnekaise 1977 återvände han till spelmansrocken med första soloalbumet *Springlekar & gånglåtar*.

Du spelade in plattan helt själv och all musik är gjord enbart med gitarrer.

– Ja, det var kul och spännande att göra det på egen hand. Jag satt själv i studion från sju på kvällen till fem på mornarna och spelade in mig själv lager på lager.

Men solokarriären blev inte långvarig. 1979 hörde Dag Vag av sig och han blev medlem under

*How many a man has dated a new era in his life
from the hearing of an album.*

NINNE

LIGHTS OUT CD LP
NYTT ALBUM UTE DEN 5 MARS!!!

www.kennylight.com

det kryptiska namnet Beno Zeno.

– Namnet kom från ”benig och senig”. Jag var jåkligt mager på den tiden. Jag har sett bilder nu efteråt och jag såg ju nästan ut som en anorektiker!

Efter två album var det dags för Kenny att kasta in handduken även hos Dag Vag och satsa på eget igen. Men ofokuserade *Beno's ben* kom i stället att bli det sista man hörde från Kenny i solosammanhang på femton år. Det skulle dröja ända tills 1996, efter flitigt turnerande med bland annat egna Bills Boogie Band och Lisa Ekdahl, innan *2117 m Above Sea Level* släpptes, en platta där Kenny var tillbaka i högform med sprakande elektrisk folkmusik hårdare och tyngre än någonsin.

Och nu är han alltså skivaktuell igen. Men nya *Hjärtats gåtbok* skiljer sig på många sätt från tidigare alster. Där Kennys gitarr tidigare dundrat ut kraftfulla och svulstiga ljudlandskap ur stereohögtalarna är nya plattan snarare en avskalad och lågmält behaglig smekning förankrad i visstraditionen. Men största skillnaden är ändå att Kenny valt att för första gången lämna de instrumentala låtarna

och själv greppa sångmikrofonen.

– Man måste komma över en tröskel och i mitt fall handlade det om att jag och Bill Öhrström skulle spela på ett bröllop förra året. Sedan visade

det sig att Bill inte kunde 7komma och då var det för sent att backa ur. Så jag fick sjunga i stället och upptäckte att det faktiskt var rätt kul. Så jag bestämde mig helt enkelt för att spinna vidare på det.

Men några egna texter har det inte blivit. Istället är det en samling dikter av nationalskalder som Erik Axel Karlfeldt, Karin Boye och August Strindberg som Kenny valt att tonsätta.

– Jag prövade att sätta musik till deras texter och det ena gav det andra. Jag försöker hitta melodin och rytmiken i orden så brukar det ge hur man lägger ackorden. Det är jättekul och jag kan sitta och hålla på med det länge.

Hur skulle du själv vilja beskriva ditt gitarrsound?

– Vet inte (funderar). Distat. Långa toner. Inte så många snabba fraser. Jag tycker det är viktigt att försöker hitta melodierna.

Vilka tycker du själv är världens bästa gitarrister?

– Oj...nej, det kan jag inte svara på. Vilka skulle jag ta då? Får man svara sig själv? (skratt)

göteborg enligt groove....

Andra Långgatan Skivhandel
Armadillo
Barbarella 4:e Långgatan
Barbarella Kungsgatan
Bengans Centralen
Bengans Stigbergstorget
Blenda
Biljardpalatset
Bio Capitol
Biografen Svea
Bommens Salonger
Bönor och bagels
Café 3
Café Hängmattan
Café Kosmos
Café Napoleon
Café Sprängkullen
Café Systrarna Mozart
Café Tintin
Café Vasa
Caféstugan
Caféva
CD-specialisten
Chalmers Kårhus
Country Rock Specialisten
Dirty Records
Espresso
Fever
Filmtajm Järntorget
Fiorucci
Flygarns Haga
Freddans Secondhand
Gillestugan
Hagabion
HDK
Humanisten
Italienska skafferiet
It-palatset
Jacob's Café
Java kaffebar
Jazzhuset
Jazzklubben Nefertiti
Jord
Journalisthögskolan
Kaffemoster
Kafé Japan
Kafé Marmelad
Kafé Publik
Karltext Clothes
Karltext Shoes
Klara Kök och Bar
Kläfinger
Krasnapolsky
Le Petit Café
Madhouse
Marilyn video Karl Johansgatan

Marilyn video Linnéplatsen
Marilyn video Vasagatan
Marilyn video
Vågmästarplatsen
Meeths Unga Salonger
Moms
MUG
Mynt & Musik
Myrorna Järntorget
Oceanen
Off the record
One Off
Pro Stuff
Pusterviksteatern
Restaurang Noon
Rocks Fredsgatan
Rocks Nordstan
Satisfaction
Skivfyndet Avenyn
Skivfyndet Backaplan
Skivfyndet Olskrokstorget
Skivhugget
Skivhuset Avenyn
Skivhuset Kungsgatan
Smula
Solsidan
Stadsbiblioteket
Sticky Fingers
Studs
Sweet Coffeebar
Engelbrektskatan
Ted Bernhardt
Tre små rum
Videohuset Vasagatan
Weird Sounds
World Music

halmstad

Black Magic Records
Café Nygatan
Pallone
Skivhuset
Skivlagret
Static Age
Wayne's coffee

linköping

Café People
Café Safari
Café Target
Chicolata
Crazy Records
Carlings
Espressohouse
Get Back Records

Harrys
JC
Herrgårn
Myrorna
Nationernas hus
Petit Sportif
Platå
Plaza
Rocks
Skivlagret
Solo
Storan
Skylten
Steves Coffee
Uff
Yngves livs

lund

Akademiska föreningen
Ariman Café
Blekingska Nationen
Café Brunius
Café Mondo
Doolittle
Folk & Rock
Graffiti Café
Gräddhyllan
Göteborgs Nation
Livin' in the past
Love Your Records
Malmö Nation
Mejeriet
Palladium
Repeat Records
Smålands Nation
Stadsbiblioteket
Teatercaféet
UFF

malmö

Barbarella
Basement
Cosmic One Records
Deli House
Flying A
Folk och Rock
Fredmans
Gecko Wear
Graffiti Café
Huvudbiblioteket
Inkonst
Interpool
Impala Streetwear
Jeriko
Jukebox

Kajplats 305
KB
Konsthallen
Malmö Högskola
Musik och Konst
Möllan
Nyhavn
One Off
Paddys
Panora
Pelles Café
Retro
Rocks Triangeln
Skivhuset Triangeln
SMF
Surfers Paradise
Tempo
UFF
Yell

stockholm

Andreas skivor
Beckmans skola
Bordertown
Boutique Sportif
Butik Blå
Café Blåbär
Café Sirap
Café Soda
Café String
Café Tabac
Carlings
CD-Collector
Cheers
Coffee cup
Core
Estrad musik
Fasching Jazzklubb
Flavor streetwear
Flipperkonditoriet
Folkhemmet
Frizzle Records
Fryshuset
Got To Hurry Records
Gulan
Gul & Blå
Gåsgränd 4
Haga Skivakademi
Halkan's Rockhouse/
Old Guitars
Handelshögskolans kår
Hannas Krog
Hard Rock Café
Holger Bar & Mat
Hot Wook Cafe
Hotel Lydmar
Hysj Hysj
Jam

Jeriko
Jus Design
Kafé 44
Kanel
Kaos Restaurang & Bar
Konditori Ritorno
Lava/Kulturhuset
Lisa Larsson Secondhand
Little Shop of Records
Magnus Ladulås Restaurang
Marquee Records
Medborgarskolan, T-Odenplan
Mellotronen
Mickes serier Cd&Vinyl
Mix Skivor Farstaplan
Mix Skivor Gallerian
Nalen
Nitty Gritty
NollÅtta
Norrlandskantinen
Nostalgalpalatset
Oscars-konditoriet
Pet Sounds
Pitch Control
Rabarber Restaurang
Record Hunter
Record Net
Record Palace
Restaurang East
Roberts Coffee
Sjögrens Restaurang
Skivbörsen
Skivhuset Drottninggatan
Sneakers'n'stuff
Svart Kaffe
Tantogården
Tranan
Trix
Trosättagården
Ungdomsmottagningen
Vilse i Garderoben
Waynes
We

sverige

Banana Moon, Örebro
Benni's, Uddevalla
Bogesound, Ulricehamn
Bokman, Helsingborg
Burmans, Umeå
CD-specialisten, Borlänge
CD-specialisten, Falun
CD-specialisten, Uddevalla
CD Vi, Ängelholm
Domus, Varberg
Ej's, Lidköping
Folk & Rock, Helsingborg
Folk & Rock, Karlshamn
Garageland, Umeå
Hotstuff, Älmhult
Jannes skivbar, Kinna
Jannes wax, Trollhättan
Jay's, Västerås
Kringlan, Södertälje
Lasses musik, Kristianstad
Liberg, Falköping
Megahertz, Jönköping
Megahertz, Karlstad
Megahertz, Kristinehamn
Megahertz, Mariestad
Megahertz, Växjö
Megahertz, Örebro
Musikörat, Uppsala
Najs prajs, Örebro
Rocks, Borlänge
Rocks, Eskilstuna
Rocks, Gävle
Rocks, Karlstad
Rocks, Skellefteå
Rocks, Sundsvall
Rocks, Umeå
Rocks, Uppsala 3 butiker
Rocks, Valbo
Rocks, Västerås
Rocks, Örebro 2 butiker
Rämjes, Lysekil
Sjunnes, Helsingborg
Skiv po, Karlskoga
Skivbutik, Gävle
Skivbutik, Sundsvall
Skivbörsen, Västerås
Skivfabriken, Klippan
Skivforum, Arvika
Skivgrossisten, Skara
Skivhörnan, Östersund
Skivlagret, Kalmar
Skivlagret, Karlskrona
Skivlagret, Kristianstad
Skivlagret, Linköping
Skivlagret, Växjö
Skivman, Vänersborg
Skivstället, Katrineholm
Söder CD, Helsingborg
Tower Music, Kungälv
Troj's, Norrköping
Trapez, Uppsala
Vaxkupan, Norrköping
Vega video, Avesta
Volym, Borås
Åhlens, Örebro
Åkes video, Mariestad
Östmans musik, Örnköldsvik

DAVE FISCHOFF
"The Ox and the Rainbow"
 Secretly Canadian

Sångglädje. Genuin sångglädje, där man minst väntar sig hitta den. *Winston Park*, Dave Fischoffs tre år gamla debutalbum, var uppbyggd kring bandbrus, störningsljud och sporadiska inslag av stillsamt plockande elgitarr. Nästan ohörbart, och så gott som atonalt, viskade Fischhoff fram varje stavelse utan någon avsikt att försöka kommunicera musiken genom sång. Lyssnaren tvingades själv ta steget in i Daves värld, för han hade ingen tanke på att lämna sitt vardagsrum i den lilla studentstaden Bloomington i Indiana.

Då är det verkligen anmärkningsvärt att man i *The Ox and the Rainbow* finner ett album fyllt av sprudlande sångglädje. Första låten inleds och avslutas a capella, med en stor ensemble av röster som sköljer över lyssnaren. Sen fortsätter stenen bara rulla. I låt efter låt visar sig Fischhoff från sin mest upplyftande och sociala sida. Ibland visslar han till och med.

The Ox and the Rainbow visar att Fischhoff är villig att möta lyssnaren, om inte helt utan egna villkor, så åtminstone halvvägs utanför vardagsrummet.

Dan Andersson

YELLOW FEVER
"Tremolina"
 Undertow

Det var ett tag sedan *Listen Here* kom, och när stockholmska Yellow Fever återvänder, gör de det tillsammans med en amerikansk producent. Chris Murphy har slipat bort många av de skarpa kanter som gav debuten sin karaktär. Jag hade önskat ett lite ruffligare sound på *Tremolina*, särskilt när Yellow Fever vågar gå en mer psykedelisk väg i *El Viento*. På tal om psykedelia gör Febern en cover på undergroundlegenderna Traffic Sound från Peru – stilpoäng för *Meshkalina!* Oavsett soundet är det fortfarande bra låtar och ett gott sväng.

Peter Sjöblom

DANIEL LEMMA
"Morning Train"
 Telegram/Warner

Göteborgaren Daniel Lemmas väg till debuten har varit lång. Flera bolag har tidigare visat intresse och han har också varit över i USA där en skiva låg färdig men aldrig släpptes. Det är också i en traditionell amerikansk mylla *Morning Train* rör sig. Daniel Lemma har en sällsynt förmåga att göra klassiska låtar med inslag av blues, soul och folkrock. Visst går det att hitta influenser, men det känns onödigt i en genre där hantverket är viktigare än originalitet. Den enda svenska jämförelse som går att göra är Eagle-Eye Cherry som på sin debut gjorde några fina

akustiska låtar. Men *Morning Train* är framförallt en fantastisk skiva som är svårt att motstå när man väl kommit i kontakt med den. Och Daniel Lemma har, trots att *Morning Train* bitvis känns väl ofarlig, med låtar som *Anything Can Happen*, *If I Used to Love Her* och *Alive* gjort sig odödlig i svensk musikhistoria.

Björn Magnusson

I AM KLOOT
"Natural History"
 Virgin

Ibland har jag misströstat, och trots att det inte längre finns band eller artister som sätter låtarna i centrum, utan låter mediokra låtar kläs i intelligenta arrangemang och ställas ut. Och jag går på det, varje gång. För visst är det så att ett bra arrangemang kan förbättra vilken låt som helst. Men när man hört arrangemangsknepet tillämpas alltför ofta blir man lite oengagerad och blasé, och det är i sådana stunder en riktigt bra låt, i nästan vilket arrangemang som helst, kan chockera och slå ut en totalt. Och i och med det har jag också beskrivit mitt första intryck av I Am Kloot. Avklädd pop i sparsamt komp och arrangemang – här behövs inga bombastiska åthävor, eftersom låtarna uppenbarligen mår bäst av att klara sig själva. Här finns nio låtar bakåtlutad, avslappnad pop som får en att känna den där unika känslan av lycka och melankoli kombinerad, en känsla jag nog inte känt för ett debuterande band sedan Sunhouse släppte *Crazy On the Weekend*.

I Am Kloot är brittiska och låter brittiska, men bekänner sig inte direkt till någon tradition. *Natural History* är väldigt bred i genreillhörighet, men spretar inte så att man stör sig på det. Ett par låtar känns nästan lite kabareaktiga i formen, andra är vackert uppstudsiga, exempelvis *Storm Warning*. Det enda man kanske kan störa sig på är att sångaren John Bramwell ibland låter lite väl mycket som Mike Scott, men det är något jag fixar med ett leende på läpparna.

Magnus Sjöberg

BLO
"Phases 1972-1982"
 Strut/Goldhead

Med ett lätt handlag och ett nyfiket sinnelag kan man nå långt. Genom att använda proggi-ga rytmer, glödande gitarrsolor, svängiga basgångar och jazziga trummor skapade denna svarta trio totalfunkig och hippiefäktande musik som jag varken kan eller vill motstå. Låtarna bifogar en sval värme till min omedelbara närhet, som om viss musik kan skapa sin egen förlåtande religion där man kan må bra och samsas om allt det goda och bannlysa allt ont. Visst låter det flummigt, men det är också förbannat bra. Om ett sånt här band skulle krypa upp ur en svensk källa-

re skulle partyt vara i full gång. Det behöver inte vara svårt att göra smittande musik, låt dig bara inspireras av dina infall och släpp alla planer och strategier. Detsamma gäller lyssnaren. Plocka upp denna platta och vidga dina vyer. Du kan inte bli besviken.

Gary Andersson

ELF POWER
"A Dream in Sound"
 Shifty Disco/MNW

På tiden att de svenska skivbolagen tar sig an alla de fantastiska grupperna i Athens-baserade musikerkollektivet Elephant Six. I Elf Powers somriga honungspop är Brian Wilsons melodiharmonier ständigt närvarande. Det är omedelbara poplåtar, småpsykedeliska mästerverk ihopsnickrade av entusiaster. De har med *A Dream in Sound* gett sig in på en lite trippigare och stundtals mörkare bana men oftast är det tre minuter i himlen, kombinerat med en ljudvägg fylld av överraskningar. Perfekt pop alltså och jag förstår precis alla de amerikanska highschoolungdomar som avgudar Elf Power.

Jonas Elgemark

SILVERBULLIT
"Citizen Bird"
 Nons/MNW

Detta är årets bästa svenska skiva. Så, då har jag sagt det. Det som Silverbullit gör på *Citizen Bird* är helt makalöst. Det stinker inte ingrovt jeanspiss som Sountrack of our Lives eller lattjas partysväng som Mazarine Street, detta är STOR musik.

Länge hade jag tappat hoppet om att det någonsin skulle bli en skiva. Men alla farhågor om att de skulle tappat bort allt i irrfärderna mellan olika skivbolag och studiejourer var som bortblåsta efter första genomlyssningen. Handfallen kunde jag bara trycka på play ännu en gång och hoppas att det inte var en tillfällig euforisk psykos jag hamnat i. Men nej. På något sätt känns det meningslöst att rabbla influenser, visst är de ofta löjligt närvarande men Silverbullit rör sig på samma nivå. Tiden är det enda som skiljer dem åt. 60-, 70-, 80-, 90-tal – ur alla epoker finns det guldkorn att hämta. Detta har Silverbullit gjort och koncentrerat dem till deras absoluta essens. Inga ytliga efterapningar eller klichéer. Inget återanvändande av slitna poser utan hypnotiskt vacker musik där varje uns av energi tagits till vara. Karin Dreijer når sin absoluta höjdpunkt som sångerska på *Axe Man* och till och med denna otroligt simpla låt blir magi.

Redan efter inledande *Glory* ligger jag på golvet, bäckad. Sedan flyter det på. Resten är inte bara stort, det är gigantiskt.

Fredrik Eriksson

DIVERSE ARTISTER
"It's a Shifty Disco Thing Volume 4"
 Shifty Disco/MNW

Plattans tolv singellåtar innehåller ett stort antal pärlor från kaxiga engelska popbolaget Shifty Disco. Med stor charm bränner band som Formula One, The Panda Gang, Vigilance Black Special och Blue Apple Boy av sina klassiska svängiga popdängor. Otroligt trevligt. Utan gimmickar och trick, bara låtsnickeri och upptäckarlusta som verktyg. Jag blir alldeles varm inombords. Avslutningsvis rockar Black Moses (nej, inte Black Moses från Göteborg) till det med *Eye on You* innan Jason Morphew levererar fantastiska *Badass with a Heart of Gold*. Världsklass!

Gary Andersson

THE RIBEYE BROTHERS
"If I Had A Horse"
 All Indie/import

När jag träffade Monster Magnet i Malmö senaste fick jag en platta av trummisen Jon Kleiman. Det var hans sidoprojekt The Ribeye Brothers debutplatta som han ansåg borde spridas. Jon spelar alla instrument och Tim Cronin (Monster Magnets förste sångare) står för sången. Musikaliskt lägger det sig någonstans mellan traditionell country, rockabilly och lite cowboypunk med grupper som Cramps och Gun Club i förgrunden. Att det är ett projekt känns i låtmaterialet som verkar hafsigt och inspelat under en tagning, för att fördriva döttd i studion. Vissa låtar kunde passat bra i ett avsnitt av Twin Peaks när de flesta annars bara går mig obemärkt förbi. Bäst klarar sig singer/songwriter-låten Swagger Turns to Stagger där Tim får hjälp med sången av Dave Wyndorf. Roligast är galopperande covern Don't Pass Me By där alla tjoar och tjimmar i bästa västerstil.

Thomas Olsson

HARD-ONS
"This Terrible Place"
 Bad Taste Records

Ett stort band gör comeback utan att ha varit borta. Tillsammans med band som NoFX och Bad Religion var Hard-Ons kanske den största anledningen att det ploppade upp så många punkband under 90-talets början. Efter 18 år i branschen. Över 30 releaser och massor med turnéer med Red Hot Chili Peppers, Ramones, Faith no More och Butthole Surfers står Hard-Ons fortfarande stadigt. Nya *This Terrible Place* låter mer powerpop än föregående skivor. Australiensiska band har förvisso alltid varit framstående i popgenren så det kanske inte är så konstigt. Kan inte låta bli att imponeras över att Hard-Ons fortfarande skriver medryckande bra låtar som håller länge, länge.

Per Lundberg G.B.

People Under The Stairs (Om/MNW) gör en strippad version av *We'll Be There* som fanns med på förra årets album. Fortfarande smittsamt gung med party-vibbar. Än mer levereras på B-sidans *Tour Guide*. Flyktigt, funkigt och helt oemotståndligt. EXL (75 Ark/MNW) har med sig ett helt gäng hungriga underground-rappare som på *Big Thyme* gör jazzig hiphop. Lite blekt och intetsägande. B-sidans *Heat Wave* byggs på skruvade Wu Tang-stråkar, men konceptet känns alltför bekant och EXL får bakläxa för avsaknad av refränger.

Björn Magnusson

Britten Vert (Adam Butler) släpper en fyr-spårs-EP, *Moremooseicforme*, på tyska Sonig. Fina, postivladeaktiga melodier på en gnisslande brusig bakgrund som kan ses som en hybrid av Vladislav Delays varma ljudmattor och Capitol K:s lekfulla anti-pop. Inledande *To Doo Is to Be* är ett episkt litet mästerverk.

Henrik Strömberg

Väntan blir alltför lång på att det ska komma igång. Istället står det stilla och stamplar i farstun. Segt som en gammal kola. Det är någon form av rökig jazzklubbskänsla som finska *Quintessence* (Dorado/MNW) försöker förmedla med sin musik. Jag vet inte om det finns några rökiga jazzklubbar i Helsingfors men hade jag varit där natten då Quintessence stod på scenen hade jag hellre supit ned mig än lyssnat.

Per Lundberg G.B.

Mobile Mob Freakshow kastar sig på *Ensam i natt* (Primitive/MNW) över Lädernunnans gamla århänge. Versionen är väl sådär, gitaristen och sångaren Reinhagen må vara personlig och cool men sjunga kan han inte! *Candlemass* fortsätter att rota bland sina gamla Sabbath-plattor och singeln *Nimis* (Trust No One/MNW) är ännu ett bra exempel på att de gamla doom-mästarna har hittat rätt. Skräckcountry-kungarna *The Coffinshakers* är tillbaka! Med ett vampyrbett av rockabillypunk och västernrock tränger *EP Halloween* (Primitive Art/MNW) sig djupt in i skinnet. Ännu bättre klarar sig *Bloodless* där Rob äntligen plockar fram sin mörka röst. Som ett ånglok över prärien galopperar avslutande *Die, Die, Die* fram och bevisar ännu en gång att Rob är Sveriges svar på Johnny Cash.

Thomas Olsson

Uppsalas stolthet *Organism 12* visar på trespårs-EP:n *Vem som helst* att han klarar sig utmärkt utan Seron och de andra vapendragarna. Hans originella stil matchas föredömligt av DJ Larges vassa produktioner, och extra plus utdelas för att Herr Ågren lyckas se så hård ut på omslaget.

Daniel Severinsson

ANDREAS TILLIANDER

"Ljud"

Mille Plateaux/Border

Ljud. Sannare albumtitel får man leta efter. Andreas Tilliander tar små klick- och knasterljud och sätter ihop dem i små intrikata loopar. Det är omöjligt att inte jämföra med bolagskompisarna Snd, även om Andreas gör till och med ännu mer minimalistisk musik. Jag kan nog tycka att det händer lite för lite i låtarna, den ständiga lilla förändring som gör sådan här loop-baserad musik njutbar är ibland så liten på *Ljud* att den knappt märks. På de senare spåren på albumet blir det bättre, där ibland en vanlig rak 4/4-basgång strukturerar upp det hela. Albumet måste ses som en helhet, där de tidiga spårens yttersta minimalism går mot allt större föränderlighet mot slutet av skivan. Att alla tio låtarna är obetillade skvallrar om inte annat därom. Särskilt spår nio är riktigt bra.

Henrik Strömberg

MARK KOZELEK

"What's Next to the Moon"

Badman/Border

Egentligen är det inte så relevant att samtliga spår på Mark Kozeleks nya album är tolkningar av AC/DC-låtar. Inte för andra än inbitna fans av tidiga AC/DC; de som tycker att bandet var som bäst när Bon Scott fortfarande sjöng. De behöver inte göra sig besvära. *What's Next to the Moon*, Kozeleks andra soloalbum om man räknar med förra årets *Rock'n'roll Singer*, innehåller inget av intresse för dem.

Fans av Mark Kozelek, däremot, kommer knappt ens att märka något. Låtarna är enklare, rakare och, det kanske mest påtagliga i Kozeleks fall, kortare. I övrigt står materialet på skivan inte i så stor kontrast mot hans egna låtar. Låtarna har anpassats för akustisk gitarr och Kozelek bjuder, inte oväntat, på alldeles utsökta rytmiska och melodiska arrangemang.

Egentligen ligger skivan inte så långt från hur det är att se honom uppträda. Fast utan förömläpningarna och de obligatoriska tio minuterna mellan varje låt för att stämma gitarren.

Dan Andersson

PIXIES

"Complete 'B' Sides"

4AD/Playground

Har man inte lyckats mjölka ut det sista ur Pixies ännu? Det är min första reaktion när jag ser detta album. Trots att det är ett antal år sedan bandet lade av kommer samlingar och outgivna spår regelbundet ut på marknaden. I alla fall känns det så. Detta gäller naturligtvis inte bara Pixies, utan alla större band som inte finns längre. Men faktiskt känns denna samling "singelbaksidor" ändå

intressant, eftersom Pixies ändå hade en väldigt hög lägstanivå och sällan blev ointressanta. Här finns 19 spår, med hela B-sideskarriären från *Gigantic* till *Alec Eiffel*. Mest intressant är i mitt tycke den släpande versionen av *Wave of Mutilation*, som ger låten mer mærg än den, visserligen utmärkta, albumversionen. Som en liten extra bonus finns också på albumet två videor, *Here Comes Your Man* och *Allison*. Även om jag hyste ett initialt motstånd för denna B-sidessamling måste jag ändå kapitulera för den inneboende kraft som trots allt Pixies gjorde till sitt musikaliska kännetecken.

Magnus Sjöberg

FUN LOVIN' CRIMINALS

"Loco"

Chrysalis/EMI

Dessa tre självtutnämnda storstadsslynglar kan konsten att leka fram cocktaildoftande låtar i parti och minut. *Bump, My Sin* och *Half a Block* är *Locos* mest delikata exempel på detta. Låtarna är fantastiska i sin avspändhet och lekfulla öppenhet. Och de blir inte tradiga. Bara sextigt inbjudande. *Loco* är ett styrkesbesked som heter duga, Huey, Mackie och Fast bevisar för mig att de kommer att finnas kvar i branschen i många år till. Om du blir sugen, kolla in tuffa debutplattan *Come Find Yourself* också, den har ett lite högre tempo än *Loco*.

Gary Andersson

GUNNAR WIKLUND

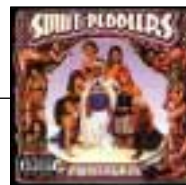
"Mest av allt: Gunnar Wiklund – allt det bästa!"

EMI

Somliga vill förlöjliga Gunnar Wiklund, schlagersångaren som med sin croonerbaryton var en megastjärna på 60-talet. Men i hans bästa låtar finns en bitterljuv romantik, och skildrar utanförskap och övergivenhet, om än paketerad i en lätt teatral elegans. Märk väl att man kan beskriva Nick Cave på precis samma sätt. Jag skulle utan att skämta kunna göra ytterligare jämförelser mellan dem.

När Gunnar Wiklund dog i slutet av 80-talet efter en långvarig period av sjukdom, hade han med sin sammetsröst sjungit sig in i folksjälen med bland annat *Nu tändas åter ljusen i min lilla stad*, *Han måste gå* och *Minns du den sommar*. Denna samling rymmer dessutom mindre kända låtar som *Ensam i stora sta'n* och *Gringos gitarr*. Fast jag håller inte med om att det skulle vara "allt det bästa" när EP-pårlor som *Ann-Margret* och mordarballaden *Partners* saknas. Jag hade gärna sett dessa istället för en del av låtarna från perioden 1967 till 1978 när skivkarriären slutade. Men om låturvalet delvis sviktar, så är *Mest av allt* ändå ett fullgott bevis på Gunnar Wiklunds storhet som sångare.

Peter Sjöblom

BABAGANOOSHKA

"BaBaganooosha"

Krempo/MNW

När BaBaganooosha albumdebuterar blir resultatet strålande. Den israeliska duon har både kunande och känsla och gör egensinnig musik, en slags psychedelisk downbeat som baseras på techno och lånar in element från till exempel chill-out, trance och breakbeat. Men det är egentligen inte så intressant. Det viktiga är att musiken är så bra. För Daniel Kestenboim och Ziv Matushka har med fingertoppskänsla, nyfikenhet och experimentlusta byggt upp massor av skönt slösvängande låtar fulla av skruvade ljud, förvrängda röster och rika stämningar att sjunka in i. Med andra ord riktigt bra musik.

Robert Lagerström

ARAB STRAB

"The Red Thread"

Chemikal Underground/Border

Hade detta varit en hiphopskiva hade det garanterat suttit en lapp med "explicit lyrics" fasttejp på omslaget. Texterna på *The Red Thread* handlar liksom tidigare album mest om sex. Malena Ivarsson skulle kunna vara ett stort fan om textförfattaren Aidan Moffat skrev noveller. Men det är ingen erotisk komedi precis, snarare så landar skottarna någonstans mellan Will Oldham och Joy Division. Men utan deras nyanser. Det maler på som sena Swans medan Moffat pratsjunger sina paranoia texter. Ett frosseri i självömskan som ibland blir alltför introvert i andra stunder tangerar det vackra. *The Long Sea* är släpigt skön och jag är imponerad av hur allt byggs upp med sparsmakat finurliga gitarrer och rytmboxar, inte minst i *Infrared* och *Screaming in the Trees*. Att Arab Strab är i högförm råder det ingen tvekan om. Sedan är det då det där viktiga att man måste kunna skratta åt sig själv om man vill förmedla något riktigt deprimerande... och jag vet inte. Tveksamt i Arab Strabs fall.

Jonas Elgemark

SMUT PEDDLERS

"Porn Again"

Rawkus/Playground

Smut Peddlerss ena rappare Cage sägs ha introducerat rapstilen som nu Eminem blivit känd med. Det är det enda man kan respektera honom för. Plattan *Porn Again* är nämligen ett riktigt bottennapp. Texterna handlar om prostituerade, att kvinnor enbart är till för att ha sex med, och om att porr är bra. Det är underligt att det finns vuxna människor som fortfarande inte vuxit ifrån den typ av porr-rap som även 2 Live Crew gör. Musiken på *Porn Again* är okej men texterna är så sexistiska, misogynna och barnsliga att man inte vill lyssna på skivan igen.

Torbjörn Granrot

Album

GODHEAD
"2000 Years of Human Error"
Posthuman/Virgin

Först ut på Marilyn Mansons nystartade etikett, Posthuman, är techno- och programmerande discogoth-flirtande amerikanerna i Godhead. Plattan är bandets fjärde och fortsätter på den industriella vägen. Soundet påminner kraftigt om gruppen Gravity Kills, som gjorde samma sak 1996. Inspirationen från kollegorna i Orgy, N.I.N. och givetvis en smula Manson är också viktiga byggstenar. Men bandets catchiga låtar med kommersiella refränger och förutsägbart industriellt och högteknologiskt sound, känns varken bra eller dåligt. Bara ointressant. Mr Manson återfinns också både i produktionen och på några låtar. Även David Bowie-gitarristen Reeves Gabrels dyker upp, som det skulle göra saken bättre! Godheads utseende väcker tydligen känslor i landet som hellre tillåter vapen än sex. Dreadlocks, svarta kläder och smink måste vara livsfarligt! Jag fattar inte hur Mr Manson kan vara intresserad av detta? För även om det ibland tenderar att påminna om honom själv saknas kraften, ursinnet och känslan.

Thomas Olsson

OBLIGATORISK TORTYR
"Obligatorisk tortyr"

Osmoste Productions/MNW

Band som Obligatorisk Tortyr behövs. De behövs för att bevisa att det går. Går att göra kontroversiell musik. Musik som upprör och berör. Dessa svenskar som med sin skiva skickade en handskrivnen papperslapp där de med knaggliga bokstäver tycker att det vore kul om vi kunde recensera skivan. Vad kan man säga? Klart att man faller för det.

Från första ackordet sliter Obligatorisk Tortyr inälvorna ur dig. Läger dem i en hög tillsammans med spruckna skrik, arga gitarrer, snabba trummor och mullrande bas. Låt-titlarna signalerar sköna saker som *Du ger mig inte nåt*, *Maskin*, *Stenkross* och *Krossa livet*. Detta adrenalinistinna band låter som om de kom från samma bakgård som Agoraphobic Nosebleed eller Nasum. När det hela är över efter 26 låtar och 46 minuters mangel får du tillbaka inälvorna och livet känns lättare.

Per Lundberg G.B.

ARLO
"Up High in the Night"
Sub Pop/MNW

Fyra grabbar spelar ihop under några år. Tar nya tag, börjar kalla sig Arlo och ger ut en singel på Sub Pop. När det nu blivit dags för albumdebuten lyckas kvartetten få ihop en klart godkänd platta med flera starka låtar. Visst kan ekon från både Pixies och Guided by Voices skönjas men musiken står för sig själv och innehåller därtill inslag av pop och lo-fi.

Robert Lagerström

PENNILESS
"Anola"
A West Side Fabrication

Finska Penniless, som funnits sedan 1991, släpper sin femte fullängdare efter tre års tystnad. Penniless har omnämnts som ett av Finlands mest betydande alternativa band och deras sound har tidigare jämförts med The Pixies. Men *Anola* känns betydligt mer grunge-retro än kul. Nästan alla låtar är uppbyggda enligt Nirvana-mönster. De börjar med fördel lite lågmält men hotfullt, för att sedan gitarr-mangla loss. Och sångaren har samma entoniga och plågade röstläge som en viss Kurt. Nirvana är förvisso ett förnämligt band att jämföras med, och det är inte det att det är något fel på musiken egentligen. Här finns flera låtar med riktig hitvarning. *Imbecile* exempelvis, har en störtskön melodi som för tankarna till Weezer. En annan lovande låt med stark melodi är *Beautiful*, och *Summer* som gör en riktigt glad. Och det ska sägas att skivan vinner på att lyssnas på fler gånger. Men det räcker inte. Det ekar hela tiden av andra grupper sound, andra grupper manér. Jag vill ha en bättre anledning att lyssna vidare på en skiva än att det låter som något annat.

Och den anledningen hittar i alla fall inte jag på *Anola*.

Anna Hedlund

SWITCHBLADE
"Switchblade"
Trust No One Recordings

Högkoncentrerat mangel av absolut toppkvalité. Hårt, kompromisslöst och ordentligt slamrigt. Black Flag möter Steve Albini kört genom trasig taggtråd. Långt bakom det massiva slamret utkämpar sångaren en hopplös kamp för att höras. Där har vi kanske Switchblades enda svaghet. Inte att sången på något sätt ska höras mer utan att texterna, som för säkerhets skull tryckts på innersleeven, tydligt doftar farlig pubertetsångest och låtsasbrutalism. Vaga källor viskar dock att de kommer att släppa en instrumental EP. Låter klokt. Fast detta är en ytterst liten invändning. Ingen tvingar mig faktiskt att läsa texterna. Gör man det ändå kan de med en viss distans dessutom vara roliga.

Fredrik Eriksson

NINE
"Lights Out"
Burning Heart

Mmm, det har varit många pubrundor för de här pojkarna. Det är inte bra för rösten med sådär mycket rök, men det är satans bra att lyssna på. Man kan till och med höra publikens jubel genom inspelningsstudios väggar. Det är duktigt gjort. Nu kanske inte jag skulle ställa mig där utanför och skrika men gott och väl bröla med lite hemma framför spegeln.

Lugnt och ganska stillsamt kan man väl beskriva detta, fast inte på det sätt ni tror.

Detta är lugnt inom hardcore/punk och hårdrocksliknande rammar. Det är mörkt och farligt på ett lite halvlustigt sätt. Skivan är smått schizofren emellanåt. "En röst som kunde tillhört Satan försöker smälta in i skolkören"-syndromet. En sekund senare är de ute och skrämmer livet ur allt ifrån små bjäbbande pudlar och mobbade barn till anabol-monster och Cruella De Vil.

Beslutsångest, det är vad jag tippar på. Det är bra med beslutsångest. *Lights Out* är en mysig och gungig skiva som då och då får sig en energikick och går på som små blå.

Tove Pålsson

NAZARENES
"Orit"

Insteel Sounds

Göteborgsduo Nazarenes första platta är släppt på eget bolag. Den ene av de två sångarna, Noah-Isac Tewelde, var tidigare signad på Virgin under namnet Anbessa och medverkade tillsammans med Black Snake på Absolute Reggae. *Orit* är inte lika poppig som sommarreggae även om det finns flera moderna reggae-riddids. Här finns även riktig rootsreggae och hela plattan andas ett andligt lugn. Nyahbingirtmerna finns i bakgrunden och det handlar om Jah och kärlek. Noah och Medhane Tewelde sjunger ärligt och laddat och sången för ibland tankarna till Abyssinians. Ett minus är att musiken är digital, men det är ändå väldigt välproducerat. Det finns några partier med riktigt blås vilket lyfter plattan. Intressant att två killar från Eritrea gör reggae. Haile Selassie, tidigare kung av Etiopien och profet inom rastafari-religionen, var inte särskilt snäll mot Eritrea. Men det kanske inte är konstigare än att en svensk ateist gillar reggae? Nazarenes har nu bildat ett kompband och kommer uppträda i Göteborg innan de ger sig ut på turné i Tyskland, där plattan klättrar på listorna.

Torbjörn Granrot

SAÏAN SUPA CREW
"KLR"

Virgin

Hiphop från Paris med massor av influenser. SSC består av grupperna Explicit Samurāi, O.F.X. och Simple Spirit, och det kanske är därför skivan spretar åt alla möjliga håll. Enligt dem själva vill de göra festlig och personlig hiphop som blandar olika kulturer och stilar, och det har man absolut lyckats med. Raggadoftande singeln *Raz de Maree* med jätteroliga springa-i-skogen-video är ett exempel på när det funkhar, men i längden blir deras "trevliga" stil rätt tråkig. Det finns en handfull bra spår som *Ragots* där man i slutet rappar på franska över gamla beatboxade hits, men sammantaget är den här anrättningen alldeles för ljummen.

Daniel Severinsson

M O M S

**NYHETER FRÅN:
Shanka, Lady Soul,
Encore, Paul Frank,
Lee, Rude, Pro250
Jenny Hellström,
Utvald Second hand...**

VASAGATAN 15 GÖTEBORG TEL: 031-711 32 80

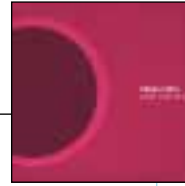
Hits made by
real people.

Go to www.popwire.com and find new, fresh, unsigned music. If you're an artist you can simply upload your songs to our site and who knows, maybe it will be you that become our 26th record deal...

WE AT POPWIRE ARE TOTALLY DEDICATED TO DEVELOPING TALENTED UNSIGNED ARTISTS. BY PRESENTING THEIR MUSIC ON THE INTERNET WE PROVIDE OUR ARTISTS WITH UNBIASED FEEDBACK BASED ON THE REACTION OF THEIR AUDIENCE. WE ALSO HAVE AN EXPERIENCED A&R STAFF THAT PROVIDES FURTHER GUIDANCE. WWW.POPWIRE.COM

popwire

LEONARD COHEN
"Field Commander Cohen – Tour of 1979"
Columbia/Sony

Vi är väl ganska många som väntat på musikaliska livstecken från Leonard Cohen. Det har gått snart tio år sedan *The Future* nu. Och rykten gör gällande att han är på gång efter klosterlivet. Får man hoppas att detta är en liten aptitretare: en liveupptagning från 1979. OK, det kan tyckas lite märkligt att släppa en mer än tjugo år gammal inspelning, men jag tycker ändå att det är välkommet. Framför allt eftersom de ljuvliga *The Smokey Life* och *The Gypsy's Wife*, från Recent Songs, finns med här, den senare i en hypnotiskt flytande version. Albumet ger också ett bra urval sånger, varav hälften obligatoriska klassiker och hälften inte lika självklara nummer. Kul också att höra Cohen ta ut svängarna lite mer än vad fallet varit under 80- och 90-talets livespelningar. Jag menar, *Love Love Love* svänger ju riktigt bra här. Det här albumet tillfredsställer Cohen-hungern ett tag till, men retar också upp längtan efter något nytt.

Magnus Sjöberg

RAZ OHARA
"The Last Legend"
Kitty-Yo/Border

Berlinbaserade Kitty-Yo har en varierad men genomgående tilltalande skara artister under sina vingar. Tidigare har vi fått bland annat To Rococo Rot, Chilly Gonzalez, Tarwater och Schwermut Forest, och nu har turen kommit till en dansk vissångare vid namn Patrick Rasmussen, alias Raz Ohara. Hans låtskrivande är i Tom Waits tradition, men med elektroniska inslag mellan de akustiska gitarrplinkandena, och med en soulkänsla i Prince anda har han nänting unikt. Detta är Raz andra album och det är lika funky som återhållsamt, självklart i grunden men lämnar mycket åt lyssnaren att utforska – och tar man sig tiden blir man inte besviken.

Pigge Larsson

MIDNIGHT CHOIR
"Unsung Heroine"
S2/Amigo

Efter en löjligt lång väntan på distribution får vi svenskar äntligen höra uppföljaren till den magnifika *Amsterdam Stranded*. Det är tredje gången giltigt för Walkabouts Chris Eckman som producent för normmännen. Tillsammans har de skapat en platta som är ljusare än föregångaren. Ett fönster står numer öppet i grubbelrummet. Melodierna är lika smäckra som tidigare, och Paal Flaata sjunger fortfarande med en gastkramande grace, men *Unsung Heroine* griper inte riktigt lika djupt som föregångaren.

Peter Sjöblom

FUTURE PILOT AKA TINY WAVES
"Mighty Sea"
Geographics/MNW

Glasgowfödda indiern Sushil K Dade fortsätter på sin nya platta att blanda lätta poplåtar med skumma arrangemang, allt med en indisk touch. Till sin hjälp har han tagit halva pöngland, bland andra Belle and Sebastian, Teenage Fanclub och The Delgados. Till och med gamle Pastels-mannen Stephen Pastel är med på ett hörn. I det här fallet så har alla kokkar bara gjort soppan bättre. Det är stundtals mystiska stämningar som bärs upp av 60-tals-orglar. Dades tidigare plattor var mer fokuserade på tapeloop och skräniga gitarer. Nu är det sötare, luftigare och med en klar filmmusikkänsla, men det är ingen Hollywoodrulle precis, snarare Bollywood.

Jonas Elgemark

HÅKAN LIDBO
"After the End"
April/Border

Jag såg inte alls poängen med Håkan Lidbos första album. Kanske berodde det på att jag bara snabbt spolade mig igenom albumet i en skivaffär, ett känt sätt att få fel uppfattning om skivor. Hur som helst består Håkans andra album av musik som definitivt kräver (och förtjänar) mer än en snabb genomlysning. Musiken kan närmast beskrivas som gles, varje ljud ges mycket plats. Och vilka ljud sedan, de mest elektroniska men samtidigt de fetaste i mannaminne. Att de känns så brutalt feta beror givetvis på den minimalistiska produktionen. Ingen vägg av ljud här inte, snarare en gles skog med ytterst kraftiga träd. Tydligast blir det i geniala *Prewinder* där Fredrik Davidssons flugelhörn-spel flyter som en magisk dimma mellan de tjocka stammarna.

Trots skivans namn känns däremot den obligatoriska "hemliga" musiksnutten en kvart efter skivans slut totalt överflödigt – är det ett trött försök att göra skivan svårare att kopiera, eller finns det fortfarande folk som tycker sånt är coolt? Näväl, en pettiss i sammanhanget. *After the End* är fortfarande en timme underbar musik.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER
"Sit on My Face"
Rigid/MNW

Pattar, kukar och fingrar upp i hål? Jo, sådant blir det mycket av på den här samlingssplattan. Men det hela blir inte riktigt så pubertalt som man kan tro. Och absolut inte dåligt. Den pumpande technomusiken håller hög klass och bland artisterna hittas Luke Vibert, Osymyso och 7AM. De porriga ljuden och snuskiga texterna tar sällan över helt och vissa är ganska underhållande. Med andra ord är skivan en småtrevlig bagatell.

Robert Lagerström

SIXTY WATT SHAMAN
"Seed of Decades"
Spitfire/Playground

Avgångsbetyg från det nya millenniets rock-skola i Maryland USA 2001:

- Blues och psykedeliarock à la Zepelin, Hendrix, Sabbath och Cream – Stort A
- Känsla, äkthet och framförande – Stort A
- Sydstradsrock som Lynard Skynard och Allman Brothers – Stort A
- Grungeinspiration från Soundgarden och tidiga Stone Temple Pilots – Stort A
- Stonerinfluenser från Kyuss – Stort A
- Hårdrock i samma anda som Clutch, Down, och Corrosion of Conformity – Stort A
- Låtsnickeri och melodikänsla – Stort B
- Sångarens röstresurser och sång – Litet C

Thomas Olsson

USCB ALLSTARS
"Class Brutals"
Swing Kids/Border

Det är alltid sympatiskt med ett band som tar saken i egna händer. Det göteborgska tiomanbandet USCB Allstars har både fixat spelningar och gett ut två EP-skivor på egen etikett. Även fullängdsdebuten har bekostats genom sparade gager och skivintäkter. Musikaliskt låter gruppens blandning av ska och reggae svängig, tajt och proffsig. Flera låtar är riktigt starka även om skivan känns väl lång. Det som gör att jag inte faller pladask för de charmiga baktakterna är att det saknas personlighet och ett eget grepp. Men visst kan man ha en trevlig stund tillsammans med USCB, helst ska bandet upplevas live.

Robert Lagerström

ADDIS BLACK WIDOW
"Addis Black Widow"
Sony

1995 kom den lysande singeln *Innocent* med skruvad rap och en smittsam refräng. Men Addis Black Widow som då bodde i Sverige hade svårt att nå ut till den breda massan. Numera bor de i London och första singlen *Goes Around Comes Around* har de flesta hört. Den tillsammans med *Innocent*, som även finns med här i ny tappning, är egentligen det enda som fångar mitt intresse. Resten känns inställsamt och landar alltför bekvämt i mainstream-land. Trots att jag inget hellre vill än att gilla den här skivan går det inte att komma ifrån att blandningen av Spice Girls-pop och lättköpta discoflörtar stinker.

Björn Magnusson

HAVERGAL
"Lungs for the Race"
Secretly Canadian/Border

Singlarna var fantastiska. *Crowd/Grant's Pass* och *My Heart/How I Do*, utgivna på sångaren och enda fasta medlemmen Ryan Murphys eget skivbolag Western Vinyl, var båda små underverk av minimalistisk och

självömkande pop.

Pop i ordets vidaste bemärkelse. För man kan inte tala om lyftande refränger och smittande melodier när man talar om Havergal. Istället var singlarna uppbyggda kring små upprepade gitarrfigurer och några hypnotiskt släpiga och engagerade, men samtidigt smärtsamt vackra, sångmelodier. Något litet trubbeat från en knastrig kassett eller gammal trummaskin. Formatet fungerade alldeles utmärkt. Två låtar per skiva.

Tio låtar på 46 minuter. Det skulle mycket väl kunna bli för mycket. Ibland blir det för mycket. Oftast inte, underligt nog. För även om inget på Havergals debutalbum når samma höjder som singlarna, så är låtarna verkligen väldigt bra. Tyvärr finns ingen variation låtarna sinsemellan, eller ens inom en och samma låt. Allt lunkar på i samma saktmodiga tempo. Fast fem gånger så länge.

Dan Andersson

MONTYS LOCO
"Guess It's Fine"
MNW

I sina bästa stunder serverar debuterande duon Montys Loco skir och trångtande kärlekspop. Anja Bigrells Nina Natri-liknande röst befinner sig långt fram i ljudbilden som med hjälp av inhyrda musiker i övrigt är mjukt välfrikerad. Låtar som *Small Things*, suggestiva pärlan *Downtown Baby* och snärtiga *I'm So Easy* gör *Guess It's Fine* njutbar.

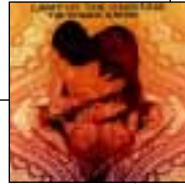
Live överensstämmer låtarna känsla också med tjejernas något återhållna lekfullhet och ungdomliga nyfikenhet. Musiken återspeglas även väl i texternas balansgång mellan naiv charm och rena banaliteter. På något sätt dyker tankar på ett ungt Sugarcubes upp. Och Anja Bigrell har definitivt en personlig och inbjudande sångröst som kan ta bandet långt.

Gary Andersson

SUPREME BEINGS OF LEISURE
"Supreme Beings of Leisure"
Palm Pictures/MNW

Ibland beskrivs musik man vill väcka intresse för genom absurda jämförelser, som senare visar sig vara grovt missvisande. Jag vill inte göra det misstaget, men jag måste tillstå att Supreme Beings of Leisure har lyckats få med många ingredienser i sin musik. Det är lite soul, lite tripphop, lite pop. Och det är bra. Det är kul när det dyker upp band som presenterar en ljudbild som skiftar och aldrig låter dig slappna av. Här finns flöjter, stråkar, malande scratching och tuffande bas. Aldrig förutsägbart, men aldrig heller otruggt. Låtarna är sammanhållna och knutna till varandra med en imponerande musikalisk fogmassa. Allt samlat i en till soundet nästan tidlös samling låtar, med arrangemang så subtila att de nästan blir hermeneutiska.

Magnus Sjöberg

Album

DAFT PUNK "Discovery" Virgin

Daft Punks debut *Homework* känns idag, fyra år efter den släpptes, som ett skäggigt monument över Andres Lokko-musik. Därmed inte sagt att *Homework* inte är en klassiker, eller att mycket i Andres Lokkos masturbationsliknande recension i Pop är sant även idag. Men så här två miljoner sålda skivor senare och med facit i hand är det givetvis lätt att se svagheter hos *Homework*.

Daft Punk gav filterfunken ett ansikte och monoton stenhård dansmusik till gemene man. De visade att grodätarna hade funk. Men *Homework* är som en tatuering gjord 1997, kanske inte lika klockren som när den gjordes. Ändå är det få grupper som så direkt påverkat sin samtid som Daft Punk. Sedan *Homework* släpptes har den magiska *Music Sounds Better With You* från 1998 med Stardust, där ena halvan av Daft Punk, Thomas Bangalter ingår, påmint oss om deras storhet. Men nu är det upp till bevis och *Discovery* kommer obönhörligen att hamna under hela världens lupp. Första singeln *One More Time* delade upp världen i två läger. Men där många rättrogna Daft Punk-fans bara hör de uttjatade vocoder-rösterna eller ett slipat disco-sound finns det givetvis mer under ytan när man lyssnat ett antal gånger. *One More Time* är mer en fortsättning av magiska *Music Sounds Better With You* än något av de stenhårta monotona spåren på *Homework*. Detta är mer slipat. Självt står jag upp framför stereon redan efter inledande *One More Time* med sitt livsbejakande disco-mantra och i kråkhinken blandar jag istället bål.

De hårda acid-ljuden och de nästan absurd monotona låtarna är få. Istället har Daft Punk delvis återvänt till att göra poplåtar som de gjorde i sitt första band Darlin' där bandnamnet togs efter en Beach Boys-låt. *Digital Love* är skimrande elektronisk pop med inslag av Beatles-klaviatur och 10 CC-harmonier, *Something About You* är en vacker kärleksballad som kommer att gå på repeat i alla relax-centra med flyt-tankar. På *Harder, Better, Faster, Stronger* sjunger Daft Punk för första gången och givetvis är rösterna dränkta i vocoder, Daft Punk kan inte låta bli att göra opolerad och rå rättfram funk.

Bottennappen är få men *Veridis Quo* är pastoral-chillout-techno som känns överflödigt, likaså avslutande *Too Long* som torrsimmar och går på rutin.

Bäst är *Face to Face* där Todd Edwards står för sången. Uppstrimlat och fullkomligt lysande. Fyra minuter oförfalskad toksvängig disco som bara den är en anledning att följa Daft Punk in i 2000-talet.

Björn Magnusson

THORNS "Thorns"

Moonfog Productions/Playground

Det låter lekfullt och enkelt när norska Thorns åter tar klivet in i vinnarcirkeln. Här blir black metal friformjazz. Här är black metal inte bara dubbla baskaggar. Långsamma släpiga synt-mattor blandas med progressiva tongångar.

En svår platta att ta till sig i början. Det är som med tigerbalsam. Även om det första gången luktar starkt så vänjer man sig och efter ett tag luktar det riktigt gott. Det som vanligt hoppas jag att festival- och konsertbokare får upp öronen för denna genre och ger den bredare massan chansen att höra schysst norsk black metal.

Per Lundberg G.B.

JANUARY

"I Heard Myself In You" Poptones/Border

January har förmodligen lyssnat en del på Nick Drake och Fred Neil men det ekar även gamla Creation-band som Ride och My Bloody Valentine bland de akustiska gitarrerna. Men istället för att föra en massa oväsen så har January en glimmande och gnistrande ljudmat-ta full av luft.

Det här är musiker med fingertoppskänsla som lyckas med konststycket att ta dig en bra bit iväg. Basisten spelar melodiskt klättrande samtidigt som han svänger, gitarristen ömsom plockar, spelar slide och glider mellan tonerna. Ofta drömskt och ju mer jag lyssnar ju mer inser jag att det här är ett ganska unikt band, de lyckas fånga flödet i sin musik och tappar inte ofta greppet om lyssnaren.

När den nio minuter långa *Falling In* är slut är jag knockad. Man väntar på explosionen men den kommer aldrig, istället håller January lyssnaren på sträckbänken, ett ganska skönt tillstånd för att vara en sträckbänk.

Jonas Elgemark

SHARIF "Sharif's Slumber" Ichabod Recordings

Svenskt debuterande band. Förutom att vara med i Sharif, har bandmedlemmarna ofta andra projekt på gång. Själva säger man att eftersom bandkonstellationen är lite lös i kon-
turen, fastnar man inte så lätt i konventioner. Och nog kan det stämma, om man ska döma av hur det låter på albumet. Starka låtar i arrangemang som övertygar. Gärna lite avskalad och åt popcountryhållet, som ett konkretare Tindersticks. Och för att vara ett svenskt band är det en stor komplimang, för jag har tidigare inte hört många svenskar som lyckats med det. Alltigenom övertygande. Förtjänar att bli nästan hur stora som helst.

Magnus Sjöberg

LAMP OF THE UNIVERSE "The Cosmic Union"

Cranium/import

Mycket av det som utger sig för att vara psykedelia idag är i mina öron bara kompilat av spacerockklichéer, ett fantasilöst jammande i ett enackordslimbo. Craig Williamson, nyzeeländaren som är Lamp Of The Universe, har ett förflutet i tungmalande Datura. Men hans egen musik är fjäderlätt i tonen men med tyngd i känslan. Den rör sig åt alla håll samtidigt och blir därför aldrig statiskt flum. Det blir psykedelia i sin ädlaste form. Sitarer broderar melodier, tablas bubblar rytmiskt, fuzzgitarrer avfyrras mot himlen. Låtarna vecklar ut sig som blommor med "tusen kronblad", precis som en bricka om detta inte är en av årets bästa plattor. (Beställes från www.cranium.co.nz)

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Micromusic Micro_Superstarz_2000" Domizil

En samling av nördar, för nördar? Micromusic.net, en plats för spelnördar som också är musiker där de kan ladda upp sina alster. De 17 låtarna på samlingen ska vara de bästa. Låtarna är uppbyggda av ljud samplade från spelmaskiner som Commodore64, Gameboy och Playstation. Den första hälften av skivan har det sound man kunde förvänta sig, uppdaterad dataspelsmusik. De senare låtarna tar sig andra uttrycksformer, flera spännande exkursioner i elektronisk lyssningsmusik som ibland närmar sig postrock. Det blir en rätt splittrad skiva, med en bunt bra spår och en hel väldigt syntetiskt blipp-bloppande. Flera av artisterna fuskar dessutom och använder samlingar från annat än dataspel.

Givetvis finns det en multimedial del på skivan, ett simpelt men lite lustigt dataspel som gömmer informationen om artisterna, bland annat att alla utom en är killar och att en är från Sverige. *Micro_Superstarz_2000* är kul, men räcker det? Jag kanske inte är tillräckligt mycket nörd för samlingen.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER "A Tribute to Philip Parris Lynott" Record Heaven

En dubbelhyllning till Thin Lizzys basist och sångare. Kvaliteten skiftar dock. Artister som Bigelf och Lotus sticker ut mest. Låtvalet som grupperna gjort är bra. Det är inte någon låt jag direkt saknar. Men vad jag inte gillar är att man gör en sån här samling. Låt en av vår tids bästa sångare vila i frid för guds skull. Köp och lyssna på originalet istället.

Per Lundberg G.B.

MUSIKNYHETER

DEMOBANK

WEBSTORE

VARJE TORSDAG!
COMEDOUTRANOPLAH

VÅREN 2001

36 LIVEBAND

UNDER HELA VÅREN

BAR & CLUB ALCAZAR

TORSDAGAR KL. 20-24

DAVID BAGARES GATA 15

STOCKHOLM

SELF SCIENTIFIC "The Self Science"

Landspeed/Goldhead

Chase Infinite mässar om livet på gatan och orättvisor och sällar sig till de socialt medvetna rapparna. Fint. Tråkigare är att *The Self Science* innehåller 68 minuter ganska tråga beats. Telefonsignalen som finns i bakgrunden under de flesta spåren fungerar mer som en påminnelse om att det mesta låter likadant än en väckarklocka. *Best Part* som fanns med på förra årets Tommy Boy-samling *Hip hop 101* är fortfarande lysande men också det enda som är riktigt nodd-vänligt.

Biörn Magnusson

ROD STEWART "Human"

Atlantic/Warner

Det finns ingen anledning att presentera Rod Stewart ytterligare en gång. Efter 30 år i branschen, med många framgångsrika år bakom sig, vet alla vem han är. Möjligen vet de även vad hans fru heter. Att han tidigare var tillsammans med en svenska som spelade (?) våg i nån Bondfilm tillhör allmänbildningen. Alla har hört honom sjunga, eller kan åtminstone dra sig till minnes att de tror sig ha gjort det. Kanske någon gång hemma hos mamma.

Även om man inte känner igen hans röst så väl att man kan beskriva den, så känner man utan undantag igen den när man hör den. Och visst känner man igen den på nya *Human*. I övrigt är det en sorglig historia. För även om det finns några hyfsade soulfuldande ballader av den typ som blivit obligatoriska för Stewart på senare år, är *Human* på alla sätt en pinsam affär. Några av låtarna är så vansinnigt tappra försök till att bli inne bland samma ungdomar som köper TLC och Destiny's Child att man måste beundra honom för att han försöker. Fast i längden blir det svårt att beundra en förlorare – även om han har varit ihop med en Bondbrud.

Dan Andersson

K-CI & JOJO

"X"

MCA/Universal

K-Ci och JoJo Haileys tredje skiva inleds med *Honest Lover* och *Wanna Do You Right*, två mördande vackra soulballader som nästan dödar låtarna som kommer därefter. De känns helt enkelt onödiga i jämförelse. Två gånger till på X är dock K-Ci och JoJo smått gudomliga. *Suicide* och *I Can't Find the Words* är så storslagna och vackra att jag allvarligt talat inte hittar bra ord för att beskriva dem. Men jag tror att Mary J Blige undrar hur fan hon ska lyckas överträffa sin före detta pojkvän den här gången.

Thomas Nilson

DIVERSE ARTISTER "MTV: Extreme"

White Island/Playground

Nåt fel är det väl när MTV-programmet med den mest spännande musiken är sportprogrammet Snowball? I alla fall är *MTV: Extreme* en dubbel-CD med musik som oftast inte spelas i MTV, varav en CD med chill-out-musik och en med musik för dansgolvet. Förutom några oundvikliga stora namn som Fatboy Slim, Moby och Chemical Brothers innehåller samlingen en bunt bra låtar från folk som Luke Slater, DJ Rolando, Zombie Nation, Boards of Canada och Azzido da Bass. Särskilt andra CD:n, den med beat-sen, har snurrat friskt i min spelare den senaste tiden. Snygga illustrationer på omslaget dessutom. Och alla samlingar som innehåller Detroit Grand Pu Bahs underbara *Sandwiches* står på plus i min bok. "Out here on the dancefloor/we can make sandwiches".

Henrik Strömberg

MEJA

"Realitales"

Sony

Några års frånvaro från rampljuset verkar ha gjort Meja gott. Fått lite distans till framgångarna. Tagit in lite nya influenser. Litat på sin förmåga som medproducent och låtskrivare. Men *Realitales* kommer inte att gå till historien som en av de bästa under 2000-talet. Mycket av den musik som vi oskyldiga konsumenter matas med dagligen får spö av Mejas begåvade pop. För givetvis kommer *Realitales* att snurra till förbannelse i både radio och tv. Inte för att Meja gör mindre dåliga låtar än alla andra utan för att Meja försöker att förnya sig, vågar att titta utanför ramarna. Jag gillar sjuttioårsvibbarna i *Hippies in the 60's*, *Present Delay* och *Spirits*. Det är kul med sitar och Led Zeppelin-riff. För att *Realitales* ska bli en helgjuten platta skulle Meja ha skippat balladerna som känns urvattnade och oinspirerade. Förutom det funkar det fint.

Per Lundberg G.B.

THE JACK BROTHERS

"Pluviöse – Spräck"

"Ventöse – Blues"

Manifest/Amigo

Med franska revolutionskalendern stadigt i näven fortsätter Jack Brothers sin månatliga skivutgivning. I andra månaden *Pluviöse* återvänder Jack Brothers till mammas gata och spräckjazzen. Även om det inte är lika originellt som på januariplattan – kanske just för att det är hemvant för "bröderna" – så är det vackert på det sätt som bara frijazz kan vara. Suverän idé att emellanåt blanda elektronik med bröl till ett slags kosmisk friform!

Tredje plattan är en riktig ädelsten och bjuder på brontosaurusblues. Captain

Beefheart och John Lee Hooker går genom låtarna som elaka spöken. Jack Brothers tar traditioner, vrider dem tre varv runt som Linda Blair vred sitt huvud i *Exorcisten*, och skapar något nytt där man knappt längre trodde att något nytt kunde skapas. Det, och att de kan vara intelligenta underhållande, gör att Jack Brothers får väldigt mycket annan musik att verka överflödiga.

Peter Sjöblom

ANDERSSON

"Det känns som det svänger"

Release

Det är alltid intressant att höra svenska popband, men tyvärr tycker jag att det inte är mycket som överraskar längre. Pop på svenska har en tendens att hamna i något av de fack som redan på något sätt rönt framgång. OK, det kanske egentligen inte är något stort problem, men nog tycker jag att Andersson i sina bästa stunder mest låter som Lars Winnerbäck, kanske med en liten nypa Pontus och Amerikanerna. Koncept som hörts förr, alltså. När man viker av från det konceptet, berömvärt, blir dock låtarna lite lösa i konturerna, lite vaga. Nu ska jag inte tala illa om Andersson, för i sin genre är det en helt OK platta, men det känns som att det finns mer att ta av här. En utvecklingspotential som dock har en bit kvar innan fröet blir en blomma.

Magnus Sjöberg

D.A.D.

"The Early Years"

Mega/Edel

Vet inte om det är mest minnen som gör att jag gillar tidiga D.A.D. Egentligen är det mesta lam cowboyrock som skulle kunna vara mycket tyngre och farligare, men då hade förmodligen inte danskarna fyllt lika många arenor och sålt lika många skivor. Charmigt är nog det uttryck som ligger närmast till hands. Låtar som *Isn't That Wild*, *I Won't Cut My Hair*, *Marlboro Man* och *God's Favourite* är bra öldrickerock och det försöker inte vara något annat heller. Andra skivan på denna dubbel-CD innehåller en del outgivet och live-material och därmed blir det relevant även för fansen som äger de tidiga skivorna.

Jonas Elgemark

TERRORVISION

"Good To Go"

Roadrunner Arcade

Engelska band som Terrorvision, Manic Street Preachers och i viss mån även Wildhearts kom alla i slutet av 80- och början på 90-talet. Soundet låg någonstans mellan pop och rock, attityden var punkig och melodier var viktiga. Genom åren glimtar Terrorvision till då och då, vilket singeln *Tequila* från 1999 bevisar. Ett stycke genialisk poprock med medryckande refräng om än en smula naiv. Nya plattan inleder med superhiten *D'Ya*

Wanna Go Faster som är en rivig sak i bästa Terrorvision-anda. Tempot är uppskruvat, refrängen catchig och drivet påtagligt, tyvärr representerar den inte övriga plattan. Resterande små poprock-påror, med kraftig allsångsvarning, framförs på ett ofarligt, trevligt och insmickrande sätt. Överlag känns allt så tillrättlat. Var är den rebelliska attityden? Finns det inget de är förbannade på?

Thomas Olsson

CLEMENS

"Professionel Bla Bla"

Primo/Virgin

Jag har stora förväntningar på uppföljaren till förrförra årets klockrena danska käft-smäll *Den anden verden* men under de första lyssningarna imponerar *Professionel Bla Bla* inte. Låtarna är mer kaliforniskt bumpiga och attacken känns återhållen och tyglad. MC Clemens svenska kompisar Petter, Eye-N-I, Melinda och Christian Falk medverkar, men de som tar störst plats är ändå Andy Rodas soulröst, besatte Jokeren och Tjes Boogie med sitt råa anfall. Även om jag ännu inte frälsts fullt ut ännu märks flera sköna spår på plattan, bland annat diskoglittrande *Mer & mer*, *Skandinaesvis* producerad av norske hiphop-kungen Tommy Tee och *Nyd livet* tillsammans med Andy Roda och latinskt trumpetsväng. Godkänt, men inte mer.

Gary Andersson

LMS

"Zion Gates"

Heartbeat/Playground

Klanen Morgan består av Denroy Morgan, Morgan Heritage och så minstingarna i LMS. Detta är andra skivan från gruppen och *Zion Gates* försätter i samma crossover-anda som den första. Men det är uppenbart att denna skiva mer riktar sig till soul- och hiphop-publik.

Första halvan går i skivbolaget Xterminators karaktäristiska stil och vid det här laget känns det nästan som att det inte spelar någon roll vem som framför Burrells (mannen bakom Xterminator) produktioner. Han lyckas få alla artister att låta likadant, aggressivt och energiskt. Detta behöver emellertid inte vara något negativ, tvärtom. Burrell har trots allt lyckats ta fram några av Jamaicas största artister.

Det som drar ned betyget är gruppens försök att tilltala alla. Slutdelen av skivan är kraftigt influerad av amerikansk r'n'b. Tyvärr lyckas gruppen inte riktigt förmedla en genuin soulkänsla och låtarna framstår mest som efterrapningar. Men när LMS håller sig till det de kan bäst, righteous-reggae med inslag av ragga, lyfter hela albumet och blir stundtals riktigt bra. Det är tack vare dessa spår de kan jämföra sig med artister som Junior Kelly, Capleton och Flourgun.

Josefin Claesson

GENEROUS MARIA & SKUA
"Split CD"

Alone Records

Spaniens svar på skivbolaget Meteorcity heter Alone Records och specialiserar sig också på stonerband. Göteborgarna i Generous Maria går ut först och stenhårt. Anslaget stavas CEMENT och rötterna ligger i 70-talets hårdrock. Groovet är brutalt men inte direkt varierat, riffen är välrepade men inte särskilt spännande. I sångaren Göran Florströms röst finns en avslappnad självsäkerhet som tilltalar mig och med bättre låtmateriale kan det kanske bli något. Influenserna är plockade från tungviktare som Corrosion of Conformity, Clutch och givetvis också Black Sabbath. Lyssna bara på *Brother Pain* och jämför vissa riffpartier med originalet – *Into the Void*.

Att bandet Skua har alla plattor med Kyuss och första plattan med Queens of the Stone Age kan jag ta gift på! Men att sticka fötterna i deras fotspår är inte lätt, även om de gör hyfsade försök. Låten *Spittin* sticker ut mest och påminner om tidiga Queens of the Stone Age eller ett tamare Natas utan samma känslan för psykedeliska utsvävningar. Resterande material behöver stå på återväxt.

Thomas Olsson

RICHARD YOUNGS
"Making Paper"

Jagjaguwar

Vad är det för fel på Richard Youngs? Han är en inte särskilt uppskattad skotsk sångare och låtskrivare som envisas med att klämma ur sig endast tre låtar per album, vilket givetvis inte förhindrar att han släpper fullängdsskivor. Låtarna är ju, åtminstone två av dem för varje platta, minst 20 minuter långa. Särskilt händelserika är de inte heller. På *Sapphie* var det en plockande gitarr som ackompanjerade. Den här gången är det piano.

Och vad är det för fel på Chris och Darius på Jagjaguwar? Varför fortsätter de att ge ut Youngs skivor? Ser de inte att han är en uppblåst skotsk träkmåns som gör långa och trista skivor som ingen köper? De kanske inte tycker att han är det, helt enkelt. De kanske ser något bortom den uppenbart snäva uppfattningen att om man slänger popkonventionerna om form och konsekvens åt sidan för ett friare uttryck, så går det inte att ta till sig musiken. Går det att ta till sig musiken? Det är det lättaste som finns. Det är bara att lyssna.

Dan Andersson

DA BOOK
"One Taboo to Go"

Exit/Playground

Det fantasilösa namnet Da Book lockade inte direkt till lyssning. Men när plattan väl snurade i skivspelaren försvann alla fördomar. Den svenske musikmakaren och regissören

Patrik Book klipper och klistrar. Gör en lekfullt personlig blandning av electro och breakbeat, house och techno, och kryddar anrättningen med skruvade ljud, släpiga röster och skönt hackande samlingar. Singelspåret *A-Bomb from A Friend* är en trevligt catchy bagatell. Emellanåt låter det mer fantasifullt än proffsigt men det gör inte så mycket.

Robert Lagerström

JESS KLEIN
"Draw Them Near"

Slow River/MNW

Tillsammans med killar från Wilco och Ron Sexsmiths band slår Jess Klein an en sträng av skönt vemod. Ibland avklätt och barfota på stengolvet där en akustisk gitarr dominerar ljudbilden, det är då Jess Klein låter bäst. Med rösterna på bristningsgränsen. Med fullt band går Jess Klein hand i hand med artister som Merrie Amsterburg och kanske Luka Bloom. Köp lyssna och beundra.

Per Lundberg G.B.

BONNIE 'PRINCE' BILLY
"Ease Down the Road"

Domino/MNW

Andra plattan där Will Oldham använder sin Bonnie 'Prince' Billy-pseudonym. Det har blivit mindre av Oldhams karaktäristiska taggighet i både sång och spel med åren. Det är fortfarande bra och Oldham prickar sedvanligt i ett par suveräna låtar. Men handen på hjärtat – börjar vi inte kunna det här nu?

Peter Sjöblom

FABOLOUS DISASTER
"Put Out Or Get Out"

Pink & Black/Fat Wreck Chords

Störst bäst och definitivt snyggast. Var har Fabulous Disaster varit hela mitt liv och hur var det egentligen innan? Det är sådana här brudar som behövs, inte bara det gamla vanliga med söta flickor och söta sånger. Allt blir ju så mycket roligare. Hur skulle världen se ut om man inte fick en nypa tatuerad punkrock då och då. De är dessutom tigt som få.

Man kunde dock önska sig lite rivigare röst av Laura Litterman, men det är ändå rejäl stake i denna flicka. Det är helt enkelt så att Fabulous Disaster kan allt. Men som ni vet så varken fiser eller röjer fina flickor. Tur för oss att de inte är fina flickor. Och kom ihåg att inte stänga av spelaren för tidigt, en överraskning väntar kanske runt hörnet.

Tove Pålsson

LUPINE HOWL
"125"

Vinyl hiss/Playground

För två år sedan sparkade Jason Price i Spiritualized större delen av bandet. Konstigt nog kan man tycka. Live var den upplagan av bandet makalöst suggestivt och gav mig ett flertal ögonblick med extas. Odiskutabelt är dock att mästerverket *Ladies and Gentlemen*

we are floating in Space är Price verk men det skulle inte förvåna om Price just nu sitter och eldar mastertaper och bittert saknar några att bossa över.

Exmedlemmarna föll dock inte i föredetningsträsket. Kanske stärkta av erfarenheten gaddade de ihop sig, startade skivbolag och forsatte under namnet Lupine Howl. Tiden i Spiritualized har dock satt sina spår. Det handlar fortfarande om minimalism och introverta instrumentalpartier. Kanske mindre mastigt och bitvis ordentligt svängigt men inte så att jag hoppar högt av glädje. Mindre pretentiöst på gott och ont. Kan tänka mig att det fungerar utmärkt live. Men, på skiva märks det verkligen att skillnaden på genier som Price och de som arbetar i deras skugga är större än vad man kanske tror. Lupine Howl saknar en galning som ordnar diktatoriskt kaos och som förmår att skapa magi ur två ackord och inte bara ett gött sväng.

Fredrik Eriksson

BIG BUD
"Late Night Blues"

Good Looking/Goldhead

Känns inte som det finns mycket kvar att hämta inom drum'n'bassen längre, alla dessa tjugatiga åttaminuterslåtar tillhör definitivt förra årtusendet. Big Bud verkar ha fattat detta. I alla fall delvis. För tillsammans med jazzkatten Weldon Irvine skapar han på plattans ena CD rökgig blues för 2000-talet. Den andra CD:n glömmet vi snabbt.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"Snow Robots 1"

"Snow Robots 2"

Suction

Kanadensiska Suction Records har samlat alla sina tolvor från 1997 och 1999 på var sin CD-samling, inklusive några bonusspår och nya remixar. Remixarna är också samlade på en ny separat vinyltolva. Det är rätt trevlig melodisk elektronisk lyssningsmusik, där man i låtarna kan höra spår av artister som Orbital, Jean-Michel Jarre och tidiga släpp på Warp. Dock många spår kör med lite väl fantasilöst överstyrda beats, vilket blir tjugatig i längden. Samlingarna är inte alls dåliga, men det finns mycket snarlik musik som är bättre.

Henrik Strömberg

GEORGE HARRISON
"All Things Must Pass"

Parlophone/EMI

Hur följer man upp något som Beatles? Ringo Starrs *Sentimental Journey* var lite småcharmigt pubrock men inget man direkt minns och för Paul McCartney dröjde det ända till 1973 innan han fick till det med sin *Band On the Run*. De två andra lyckades desto bättre, John Lennons *Plastic Ono Band* är bland det mest äkta som fåsts på vinyl och

George Harrisons *All Things Must Pass* har överlevt och framstår lika självklar idag som 1970.

Inspelningarna påbörjades bara någon månad efter att beatlarna gått skilda vägar och att den tyste i Beatles hade så mycket energi och så många låtar kunde man bara ana. De flesta av mina absoluta favorit-Beatleslåtar är Harrison-kompositioner men detta är ett kraftprov på flera plan. Tvångströjan Beatles är borta och därmed det hämmande Lennon/MacCartney-spöket. All den energi som Harrison gick och tryckte på kommer nu flödande och det är främst en känsla av frigörelse som dominerar på hela plattan.

Både singeln *My Sweet Lord* och plattan blev listettor och Harrison var den första Beatles-medlem som lyckades med det.

Phil Spector sitter vid rattarna och krämar på så mycket reverb att låtarna ibland nästan drunknar men det klarar sig alltid. Ringo Starr trummar på över hälften av låtarna, ständige Beatles-följeslagaren Klaus Voormann på bas, Billy Preston så klart och ett tiotal andra musiker där Eric Clapton och Dave Mason bör nämnas.

Hela skivan sprudlar av något vitalt. Från den underbart poppiga *My Sweet Lord* till den rockiga *Wah Wah* som handlar om hur Harrison får huvudvärk av MacCartney under *Let it Be*-inspelningarna. Från den känsliga *Beware of Darkness* till den hårdsvängande *Awaiting On You All*, eller den makalösa *If Not For You* som Harrison fick av Bob Dylan. Så fortsätter det och här hörs en artist som inte bara vill bevisa för sig själv vad han är kapabel till, utan till alla som bara sett Beatles som en Lennon/MacCartney-produkt så skriker han: "Jag kan jag också!" Det är inte heller en tillfällighet att plattan i sitt ursprungliga vinylutförande var en mastig trippel. Harrison tar i så han nästan spricker men lyckas få alla sina starka sidor att blomma ut och smälta ihop. Allt avslutas med fem instrumentalar som kallas *Apple Jam*. Gänget går loss i studion och har kul. Man kan tycka vad man vill om det men det svänger, är fyllt av nerv och gör absolut ingen skada.

30-års jubileet firas alltså med en utgåva, nu med färgomslag och fem extralåtar. Nämnas bör en nyinspelad *My Sweet Lord* (2000) och *I Live For You*, en uttag från originalinspelningarna och en klassisk Harrisonpärla.

En kulturgärning har ägt rum och ett fulländat, storslaget och bländande mästerverk har hittat sin plats på CD.

Jonas Elgemark

BRA PLAGG

GROUND CONTROL SPEEDWAY SERIES

Tryckta och otryckta plagg i god kvalitet. Nya tryck varannan månad. Heja! För närmaste återförsäljare, ring: 031-12 29 93. www.karttex.se

Album

DAVE FISCHOFF "The Ox and the Rainbow" Secretly Canadian

Sångglädje. Genuin sångglädje, där man minst väntar sig hitta den. *Winston Park*, Dave Fischoffs tre år gamla debutalbum, var uppbyggd kring bandbrus, störningsljud och sporadiska inslag av stillsamt plockande elgitarr. Nästan ohörbart, och så gott som atonalt, viskade Fischoff fram varje stavelse utan någon avsikt att försöka kommunicera musiken genom sång. Lyssnaren tvingades själv ta steget in i Daves värld, för han hade ingen tanke på att lämna sitt vardagsrum i den lilla studentstaden Bloomington i Indiana.

Då är det verkligen anmärkningsvärt att man i *The Ox and the Rainbow* finner ett album fyllt av sprudlande sångglädje. Första låten inleds och avslutas a capella, med en stor ensemble av röster som sköljer över lyssnaren. Sen fortsätter stenen bara rulla. I låt efter låt visar sig Fischoff från sin mest upplyftande och sociala sida. Ibland vislar han till och med.

The Ox and the Rainbow visar att Fischoff är villig att möta lyssnaren, om inte helt utan egna villkor, så åtminstone halvvägs utanför vardagsrummet.

Dan Andersson

YELLOW FEVER "Tremolina"

Undertow

Det var ett tag sedan *Listen Here* kom, och när stockholmska Yellow Fever återvänder, gör de det tillsammans med en amerikansk producent. Chris Murphy har slipat bort många av de skarpa kanter som gav debuten sin karaktär. Jag hade önskat ett lite ruffigare sound på *Tremolina*, särskilt när Yellow Fever vägar gå en mer psykedelisk väg i *El Viento*. På tal om psykedelia gör Febern en cover på undergroundlegenderna Traffic Sound från Peru – stilpoäng för *Meshkalina!* Oavsett soundet är det fortfarande bra låtar och ett gott sväng.

Peter Sjöblom

DANIEL LEMMA "Morning Train" Telegram/Warner

Göteborgaren Daniel Lemmas väg till debuten har varit lång. Flera bolag har tidigare visat intresse och han har också varit över i USA där en skiva låg färdig men aldrig släpptes. Det är också i en traditionell amerikansk mylla *Morning Train* rör sig. Daniel Lemma har en sällsynt förmåga att göra klassiska låtar med inslag av blues, soul och folkrock. Visst går det att hitta influenser, men det känns onödigt i en genre där hantverket är viktigare än originalitet. Den enda svenska jämförelse som går att göra är Eagle-Eye Cherry som på sin debut gjorde några fina akustiska låtar. Men *Morning Train* är framförallt en fantastisk skiva som är svår att motstå när man väl kommit i kontakt med den. Och Daniel Lemma har, trots att *Morning Train* bitvis känns väl ofarlig, med låtar som *Anything Can Happen, If I Used to Love Her* och *Alive* gjort sig odödlig i svensk musikhistoria.

Björn Magnusson

I AM KLOOT "Natural History" Virgin

Ibland har jag misströstat, och trott att det inte längre finns band eller artister som sätter låtarna i centrum, utan låter mediokra låtar kläs i intelligenta arrangemang och ställas ut. Och jag går på det, varje gång. För visst är det så att ett bra arrangemang kan förbättra vilken låt som helst. Men när man hört arrangemangsknepen tillämpas alltför ofta blir man lite oengagerad och blasé, och det är i sådana

stunder en riktigt bra låt, i nästan vilket arrangemang som helst, kan chockera och slå ut en totalt. Och i och med det har jag också beskrivit mitt första intryck av I Am Kloot. Avklädd pop i sparsamt komp och arrangemang – här behövs inga bombastiska åthävor, eftersom låtarna uppenbarligen mår bäst av att klara sig själva. Här finns nio låtar bakåtlutad, avslappnad pop som får en att känna den där unika känslan av lycka och melankoli kombinerad, en känsla jag nog inte känt för ett debuterande band sedan Sunhouse släppte *Crazy On the Weekend*.

I Am Kloot är brittiska och låter brittiska, men bekänner sig inte direkt till någon tradition. *Natural History* är väldigt bred i genretillhörighet, men spretar inte så att man stör sig på det. Ett par låtar känns nästan lite kabaréaktiga i formen, andra är vackert uppstudsiga, exempelvis *Storm Warning*. Det enda man kanske kan störa sig på är att sångaren John Bramwell ibland låter lite väl mycket som Mike Scott, men det är något jag fixar med ett leende på läpparna.

Magnus Sjöberg

BLO "Phases 1972-1982" Strut/Goldhead

Med ett lätt handlag och ett nyfikat sinne lag kan man nå långt. Genom att använda progiga rytmer, glödande gitarrsolon, svängiga basgångar och jazziga trummor skapade denna svarta trio totalfunkig och hippiefläktade musik som jag varken kan eller vill motstå. Låtarna bifogar en sval värme till min omedelbara närhet, som om viss musik kan skapa sin egen förlåtande religion där man kan må bra och samsas om allt det goda och bannlysa allt ont. Visst låter det flummigt, men det är också förbannat bra. Om ett sånt här band skulle krypa upp ur en svensk källare skulle partyt vara i full gång. Det behöver inte vara svårt att göra smittande musik, låt dig bara inspireras av dina infall och släpp alla planer och strategier. Detsamma gäller lyssnaren. Plocka upp denna platta och vidga dina vyer. Du kan inte bli besviken.

Gary Andersson

ELF POWER "A Dream in Sound" Shifty Disco/MNW

På tiden att de svenska skivbolagen tar sig an alla de fantastiska grupperna i Athens-baserade musikerkollektivet Elephant Six. I Elf Powers somriga honungspop är Brian Wilsons melodiharmonier ständigt närvarande. Det är omedelbara poplåt, småpsykedeliska mästerverk ihopsnickrade av entusiaster. De har med *A Dream in Sound* gett sig in på en lite trippigare och stundtals mörkare bana men oftast är det tre minuter i himlen, kombinerat med en ljudvägg fylld av överraskningar. Perfekt pop alltså och jag förstär precis alla de amerikanska highschoolungdomar som avgudar Elf Power.

Jonas Elgemark

SILVERBULLIT "Citizen Bird" Nons/MNW

Detta är årets bästa svenska skiva. Så, då har jag sagt det. Det som Silverbullit gör på *Citizen Bird* är helt makalöst. Det stinker inte ingrott jeanspiss som Sountrack of our Lives eller lattjas partysväng som Mazarine Street, detta är STOR musik.

Länge hade jag tappat hoppet om att det någonsin skulle bli en skiva. Men alla farhågor om att de skulle tappat bort allt i irrfärderna mellan olika skivbolag och studiousejourer var som bortblåsta efter första genomlysningen. Handfallen kunde jag bara trycka på play ännu en gång och hoppas att det inte var en tillfällig euforisk psykos jag hamnat i. Men nej. På något

sätt känns det meningslöst att rabbla influenser, visst är de ofta löjligt närvarande men Silverbullit rör sig på samma nivå. Tiden är det enda som skiljer dem åt. 60-, 70-, 80-, 90-tal – ur alla epoker finns det guldkorn att hämta. Detta har Silverbullit gjort och koncentrerat dem till deras absolut essens. Inga ytliga efterrapningar eller klichéer. Inget återanvändande av slitna poser utan hypnotiskt vacker musik där varje uns av energi tagits till vara. Karin Dreijer när sin absoluta höjdpunkt som sångerska på *Axe Man* och till och med denna otroligt enkla låt blir magi.

Redan efter inledande *Glory* ligger jag på golvet, däckad. Sedan flyter det på. Resten är inte bara stort, det är gigantiskt.

Fredrik Eriksson

DIVERSE ARTISTER "It's a Shifty Disco Thing Volume 4" Shifty Disco/MNW

Plattans tolv singellåtar innehåller ett stort antal pärlor från kaxiga engelska popbolaget Shifty Disco. Med stor charm bränner band som Formula One, The Panda Gang, Vigilance Black Special och Blue Apple Boy av sina klassiskt svängiga popdängor. Otroligt trevligt. Utan gimmickar och trick, bara låtsnickeri och upptäckarlusta som verktyg. Jag blir aldeles varm inombords. Avslutningsvis rockar Black Moses (nej, inte Black Moses från Göteborg) till det med *Eye on You* innan Jason Morphew levererar fantastisk *Badass with a Heart of Gold*. Världsklass!

Gary Andersson

THE RIBEYE BROTHERS "If I Had A Horse"

All Indie/Import

När jag träffade Monster Magnet i Malmö senaste fick jag en platta av trummisen Jon Kleiman. Det var hans sidoprojekt The Ribeye Brothers debutplatta som han ansåg borde spridas. Jon spelar alla instrument och Tim Cronin (Monster Magnets förste sångare) står för sången. Musikaliskt lägger det sig någonstans mellan traditionell country, rockabilly och lite cowboypunk med grupper som Cramps och Gun Club i förgrunden. Att det är ett projekt känns i låtmaterialet som verkar hafsigt och inspelat under en tagnig, för att fördriva dötid i studion. Vissa låtar kunde passat bra i ett avsnitt av Twin Peaks när de flesta annars bara går mig obemärkt förbi. Bäst klarar sig singer/songwriter-låten *Swagger Turns to Stagger* där Tim får hjälp med sången av Dave Wyndorf. Roligast är galopperande covern Don't Pass Me By där alla tjoar och tjimmar i bästa västerstil.

Thomas Olsson

HARD-ONS "This Terrible Place" Bad Taste Records

Ett stort band gör comeback utan att ha varit borta. Tillsammans med band som NoFX och Bad Religion var Hard-Ons kanske den största anledningen att det ploppade upp så många punkband under 90-talets början. Efter 18 år i branschen. Över 30 releaser och massor med turnéer med Red Hot Chili Peppers, Ramones, Faith no More och Butthole Surfers står Hard-Ons fortfarande stadigt. Nya *This Terrible Place* låter mer powerpop än föregående skivor. Australiensiska band har förvisso alltid varit framstående i popgenren så det kanske inte är så konstigt. Kan inte låta bli att imponeras över att Hard-Ons fortfarande skriver medryckande bra låtar som håller länge, länge.

Per Lundberg G.B.

ANDREAS TILLIANDER**"Ljud"****Mille Plateaux/Border**

Ljud. Sannare albumtitel får man leta efter. Andreas Tilliander tar små klick- och knasterljud och sätter ihop dem i små intrikata loopar. Det är omöjligt att inte jämföra med bolagskompisarna Snd, även om Andreas gör till och med ännu mer minimalistisk musik. Jag kan nog tycka att det händer lite för lite i låtarna, den ständiga lilla förändring som gör sådan här loop-baserad musik njutbar är ibland så liten på *Ljud* att den knappt märks. På de senare spåren på albumet blir det bättre, där ibland en vanlig rak 4/4-basgång strukturerar upp det hela. Albumet måste ses som en helhet, där de tidiga spårens yttersta minimalism går mot allt större föränderlighet mot slutet av skivan. Att alla tio låtarna är obetitlade skvallrar om inte annat därom. Särskilt spår nio är riktigt bra.

Henrik Strömberg

MARK KOZELEK**"What's Next to the Moon"****Badman/Border**

Egentligen är det inte så relevant att samtliga spår på Mark Kozeleks nya album är tolkningar av AC/DC-låtar. Inte för andra än inbitna fans av tidiga AC/DC; de som tycker att bandet var som bäst när Bon Scott fortfarande sjöng. De behöver inte göra sig besvär. *What's Next to the Moon*, Kozeleks andra soloalbum om man räknar med förra årets *Rock'n'roll Singer*, innehåller inget av intresse för dem.

Fans av Mark Kozelek, däremot, kommer knappt ens att märka något. Låtarna är enklare, rakare och, det kanske mest påtagliga i Kozeleks fall, kortare. I övrigt står materialet på skivan inte i så stor kontrast mot hans egna låtar. Låtarna har anpassats för akustisk gitarr och Kozelek bjuder, inte oväntat, på alldeles utsökta rytmsiska och melodiska arrangemang.

Egentligen ligger skivan inte så långt från hur det är att se honom uppträda. Fast utan förolämpningarna och de obligatoriska tio minuterna mellan varje låt för att stämma gitarren.

Dan Andersson

PIXIES**"Complete 'B' Sides"****4AD/Playground**

Har man inte lyckats mjölka ut det sista ur Pixies ännu? Det är min första reaktion när jag ser detta album. Trots att det är ett antal år sedan bandet lade ut kommer samlingar och utgivna spår regelbundet ut på marknaden. I alla fall känns det så. Detta gäller naturligtvis inte bara Pixies, utan alla större band som inte finns längre. Men faktiskt känns denna samling "singelbaksidor" ändå intressant, eftersom Pixies ändå hade en väldigt hög lågstaniå och sällan blev ointressanta. Här finns 19 spår, med hela B-sideskarriären från *Gigantic* till *Alec Eiffel*. Mest intressant är i mitt tycke den släpande versionen av *Wave of Mutilation*, som ger låten mer mörk än den, visserligen utmärkta, albumversionen. Som en liten extra bonus finns också på albumet två videor, *Here Comes Your Man* och *Allison*. Även om jag hyste ett initialt motstånd för denna B-sidessamling måste jag ändå kapitulera för den inneboende kraft som trots allt Pixies gjorde till sitt musikaliska kännetecken.

Magnus Sjöberg

FUN LOVIN' CRIMINALS**"Loco"****Chrysalis/EMI**

Dessa tre självutnämnda storstadssynglar kan konstet att leka fram cocktaildoftande låtar i parti och minut. *Bump, My Sin* och *Half a Block* är *Locos* mest delikata exempel på detta. Låtarna är fantastiska i sin avspändhet och lekfulla öppenhet. Och de

blir inte trädiga. Bara sextigt inbjudande.

Loco är ett styrkebesked som heter duga, Huey, Mackie och Fast bevisar för mig att de kommer att finnas kvar i branschen i många år till. Om du blir sugen, kolla in tuffa debutplattan *Come Find Yourself* också, den har ett lite högre tempo än *Loco*.

Gary Andersson

GUNNAR WIKLUND**"Mest av allt: Gunnar Wiklund – allt det bästa!"****EMI**

Somliga vill förlöjliga Gunnar Wiklund, schlagersångaren som med sin croonerbarryton var en megastjärna på 60-talet. Men i hans bästa låtar finns en bitterljuv romantik, och skildrar utanförskap och övergivenhet, om än paketerad i en lätt teatral elegans. Märk väl att man kan beskriva Nick Cave på precis samma sätt. Jag skulle utan att skämta kunna göra ytterligare jämförelser mellan dem.

När Gunnar Wiklund dog i slutet av 80-talet efter en långvarig period av sjukdom, hade han med sin sammetsröst sjungit sig in i folksjälen med bland annat *Nu tändas åter ljusen i min lilla stad*, *Han måste gå* och *Minns du den sommar*. Denna samling rymmer dessutom mindre kända låtar som *Ensam i stora stan* och *Gringos gitarr*. Fast jag håller inte med om att det skulle vara "allt det bästa" när EP-pärlor som *Ann-Margret* och mördarballaden *Partners* saknas. Jag hade gärna sett dessa istället för en del av låtarna från perioden 1967 till 1978 när skivkarriären slutade. Men om låturlvalet delvis sviktar, så är *Mest av allt* ändå ett fullgott bevis på Gunnar Wiklunds storhet som sångare.

Peter Sjöblom

BABAGANOOSHKA**"BaBagooshka"****Krembo/MNW**

När BaBagooshka albumdebuterar blir resultatet strålande. Den israeliska duon har både kunskande och känsla och gör egensinnig musik, en slags psychedelic downbeat som baseras på techno och lånar in element från till exempel chill-out, trance och breakbeat. Men det är egentligen inte så intressant. Det viktiga är att musiken är så bra. För Daniel Kestenboim och Ziv Matushka har med fingertoppskänsla, nyfikenhet och experimentlusta byggt upp massor av skönt slösvängande låtar fulla av skruvade ljud, förvrängda röster och rika stämningar att sjunka in i. Med andra ord riktigt bra musik.

Robert Lagerström

ARAB STRAB**"The Red Thread"****Chemikal Underground/Border**

Hade detta varit en hiphopskiva hade det garanterat suttit en lapp med "explicit lyrics" fasttejp på omslaget. Texterna på *The Red Thread* handlar liksom tidigare album mest om sex. Malena Ivarsson skulle kunna vara ett stort fan om textförfattaren Aidan Moffat skrev noveller. Men det är ingen erotisk komedi precis, snarare så landar skottarna någonstans mellan Will Oldham och Joy Division. Men utan deras nyanser. Det maler på som sena Swans medan Moffat pratsjunger sina paranoidea texter. Ett frosseri i självömkan som ibland blir alltför introvert men i andra stunder tangerar det vackra. *The Long Sea* är släpigt skönt och jag är imponerad av hur allt byggs upp med sparsmakat finurliga gitarer och rytmböbox, inte minst i *Infrared* och *Screaming in the Trees*. Att Arab Strab är i högförm råder det ingen tvekan om. Sedan är det då det där viktiga att man måste kunna skratta åt sig själv om man vill förmedla något riktigt deprimerande... och jag vet inte. Tveksamt i Arab Strabs fall.

Jonas Elgemark

SMUT PEDDLERS**"Porn Again"****Rawkus/Playground**

Smut Peddlerss ena rappare Cage sägs ha introducerat rapstilen som nu Eminem blivit känt med. Det är det enda man kan respektera honom för. Plattan *Porn Again* är nämligen ett riktigt bottennapp. Texterna handlar om prostituerade, att kvinnor enbart är till för att ha sex med och om att porr är bra. Det är underligt att det finns vuxna människor som fortfarande inte vuxit ifrån den typ av porr-rap som även 2 Live Crew gör. Musiken på *Porn Again* är okej men texterna är så sexistiska, misogyniska och barnsliga att man inte vill lyssna på skivan igen.

Torbjörn Granrot

GODHEAD**"2000 Years of Human Error"****Posthuman/Virgin**

Först ut på Marilyn Mansons nystartade etikett, Posthuman, är techno- och progammerande discogoth-flirtande amerikanerna i Godhead. Plattan är bandets fjärde och fortsätter på den industriella vägen. Soundet påminner kraftigt om gruppen Gravity Kills, som gjorde samma sak 1996. Inspirationen från kollegorna i Orgy, N.I.N. och givetvis en smula Manson är också viktiga byggstenar. Men bandets catchiga låtar med kommersiella refränger och förutsägbart industriellt och högteknologiskt sound, känns varken bra eller dåligt. Bara ointressant. Mr Manson återfinns också både i produktionen och på några låtar. Även David Bowie-gitarristen Reeves Gabrels dyker upp, som det skulle göra saken bättre! Godheads utseende väcker tydligen känslor i landet som hellre tillåter vapen än sex. Dreadlocks, svarta kläder och smink måste vara livsfarligt! Jag fattar inte hur Mr Manson kan vara intresserad av detta? För även om det ibland tenderar att påminna om honom själv saknas kraften, ursinnet och känslan.

Thomas Olsson

OBLIGATORISK TORTYR**"Obligatorisk tortyr"****Osmose Productions/MNW**

Band som Obligatorisk Tortyr behövs. De behövs för att bevisa att det går. Går att göra kontroversiell musik. Musik som upprör och berör. Dessa svenskar som med sin skiva skickade en handskrivna papperslapp där de med knaggliga bokstäver tycker att det vore kul om vi kunde recensera skivan. Vad kan man säga? Klart att man faller för det.

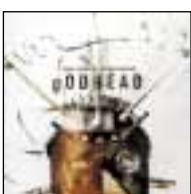
Från första ackordet sliter Obligatorisk Tortyr inålvorna ur dig. Läger dem i en hög tillsammans med spruckna skrik, arga gitarer, snabba trummor och mullrande bas. Lättitlarna signalerar sköna saker som *Du ger mig inte nåt*, *Maskin*, *Stenkross* och *Krossa livet*. Detta adrenalinstinna band låter som om de kom från samma bakgård som Agoraphobic Nosebleed eller Nasum. När det hela är över efter 26 låtar och 46 minuters mangel får du tillbaka inålvorna och livet känns lättare.

Per Lundberg G.B.

ARLO**"Up High in the Night"****Sub Pop/MNW**

Fyra grabbar spelar ihop under några år. Tar nya tag, börjar kalla sig Arlo och ger ut en singel på Sub Pop. När det nu blivit dags för albumdebuten lyckas kvartetten få ihop en klart godkänd platta med flera starka låtar. Visst kan ekon från både Pixies och Guided by Voices skönjas men musiken står för sig själv och innehåller därtill inslag av pop och lo-fi.

Robert Lagerström

PENNILESS**"Anola"****A West Side Fabrication**

Finska Penniless, som funnits sedan 1991, släpper sin femte fullängdare efter tre års tystnad. Penniless har omnämnts som ett av Finlands mest betydande alternativa band och deras sound har tidigare jämförts med The Pixies. Men *Anola* känns betydligt mer grunge-retro än kul. Nästan alla låtar är uppbyggda enligt Nirvana-mönster. De börjar med fördel lite lågmält men hotfullt, för att sedan gitarrmangla loss. Och sångaren har samma entoniga och plågade röstläge som en viss Kurt. Nirvana är förvisso ett förnämligt band att jämföras med, och det är inte det att det är något fel på musiken egentligen. Här finns flera låtar med riktig hitvarning. *Imbecile* exempelvis, har en störtskön melodi som för tankarna till Weezer. En annan lovande låt med stark melodi är *Beautiful*, och *Summer* som gör en riktigt glad. Och det ska sägas att skivan vinner på att lyssnas på fler gånger. Men det räcker inte. Det ekar hela tiden av andra gruppers sound, andra gruppers manér. Jag vill ha en bättre anledning att lyssna vidare på en skiva än att det låter som något annat.

Och den anledningen hittar i alla fall inte jag på *Anola*.

Anna Hedlund

SWITCHBLADE**"Switchblade"****Trust No One Recordings**

Högläskande mangel av absolut toppkvalitet. Hårt, kompromisslöst och ordentligt slamrigt. Black Flag möter Steve Albini kört genom trasig taggtråd. Långt bakom det massiva slamret utkämpar sångaren en hopplös kamp för att höras. Där har vi kanske Switchblades enda svaghet. Inte att sången på något sätt ska höras mer utan att texterna, som för säkerhets skull tryckts på innersleeven, tydligt doftar farlig pubertetsängest och låtsasbrutalism. Vaga källor viskar dock att de kommer att släppa en instrumental EP. Läter klokt. Fast detta är en ytterst liten invändning. Ingen tvingar mig faktiskt att läsa texterna. Gör man det ändå kan de med en viss distans dessutom vara roliga.

Fredrik Eriksson

NINE**"Lights Out"****Burning Heart**

Mmm, det har varit många pubrundor för de här pojkarna. Det är inte bra för rösten med sådär mycket rök, men det är satans bra att lyssna på. Man kan till och med höra publikens jubel genom inspelningsstudions väggar. Det är duktigt gjort. Nu kanske inte jag skulle ställa mig där utanför och skrika men gott och väl bröla med lite hemma framför spegeln.

Lugnt och ganska stillsamt kan man väl beskriva detta, fast inte på det sätt ni tror. Detta är lugnt inom hardcore/punk och hårdrocksliknande ramar. Det är mörkt och farligt på ett lite halvlustigt sätt. Skivan är smått schizofren emellanåt. "En röst som kunde tillhört Satan försöker smälta in i skolkören"-syndromet. En sekund senare är de ute och skrämmer livet ur allt ifrån små bjäbbande pudlar och mobbade barn till anabol-monster och Cruella De Vil. Beslutsängest, det är vad jag tipsar på. Det är bra med beslutsängest. *Lights Out* är en mysig och gungig skiva som då och då får sig en energikick och går på som små blå.

Tove Pålsson

NAZARENES**"Orit"****Instelite Sounds**

Göteborgsduo Nazarenes första platta är släppt på eget bolag. Den ene av de två sångarna, Noah-Isac Tewolde, var tidigare

signad på Virgin under namnet Anbessa och medverkade tillsammans med Black Snake på Absolute Reggae. *Orit* är inte lika poppig som sommarreggae även om det finns flera moderna reggae-ridims. Här finns även riktig rootsreggae och hela plattan andas ett andligt lugn. Nyah-bingityrterna finns i bakgrunden och det handlar om Jah och kärlek. Noah och Medhane Tewolde sjunger ärligt och laddat och sången för ibland tankarna till Abyssinians. Ett minus är att musiken är digital, men det är ändå väldigt välproducerat. Det finns några partier med riktigt blås vilket lyfter plattan. Intressant att två killar från Eritrea gör reggae. Haile Selassie, tidigare kung av Etiopien och profet inom rastafarireligionen, var inte särskilt snäll mot Eritrea. Men det kanske inte är konstigare än att en svensk ateist gillar reggae? Nazarenes har nu bildat ett kompband och kommer uppträda i Göteborg innan de ger sig ut på turné i Tyskland, där plattan klättrar på listorna.

Torbjörn Granrot

SAÏAN SUPA CREW**"KLR"****Virgin**

Hiphop från Paris med massor av influenser. SSC består av grupperna Explicit Samuraj, O.F.X. och Simple Spirit, och det kanske är därför skivan spretar åt alla möjliga håll. Enligt dem själva vill de göra festlig och personlig hiphop som blandar olika kulturer och stilar, och det har man absolut lyckats med. Raggadoftande singeln *Raz de Maree* med jätteroliga springa-iskogen-videon är ett exempel på när det funkar, men i längden blir deras "trevliga" stil rätt tråkig. Det finns en handfull bra spår som *Ragots* där man i slutet rappar på franska över gamla beatboxade hits, men sammantaget är den här anrättningen alldeles för ljummen.

Daniel Severinsson

LEONARD COHEN**"Field Commander Cohen – Tour of 1979"****Columbia/Sony**

Vi är väl ganska många som väntat på musikaliska livestecken från Leonard Cohen. Det har gått snart tio år sedan *The Future* nu. Och rykten gör gällande att han är på gång efter klosterlivet. Får man hoppas att detta är en liten aptitretare: en liveupptagning från 1979. OK, det kan tyckas lite märkligt att släppa en mer än tjugo år gammal inspelning, men jag tycker ändå att det är välkommet. Framför allt eftersom de ljuvliga *The Smokey Life* och *The Gypsy's Wife*, från Recent Songs, finns med här, den senare i en hypnotiskt flytande version. Albumet ger också ett bra urval sånger, varav hälften obligatoriska klassiker och hälften inte lika självklara nummer. Kul också att höra Cohen ta ut svängarna lite mer än vad fallet varit under 80- och 90-talets livespelningar. Jag menar, *Lover Lover Lover* svänger ju riktigt bra här. Det här albumet tillfredsställer Cohen-hungern ett tag till, men retar också upp längtan efter något nytt.

Magnus Sjöberg

RAZ OHARA**"The Last Legend"****Kitty-Yo/Border**

Berlinbaserade Kitty-Yo har en varierad men genomgående tilltalande skara artister under sina vingar. Tidigare har vi fått bland annat To Rococo Rot, Chilly Gonzalez, Tarwater och Schwermut Forest, och nu har turen kommit till en dansk vissångare vid namn Patrick Rasemussen, alias Raz Ohara. Hans låtskrivande är i Tom Waits tradition, men med elektroniska inslag mellan de akustiska gitarrplinkandena, och med en soulkänsla i Prince anda har han nånting unikt. Detta är RAZ andra album och det är

lika funky som återhållsamt, självklart i grunden men lämnar mycket att lyssnaren att utforska – och tar man sig tiden blir man inte besviken.

Pigge Larsson

MIDNIGHT CHOIR**"Unsung Heroine"****S2/Amigo**

Efter en löjligt lång väntan på distribution får vi svenskar *äntligen* höra uppföljaren till den magnifika *Amsterdam Stranded*. Det är tredje gången giltigt för Walkabouts Chris Eckman som producent för norrmännen. Tillsammans har de skapat en platta som är ljusare än föregångaren. Ett fönster står numer öppet i grubbelrummet. Melodierna är lika smäckra som tidigare, och Paal Flaata sjunger fortfarande med en gastkrämmande grace, men *Unsung Heroine* griper inte riktigt lika djupt som föregångaren.

Peter Sjöblom

FUTURE PILOT AKA TINY WAVES**"Mighty Sea"****Geographics/MNW**

Glasgowfödda indiern Sushil K Dade fortsätter på sin nya platta att blanda lätta poplåtar med skumma arrangemang, allt med en indisk touch. Till sin hjälp har han tagit halva popengland, bland andra Belle and Sebastian, Teenage Fanclub och The Delgados. Till och med gamle Pastels-mannen Stephen Pastel är med på ett hörn. I det här fallet så har alla kockar bara gjort soppan bättre. Det är stundtals mystiska stämningar som bärs upp av 60-tals-orglar. Dades tidigare plattor var mer fokuserade på tapeloopar och skråniga gitarrer. Nu är det sötare, luftigare och med en klar film-musikkänsla, men det är ingen Hollywood-rulle precis, snarare Bollywood.

Jonas Elgemark

HÅKAN LIDBO**"After the End"****April/Border**

Jag såg inte alls poängen med Håkan Lidbos första album. Kanske berodde det på att jag bara snabbt spolade mig igenom albumet i en skivaffär, ett känt sätt att få fel uppfattning om skivor. Hur som helst består Håkans andra album av musik som definitivt kräver (och förtjänar) mer än en snabb genomlysning. Musiken kan närmast beskrivas som gles, varje ljud ges mycket plats. Och vilka ljud sedan, de mest elektroniska men samtidigt de fetaste i mannaminnen. Att de känns så brutalt feta beror givetvis på den minimalistiska produktionen. Ingen vägg av ljud här inte, snarare en gles skog med ytterst kraftiga träd. Tydligast blir det i geniala *Prewinder* där Fredrik Davidssons flugelhorn-spel flyter som en magisk dimma mellan de tjocka stammarna.

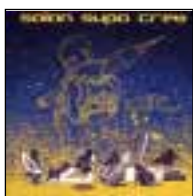
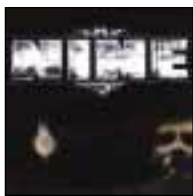
Trots skivans namn känns däremot den obligatoriska "hemliga" musiksnutten en kvart efter skivans slut totalt överflödigt – är det ett trött försök att göra skivan svårare att kopiera, eller finns det fortfarande folk som tycker sånt är coolt? Nåväl, en petites i sammanhanget. *After the End* är fortfarande en timme underbar musik.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER**"Sit on My Face"****Rigid/MNW**

Pattar, kukar och fingrar upp i hå! Jo, sådant blir det mycket av på den här samlingsplattan. Men det hela blir inte riktigt så pubertalt som man kan tro. Och absolut inte dåligt. Den pumpande technomusiken håller hög klass och bland artisterna hittas Luke Vibert, Osmyso och 7AM. De porriga ljuden och snuskiga texterna tar sällan över helt och vissa är ganska underhållande. Med andra ord är skivan en småtrevlig bagatell.

Robert Lagerström

SIXTY WATT SHAMAN "Seed of Decades"

Spitfire/Playground

Avgångsbetyg från det nya millenniets rockskola i Maryland USA 2001:

- Blues och psykedeliarock à la Zeppelin, Hendrix, Sabbath och Cream – Stort A
- Känsla, äkthet och framförande – Stort A
- Sydstradsrock som Lynard Skynard och Allman Brothers – Stort A
- Grungeinspiration från Soundgarden och tidiga Stone Temple Pilots – Stort A
- Stonerinfluerer från Kyuss – Stort A
- Hårdrock i samma anda som Clutch, Down, och Corrosion of Conformity – Stort A
- Lätsnickeri och melodikänsla – Stort B
- Sångarens röstresurser och sång – Litet C

Thomas Olsson

USCB ALLSTARS "Class Brutals"

Swing Kids/Border

Det är alltid sympatiskt med ett band som tar saken i egna händer. Det göteborgska tiomannabandet USCB Allstars har både fixat spelningar och gett ut två EP-skivor på egen etikett. Även fullängdsdebuten har bekostats genom sparade gager och skivintäkter. Musikaliskt låter gruppens blandning av ska och reggae svängig, tajt och proffsig. Flera låtar är riktigt starka även om skivan känns väl lång. Det som gör att jag inte faller pladask för de charmiga baktakterna är att det saknas personlighet och ett eget grepp. Men visst kan man ha en trevlig stund tillsammans med USCB, helst ska bandet upplevas live.

Robert Lagerström

ADDIS BLACK WIDOW "Addis Black Widow"

Sony

1995 kom den lysande singeln *Innocent* med skruvad rap och en smittsam refräng. Men Addis Black Widow som då bodde i Sverige hade svårt att nå ut till den breda massan. Numera bor de i London och första singeln *Goes Around Comes Around* har de flesta hört. Den tillsammans med *Innocent*, som även finns med här i ny tappning, är egentligen det enda som fångar mitt intresse. Resten känns inställsamt och landar alltför bekvämt i mainstreamland. Trots att jag inget hellre vill än att gilla den här skivan går det inte att komma ifrån att blandningen av Spice Girls-pop och lättköpta discoförtar stinker.

Björn Magnusson

HAVERGAL "Lungs for the Race"

Secretly Canadian/Border

Singlarna var fantastiska. *Crowd/Grant's Pass* och *My Heart/How I Do*, utgivna på sångaren och enda fasta medlemmen Ryan Murphys eget skivbolag Western Vinyl, var båda små underverk av minimalistisk och självömkande pop.

Pop i ordets vidaste bemärkelse. För man kan inte tala om lyftande refränger och smittande melodier när man talar om Havergal. Istället var singlarerna uppbyggda kring små upprepade gitarrfigurer och några hypnotiskt släpiga och oengagerade, men samtidigt smärtsamt vackra, sångmelodier. Något litet trumbeat från en knastrig kasset eller gammal trummaskin. Formatet fungerade alldeles utmärkt. Två låtar per skiva.

Tio låtar på 46 minuter. Det skulle mycket väl kunna bli för mycket. Ibland blir det för mycket. Oftast inte, underligt nog. För även om inget på Haverгалs debutalbum när samma höjder som singlarerna, så är låtarna verkligen väldigt bra. Tyvärr finns ingen variation i låtarna sinsemellan, eller ens inom en och samma låt. Allt lunskar på i samma saktmodiga tempo. Fast fem gånger så länge.

Dan Andersson

MONTY'S LOCO "Guess It's Fine"

MNW

I sina bästa stunder serverar debuterande duon Monty's Loco skir och trängande kärlekspop. Anja Bigrells Nina Natri-liknande röst befinner sig långt fram i ljudbild som med hjälp av inhyrda musiker i övrigt är mjukt välfriserad. Låtar som *Small Things*, suggestiva pärlan *Downtown Baby* och snärtiga *I'm So Easy* gör *Guess It's Fine* njutbar.

Live överensstämmar låtarna känsla också med tjejernas något återhållna lekfullhet och ungdomliga nyfikenhet. Musiken återspeglas även väl i texternas balansgång mellan naiv charm och rena banaliteter. På något sätt dyker tankar på ett ungt Sugarcubes upp. Och Anja Bigrell har definitivt en personlig och inbjudande sångröst som kan ta bandet långt.

Gary Andersson

SUPREME BEINGS OF LEISURE

"Supreme Beings of Leisure"

Palm Pictures/MNW

Ibland beskrivs musik man vill väcka intresse för genom absurda jämförelser, som senare visar sig vara grovt missvisande. Jag vill inte göra det misstaget, men jag måste tillstå att Supreme Beings of Leisure har lyckats få med många ingredienser i sin musik. Det är lite soul, lite trip-hop, lite pop. Och det är bra. Det är kul när det dyker upp band som presenterar en ljudbild som skiftar och aldrig låter dig slappna av. Här finns flöjter, stråkar, malande scratching och tuffande bas. Aldrig förutsägbart, men aldrig heller otruggt. Låtarna är sammanhållna och knutna till varandra med en imponerande musikalisk fogmassa. Allt samlat i en till soundet nästan tidlös samling låtar, med arrangemang så subtila att de nästan blir hermeneutiska.

Magnus Sjöberg

DAFT PUNK

"Discovery"

Virgin

Daft Punks debut *Homework* känns idag, fyra år efter den släpptes, som ett skäggigt monument över Andres Lokko-musik. Därmed inte sagt att *Homework* inte är en klassiker, eller att mycket i Andres Lokkos masturbations-liknande recension i Pop är sant även idag. Men så här två miljoner sålda skivor senare och med facit i hand är det givetvis lätt att se svagheter hos *Homework*.

Daft Punk gav filterfunken ett ansikte och monoton stenhård dansmusik till gemene man. De visade att grodätarna hade funk. Men *Homework* är som en tatuering gjord 1997, kanske inte lika klockren som när den gjordes. Ändå är det få grupper som så direkt påverkat sin samtid som Daft Punk. Sedan *Homework* släpptes har den magiska *Music Sounds Better With You* från 1998 med Stardust, där ena halvan av Daft Punk, Thomas Bangalter ingår, påmint oss om deras storhet. Men nu är det upp till bevis och *Discovery* kommer obönhörligen att hamna under hela världens lupp. Första singeln *One More Time* delade upp världen i två läger. Men där många rättrogna Daft Punk-fans bara hör de uttjatade vocoder-rösterna eller ett slipat disco-sound finns det givetvis mer under ytan när man lyssnat ett antal gånger. *One More Time* är mer en fortsättning av magiska *Music Sounds Better With You* än något av de stenhårt monotona spåren på *Homework*. Detta är mer slipat. Självt står jag upp framför stereon redan efter inledande *One More Time* med sitt livsbejakande disco-mantra och i kråkhinken blandar jag istället bål.

De hårda acid-ljuden och de nästan absurd monotona låtarna är få. Istället har

Daft Punk delvis återvänt till att göra poplåtar som de gjorde i sitt första band Darlin' där bandnamnet togs efter en Beach Boys-låt. *Digital Love* är skimrande elektronisk pop med inslag av Beatles-klaviatur och 10 CC-harmonier, *Something About You* är en vacker kärleksballad som kommer att gå på repeat i alla relaxcentra med flyt-tankar. På *Harder, Better, Faster, Stronger* sjunger Daft Punk för första gången och givetvis är rösterna dränkta i vocoder, Daft Punk kan inte låta bli att göra opolerad och rå rättfram funk.

Bottennappen är få men *Veridis Quo* är pastoral-chillout-techno som känns överflödigt, likaså avslutande *Too Long* som torr-simmar och går på rutin.

Bäst är *Face to Face* där Todd Edwards står för sången. Uppturmat och fullkomligt lysande. Fyra minuter oförfalskad toksvängig disco som bara den är en anledning att följa Daft Punk in i 2000-talet.

Björn Magnusson

THORNS

"Thorns"

Moonfog Productions/Playground

Det låter lekfullt och enkelt när norska Thorns åter tar klivet in i vinnarcirkeln. Här blir black metal frifromjazz. Här är black metal inte bara dubbla baskagar. Långsamma släpiga syntmattor blandas med progressiva tongångar.

En svår platta att ta till sig i början. Det är som med tigerbalsam. Även om det första gången luktar starkt så vänjer man sig och efter ett tag luktar det riktigt gott. Som vanligt hoppas jag att festival- och konsertbokare får upp örönen för denna genre och ger den bredare massan chansen att höra schysst norsk black metal.

Per Lundberg G.B.

JANUARY

"I Heard Myself In You"

PoPtones/Border

January har förmodligen lyssnat en del på Nick Drake och Fred Neil men det ekar även gamla Creation-band som Ride och My Bloody Valentine bland de akustiska gitarrerna. Men istället för att föra en massa oväsen så har January en glimmande och gnistrande ljudmatta full av luft.

Det här är musiker med fingertoppskänsla som lyckas med konststycket att ta dig en bra bit iväg. Basisten spelar melodiskt klättrande samtidigt som han svänger, gitarristen ömsom plockar, spelar slide och glider mellan tonerna. Ofta drömskt och ju mer jag lyssnar ju mer inser jag att det här är ett ganska unikt band, de lyckas fånga flödet i sin musik och tappar inte ofta greppet om lyssnaren.

När den nio minuter långa *Falling In* är slut är jag knockad. Man väntar på explosionen men den kommer aldrig, istället håller January lyssnaren på sträckbänken, ett ganska skönt tillstånd för att vara en sträckbänk.

Jonas Elgemark

SHARIF

"Sharif's Slumber"

Ichabod Recordings

Svenskt debuterande band. Förutom att vara med i Sharif, har bandmedlemmarna ofta andra projekt på gång. Själva säger man att eftersom bandkonstellationen är lite lös i konturerna, fastnar man inte så lätt i konventioner. Och nog kan det stämma, om man ska döma av hur det låter på albumet. Starka låtar i arrangemang som övertygar. Gärna lite avskalad och åt popcountryhållet, som ett konkretare Tindersticks. Och för att vara ett svenskt band är det en stor komplimang, för jag har tidigare inte hört många svenskar som lyckats med det. Alltigenom övertygande. Förtjänar att bli nästan hur stora som helst.

Magnus Sjöberg

LAMP OF THE UNIVERSE**"The Cosmic Union"****Cranium/import**

Mycket av det som utger sig för att vara psykedelia idag är i mina öron bara kompilat av spacerockklicheéer, ett fantasilöst jammande i ett enackordslimbo. Craig Williamson, nyzeeländaren som är Lamp Of The Universe, har ett förflutet i tungmalande Datura. Men hans egen musik är fjäderlätt i tonen men med tyngd i känslan. Den rör sig åt alla håll samtidigt och blir därför aldrig statistiskt flum. Det blir psykedelia i sin ädlaste form. Sitarer broderar melodier, tablas bubblar rytmiskt, fuzzi-tarrer avfyras mot himlen. Låtarna vecklar ut sig som blommor med "tusen kronblad", precis som en av titlarna säger. Musiken är flammmande kärleksfull och avspänd inbjudande. Trots att vi bara är i mars månad lovar jag att ni kan hugga huvudet av mig och placera det på en bricka om detta inte är en årets bästa plattor. (Beställes från www.cranium.co.nz)

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER**"Micromusic Micro_Superstarz_2000"****Domizil**

En samling av nördar, för nördar? Micromusic.net, en plats för spelnördar som också är musiker där de kan ladda upp sina alster. De 17 låtarna på samlingen ska vara de bästa. Låtarna är uppbyggda av ljud samplade från spelmaskiner som Commodore64, Gameboy och Playstation. Den första hälften av skivan har det sound man kunde förvänta sig, uppdaterad dataspelmusik. De senare låtarna tar sig andra uttrycksformer, flera spännande exkursioner i elektronisk lyssningsmusik som ibland närmar sig postrock. Det blir en rätt splittrad skiva, med en bunt bra spår och en hel väldigt syntetiskt blipp-bloppande. Flera av artisterna fuskar dessutom och använder samlingar från annat än dataspel.

Givetvis finns det en multimedial del på skivan, ett simpelt men lite lustigt dataspel som gömmer informationen om artisterna, bland annat att alla utom en är killar och att en är från Sverige.

Micro_Superstarz_2000 är kul, men räcker det? Jag kanske inte är tillräckligt mycket nörd för samlingen.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER**"A Tribute to Philip Parris Lynott"****Record Heaven**

En dubbelhyllning till Thin Lizzy's basist och sångare. Kvaliteten skiftar dock. Artister som Bigelf och Lotus sticker ut mest. Låtvalet som grupperna gjort är bra. Det är inte någon låt jag direkt saknar. Men vad jag inte gillar är att man gör en sån här samling. Låt en av vår tids bästa sångare vila i frid för guds skull. Köp och lyssna på originalet istället.

Per Lundberg G.B.

SELF SCIENTIFIC**"The Self Science"****Landspeed/Goldhead**

Chase Infinite mässar om livet på gatan och orättvisor och sällar sig till de socialt medvetna rapparna. Fint. Tråkigare är att *The Self Science* innehåller 68 minuter ganska träiga beats. Telefonsignalen som finns i bakgrunden under de flesta spåren fungerar mer som en påminnelse om att det mesta låter likadant än en väckarklocka. *Best Part* som fanns med på förra årets Tommy Boy-samling *Hip hop 101* är fortfarande lysande men också det enda som är riktigt nodd-vänligt.

Björn Magnusson

ROD STEWART**"Human"****Atlantic/Warner**

Det finns ingen anledning att presentera

Rod Stewart ytterligare en gång. Efter 30 år i branschen, med många framgångsrika år bakom sig, vet alla vem han är. Möjligen vet de även vad hans fru heter. Att han tidigare var tillsammans med en svenska som spelade (?) våg i nån Bondfilm tillhör allmänbildningen.

Alla har hört honom sjunga, eller kan åtminstone dra sig till minnes att de tror sig ha gjort det. Kanske någon gång hemma hos mamma.

Även om man inte känner igen hans röst så väl att man kan beskriva den, så känner man utan undantag igen den när man hör den. Och visst känner man igen den på nya *Human*. I övrigt är det en sorglig historia. För även om det finns några hyfsade souldoftande ballader av den typ som blivit obligatoriska för Stewart på senare år, är *Human* på alla sätt en pinsam affär. Några av låtarna är så vansinnigt tappra försök till att bli inne bland samma ungdomar som köper TLC och Destiny's Child att man måste beundra honom för att han försöker. Fast i längden blir det svårt att beundra en förlorare – även om han har varit ihop med en Bondbrud.

Dan Andersson

K-CI & JOJO**"X"****MCA/Universal**

K-Ci och JoJo Haileys tredje skiva inleds med *Honest Lover* och *Wanna Do You Right*, två mördande vackra soulballader som nästan dödar låtarna som kommer därefter. De känns helt enkelt onödiga i jämförelse. Två gånger till på X är dock K-Ci och JoJo smått gudomliga. *Suicide* och *I Can't Find the Words* är så storslagna och vackra att jag allvarligt talat inte hittar bra ord för att beskriva dem. Men jag tror att Mary J Blige undrar hur fan hon ska lyckas överträffa sin före detta pojkvän den här gången.

Thomas Nilson

DIVERSE ARTISTER**"MTV:Extreme"****White Island/Playground**

Nåt fel är det väl när MTV-programmet med den mest spännande musiken är sportprogrammet Snowball? I alla fall är *MTV:Extreme* en dubbel-CD med musik som oftast inte spelats i MTV, varav en CD med chill-out-musik och en med musik för dansgolvet. Förutom några oundvikliga stora namn som Fatboy Slim, Moby och Chemical Brothers innehåller samlingen en bunt bra låtar från folk som Luke Slater, DJ Rolando, Zombie Nation, Boards of Canada och Azzido da Bass. Särskilt andra CD:n, den med beatsen, har snurrat friskt i min spelare den senaste tiden. Snygga illustrationer på omslaget dessutom. Och alla samlingar som innehåller Detroit Grand Pu Bahs underbara *Sandwiches* står på plus i min bok. "Out here on the dancefloor/we can make sandwiches".

Henrik Strömberg

MEJA**"Realitales"****Sony**

Några års frånvaro från rampljuset verkar ha gjort Meja gott. Fått lite distans till framgångarna. Tagit in lite nya influenser. Litat på sin förmåga som medproducent och låtskrivare. Men *Realitales* kommer inte att gå till historien som en av de bästa under 2000-talet. Mycket av den musik som vi oskyldiga konsumenter matas med dagligen får spå av Mejas begåvade pop. För givetvis kommer *Realitales* att snurra till förbannelse i både radio och tv. Inte för att Meja gör mindre dåliga låtar än alla andra utan för att Meja försöker att förnya sig, vågar att titta utanför ramarna. Jag gillar sjuttioåttaårs barn i *Hippies in the 60's*, *Present Delay* och *Spirits*. Det är kul

med sitar och Led Zeppelin-riff. För att *Realitales* ska bli en helgjuten platta skulle Meja ha skippat balladerna som känns urvattnade och oinspirerade. Förutom det funkare det fint.

Per Lundberg G.B.

THE JACK BROTHERS**"Pluviöse – Spräck"****"Ventöse – Blues"****Manifest/Amigo**

Med franska revolutionskalendern stadigt i näven fortsätter Jack Brothers sin månatliga skivutgivning. I andra månaden *Pluviöse* återvänder Jack Brothers till mammas gata och spräckjazzen. Även om det inte är lika originellt som på januariplattan – kanske just för att det är hemvant för "bröderna" – så är det vackert på det sätt som bara frijazz kan vara. Suverän idé att emellanåt blanda elektronik med bröl till ett slags kosmisk friform!

Tredje plattan är en riktig ädelsten och bjuder på brontosaurusblues. Captain Beefheart och John Lee Hooker går genom låtarna som elaka spöken. Jack Brothers tar traditioner, vrider dem tre var runt som Linda Blair vred sitt huvud i *Exorcisten*, och skapar något nytt där man knappt längre trodde att något nytt kunde skapas. Det, och att de kan vara intelligent underhållande, gör att Jack Brothers får väldigt mycket annan musik att verka överflödiga.

Peter Sjöblom

ANDERSSON**"Det känns som det svänger"****Release**

Det är alltid intressant att höra svenska popband, men tyvärr tycker jag att det inte är mycket som överraskar längre. Pop på svenska har en tendens att hamna i något av de fack som redan på något sätt rönt framgång. OK, det kanske egentligen inte är något stort problem, men nog tycker jag att Andersson i sina bästa stunder mest låter som Lars Winnerbäck, kanske med en liten nypa Pontus och Amerikanerna. Koncept som hörts för, alltså. När man viker av från det konceptet, berömvärd, blir dock låtarna lite lösa i konturerna, lite vaga. Nu ska jag inte tala illa om Andersson, för i sin genre är det en helt OK platta, men det känns som att det finns mer att ta av här. En utvecklingspotential som dock har en bit kvar innan fröet blir en blomma.

Magnus Sjöberg

D.A.D.**"The Early Years"****Mega/Edel**

Vet inte om det är mest minnen som gör att jag gillar tidiga D.A.D. Egentligen är det mesta lam cowboyrock som skulle kunna vara mycket tyngre och farligare, men då hade förmodligen inte danskarna fyllt lika många arenor och sålt lika många skivor. Charmigt är nog det uttryck som ligger närmast till hands. Låtar som *Isn't That Wild, I Won't Cut My Hair, Marlboro Man* och *God's Favourite* är bra öl-drickarock och det försöker inte vara något annat heller. Andra skivan på denna dubbel-CD innehåller en del outgivet och livematerial och därmed blir det relevant även för fansen som äger de tidiga skivorna.

Jonas Elgemark

TERRORVISION**"Good To Go"****Roadrunner Arcade**

Engelska band som Terrorvision, Manic Street Preachers och i viss mån även Wildhearts kom alla i slutet av 80- och början på 90-talet. Soundet låg någonstans mellan pop och rock, attityden var punkig och melodier var viktiga. Genom åren glimtar Terrorvision till då och då, vilket singeln *Tequila* från 1999 bevisar. Ett stycke genialisk poprock med medryckande refräng

om än en smula naiv. Nya plattan inleder med superhiten *D'Ya Wanna Go Faster* som är en rivig sak i bästa Terrorvision-anda. Tempot är uppskruvat, refrängen cat-chig och drivet påtagligt, tyvärr representerar den inte övriga plattan. Resterande små poprock-pärlor, med kraftigt allsångsvarning, framförs på ett ofarligt, trevligt och insmickrande sätt. Överlag känns allt så tillrättlat. Var är den rebelliska attituden? Finns det inget de är förbannade på?

Thomas Olsson

CLEMENS
"Professional Bla Bla"
Primo/Virgin

Jag har stora förväntningar på uppföljaren till förrförra årets klockrena danska käft-smäll *Den anden verden* men under de första lyssningarna imponerar *Professional Bla Bla* inte. Låtarna är mer kaliforniskt bumpiga och attacken känns återhållen och tyglad. MC Clemens svenska kompisar Petter, Eye-N-I, Melinda och Christian Falk medverkar, men de som tar störst plats är ändå Andy Rodas soulröst, besatte Jokeren och Tjes Boogie med sitt råa anfall. Även om jag ännu inte frälsts fullt ut ännu märks flera sköna spår på plattan, bland annat diskoglittrande *Mer & mer*, *Skandinaesvis* producerad av norske hip-hopkungen Tommy Tee och *Nyd livet* tillsammans med Andy Roda och latinskt trumpetväg. Godkänt, men inte mer.

Gary Andersson

LMS
"Zion Gates"
Heartbeat/Playground

Klanen Morgan består av Denroy Morgan, Morgan Heritage och så minstingarna i LMS. Detta är andra skivan från gruppen och *Zion Gates* försätter i samma crosso-ver-anda som den första. Men det är uppenbart att denna skiva mer riktar sig till soul- och hip-hop-publik.

Första halvan går i skivbolaget Xterminators karaktäristiska stil och vid det här laget känns det nästan som att det inte spelar någon roll vem som framför Burrells (mannen bakom Xterminator) produktioner. Han lyckas få alla artister att låta likadant, aggressivt och energiskt. Detta behöver emellertid inte vara något negativt, tvärtom. Burrell har trots allt lyckats ta fram några av Jamaicas största artister.

Det som drar ned betyget är gruppens försök att tilltala alla. Slutdelen av skivan är kraftigt influerad av amerikansk r'n'b. Tyvärr lyckas gruppen inte riktigt förmedla en genuin soulkänsla och låtarna framstår mest som efterapningar. Men när LMS håller sig till det de kan bäst, righteous-reggae med inslag av ragga, lyfter hela albumet och blir stundtals riktigt bra. Det är tack vare dessa spår de kan jämföra sig med artister som Junior Kelly, Capleton och Flourgun.

Josefin Claesson

GENEROUS MARIA & SKUA
"Split CD"

Spaniens svar på skivbolaget Meteorcity heter Alone Records och specialiserar sig också på stonerband. Göteborgarna i Generous Maria går ut först och stenhårt. Anslaget stavas CEMENT och rötterna ligger i 70-talets hårdrock. Groovet är brutalt men inte direkt varierat, riffen är välrepede men inte särskilt spännande. I sångaren Göran Florströms röst finns en avslappnad självsäkerhet som tilltalar mig och med bättre låtmateriale kan det kanske bli något. Influenserna är plockade från tungviktare som Corrosion of Conformity, Clutch och givetvis också Black Sabbath. Lyssna bara på *Brother Pain* och jämför vissa riffpartier med originalet – *Into the Void*.

Att bandet Skua har alla plattor med Kyuss och första plattan med Queens of the Stone Age kan jag ta gift på! Men att sticka fötterna i deras fotspår är inte lätt, även om de gör hyfsade försök. Låten *Spittin* sticker ut mest och påminner om tidiga Queens of the Stone Age eller ett tamare Natas utan samma känslan för psykodeliska utsvävningar. Resterande material behöver stå på återväxt.

Thomas Olsson

RICHARD YOUNGS
"Making Paper"
Jagjaguwar

Vad är det för fel på Richard Youngs? Han är en inte särskilt uppskattad skotsk sångare och låtskrivare som envisas med att klämma ur sig endast tre låtar per album, vilket givetvis inte förhindrar att han släpper fullängdsskivor. Låtarna är ju, åtminstone två av dem för varje platta, minst 20 minuter långa. Särskilt händelserika är de inte heller. På *Sapphie* var det en plockande gitarr som ackompanjerade. Den här gången är det piano.

Och vad är det för fel på Chris och Darius på Jagjaguwar? Varför fortsätter de att ge ut Youngs skivor? Ser de inte att han är en upplåst skotsk träkmåns som gör långa och trista skivor som ingen köper? De kanske inte tycker att han är det, helt enkelt. De kanske ser något bortom den uppenbart snäva uppfattningen att om man slänger popkonventionerna om form och konsekvens åt sidan för ett friare uttryck, så går det inte att ta till sig musiken. Går det att ta till sig musiken? Det är det lättaste som finns. Det är bara att lyssna.

Dan Andersson

DA BOOK
"One Taboo to Go"
Exit/Playground

Det fantasilösa namnet Da Book lockade inte direkt till lyssning. Men när plattan väl snurrade i skivspelaren försvann alla fördomar. Den svenske musikmakaren och regissören Patrik Book klipper och klistrar. Gör en lekfullt personlig blandning av electro och breakbeat, house och techno, och kryddar anrättningen med skruvade ljud, släpiga röster och skönt hackande samplingar. Singelspåret *A-Bomb from A Friend* är en trevligt catchy bagatell. Emellanåt låter det mer fantasifullt än proffsigt men det gör inte så mycket.

Robert Lagerström

JESS KLEIN
"Draw Them Near"
Slow River/MNW

Tillsammans med killar från Wilco och Ron Sexsmiths band slår Jess Klein an en sträng av skönt vemod. Ibland avklätt och barfota på stengolvet där en akustisk gitarr dominerar ljudbilden, det är då Jess Klein låter bäst. Med rösterna på bristningsgränsen. Med fullt band går Jess Klein hand i hand med artister som Merrie Amsterburg och kanske Luka Bloom. Köp lyssna och beundra.

Per Lundberg G.B.

BONNIE 'PRINCE' BILLY
"Ease Down the Road"
Domino/MNW

Andra plattan där Will Oldham använder sin Bonnie 'Prince' Billy-pseudonym. Det har blivit mindre av Oldhams karaktäristiska taggighet i både sång och spel med åren. Det är fortfarande bra och Oldham prickar sedanligt i ett par suveräna låtar. Men handen på hjärtat – börjar vi inte kunna det här nu?

Peter Sjöblom

FABOLOUS DISASTER
"Put Out Or Get Out"
Pink & Black/Fat Wreck Chords

Störst bäst och definitivt snyggast. Var har Fabulous Disaster varit hela mitt liv och

hur var det egentligen innan? Det är sådana här brudar som behövs, inte bara det gamla vanliga med söta flickor och söta sånger. Allt blir ju så mycket roligare. Hur skulle världen se ut om man inte fick en nypa taterad punkrock då och då. De är dessutom tigt som få.

Man kunde dock önska sig lite rivigare röst av Laura Litterman, men det är ändå rejäl stake i denna flicka. Det är helt enkelt så att Fabulous Disaster kan allt. Men som ni vet så varken fiser eller röjer fina flickor. Tur för oss att de inte är fina flickor. Och kom ihåg att inte stänga av spelaren för tidigt, en överraskning väntar kanske runt hörnet.

Tove Pålsson

LUPINE HOWL
"125"

Vinyl hiss/Playground

För två år sedan sparkade Jason Price i Spiritualized större delen av bandet. Konstigt nog kan man tycka. Live var den upplagan av bandet makalöst suggestivt och gav mig ett flertal ögonblick med extas. Odiskutabelt är dock att mästerverket *Ladies and Gentlemen we are floating in Space* är Price verk men det skulle inte förvåna om Price just nu sitter och eldar mastertaper och bittert saknar några att bossa över.

Exmedlemmarna föll dock inte i före-dettingsträsket. Kanske stärkte om erfarenheten gaddade de ihop sig, startade skivbolag och forsatte under namnet Lupine Howl. Tiden i Spiritualized har dock satt sina spår. Det handlar fortfarande om minimalism och introverta instrumentalpartier. Kanske mindre mastigt och bitvis ordentligt svängigt men inte så att jag hoppar högt av glädje. Mindre pretentiöst på gott och ont. Kan tänka mig att det fungerar utmärkt live. Men, på skiva märks det verkligen att skillnaden på genier som Price och de som arbetar i deras skugga är större än vad man kanske tror. Lupine Howl saknar en galning som ordnar dikatoriskt kaos och som förmår att skapa magi ur två ackord och inte bara ett gött sväng.

Fredrik Eriksson

BIG BUD
"Late Night Blues"
Good Looking/Goldhead

Känns inte som det finns mycket kvar att hämta inom drum'n'bassen längre, alla dessa tjugatiga åttaminuterslåtar tillhör definitivt förra årtusendet. Big Bud verkar ha fattat detta. I alla fall delvis. För tillsammans med jazzkatten Weldon Irvine skapar han på plattans ena CD rökig blues för 2000-talet. Den andra CD:n glömmet vi snabbt.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"Snow Robots 1"
"Snow Robots 2"
Suction

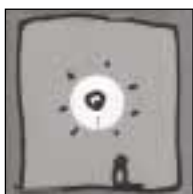
Kanadensiska Suction Records har samlat alla sina tolvor från 1997 och 1999 på var sin CD-samling, inklusive några bonusspår och nya remixar. Remixarna är också samlade på en ny separat vinyltolva. Det är rätt trevlig melodisk elektronisk lyssningsmusik, där man i låtarna kan höra spår av artister som Orbital, Jean-Michel Jarre och tidiga släpp på Warp. Dock många spår kör med lite väl fantasilösa överstyrda beats, vilket blir tjugatigt i längden. Samlingarna är inte alls dåliga, men det finns mycket snarlik musik som är bättre.

Henrik Strömberg

GEORGE HARRISON
"All Things Must Pass"
Parlophone/EMI

Hur följer man upp något som Beatles? Ringo Starrs *Sentimental Journey* var lite småcharmig pubrock men inget man direkt minns och för Paul McCartney dröjde det

ända till 1973 innan han fick till det med sin *Band On the Run*. De två andra lyckades desto bättre, John Lennons *Plastic Ono Band* är bland det mest äkta som fästs på vinyl och George Harrisons *All Things Must Pass* har överlevt och framstår lika självklar idag som 1970.

Inspelningarna påbörjades bara någon månad efter att beatlarna gått skilda vägar och att den tyste i Beatles hade så mycket energi och så många låtar kunde man bara ana. De flesta av mina absoluta favorit-Beatleslåtar är Harrison-kompositioner men detta är ett kraftprov på flera plan. Tvingströjan Beatles är borta och därmed det hämmande Lennon/MacCartney-spöket. All den energi som Harrison gick och tryckte på kommer nu flödande och det är främst en känsla av frigörelse som dominerar på hela plattan.

Både singeln *My Sweet Lord* och plattan blev listettor och Harrison var den första Beatles-medlem som lyckades med det.

Phil Spector sitter vid rattarna och krämar på så mycket reverb att låtarna ibland nästan drunknar men det klarar sig alltid. Ringo Starr trummar på över hälften av låtarna, ständige Beatles-följeslagaren Klaus Voormann på bas, Billy Preston så klart och ett tiotal andra musiker där Eric Clapton och Dave Mason bör nämnas.

Hela skivan sprudlar av något vitalt. Från den underbart poppiga *My Sweet Lord* till den rockiga *Wah Wah* som handlar om hur Harrison får huvudvärk av MacCartney under *Let it Be*-inspelningarna. Från den känsliga *Beware of Darkness* till den hårdsvängande *Awaiting On You All*, eller den makalösa *If Not For You* som Harrison fick av Bob Dylan. Så fortsätter det och här hörs en artist som inte bara vill bevisa för sig själv vad han är kapabel till, utan till alla som bara sett Beatles som en Lennon/MacCartney-produkt så skriker han: "Jag kan jag också!" Det är inte heller en tillfällighet att plattan i sitt ursprungliga vinylutförande var en mastig trippel. Harrison tar i så han nästan spricker men lyckas få alla sina starka sidor att blomma ut och smälta ihop. Allt avslutas med fem instrumentalare som kallas *Apple Jam*. Gänget går loss i studion och har kul. Man kan tycka vad man vill om det men det svänger, är fyllt av nerv och gör absolut ingen skada.

30-års jubileet firas alltså med en nytgåva, nu med färgomslag och fem extralåtar. Nämnas bör en nyinspelad *My Sweet Lord* (2000) och *I Live For You*, en outtake från originalinspelningarna och en klassisk Harrisonpärla.

En kulturgärning har ägt rum och ett fulländat, storslaget och bländande mästerverk har hittat sin plats på CD.

Jonas Elgemark

Vinyl

People Under The Stairs (Om/MNW) gör en strippad version av *We'll Be There* som fanns med på förra årets album.

Fortfarande smittsamt gung med party-vibbar. Än mer levereras på B-sidans *Tour Guide*. Flyktigt, funkigt och helt oemotståndligt. **EXL** (75 Ark/MNW) har med sig ett helt gäng hungriga undergroundrappare som på *Big Thyme* gör jazzig hiphop. Lite blekt och intetsägande. B-sidans *Heat Wave* byggs på skruvade Wu Tang-stråkar, men konceptet känns alltför bekant och EXL får bakläxa för avsaknad av refränger.

Björn Magnusson

Britten **Vert** (Adam Butler) släpper en fyrsåps-EP, *Moremooseicforme*, på tyska Sonig. Fina, postivladeaktiga melodier på en gnisslande brusig bakgrund som kan ses

som en hybrid av Vladislav Delays varma ljudmattor och Capitol K:s lekfulla anti-pop. Inledande *To Doo Is to Be* är ett episkt litet mästerverk.

Henrik Strömberg

Väntan blir alltför lång på att det ska komma igång. Istället står det stilla och stampar i farstun. Segt som en gammal kola. Det är någon form av rökig jazz-klubbkänsla som finska **Quintessence** (Dorado/MNW) försöker förmedla med sin musik. Jag vet inte om det finns några rökiga jazzklubbar i Helsingfors men hade jag varit där natten då Quintessence stod på scenen hade jag hellre supit ned mig än lyssnat.

Per Lundberg G.B.

Mobile Mob Freakshow kastar sig på *Ensam i natt* (Primitive/MNW) över Lädernunnans gamla örhänga. Versionen är väl sådär, gitarristen och sångaren Reinhamen må vara personlig och cool men sjunga kan han inte! **Candlemass** fortsätter att rota bland sina gamla Sabbath-plattor och singeln *Nimis* (Trust No One/MNW) är ännu ett bra exempel på att de gamla doom-mästarna har hittat rätt.

Skräckcountry-kungarna **The Coffinshakers** är tillbaka! Med ett vampyrbett av rockabillypunk och västernrock tränger *EP Halloween* (Primitive Art/MNW) sig djupt in i skinnet. Ännu bättre klarar sig *Bloodless* där Rob äntligen plockar fram sin mörka röst. Som ett ånglok över prärien galopperar avslutande *Die, Die, Die* fram och bevisar ännu en gång att Rob är Sveriges svar på Johnny Cash.

Thomas Olsson

Uppsalas stolthet **Organism 12** visar på respårs-EP:n *Vem som helst* att han klarar sig utmärkt utan Seron och de andra vapendragarna. Hans originella stil matchas föredömligt av DJ Larges vassa produktioner, och extra plus utdelas för att Herr Ägren lyckas se så hård ut på omslaget.

Daniel Severinsson

Fler album

SOULSTANCE

"Act On!"

Schema/Playground

Nu får det snart vara nog med all själlös nu-jazz! Här är bara ytterligare ett i raden av bidrag till den vid pass gigantiska soptippen av hissmusik och latinorytmer som renats från allt naturligt sväng med hjälp av kvantiserande samplers och kompressor. Att italienarna i Soulstance lyckas eliminera hela essensen av Lalo Schiffrins *The Aftermath of Love* är väl det hittills tydligaste tecknet på att genren håller på att kväva sig själv. Fabrizio Bernasconis inlänade elpiano på ett av spåren är dock det enastående undantag som krävs för att jag ska våga vara kategorisk. Nu-jazzen är död.

Pigge Larsson

DUBSTAR

"Make It Better"

EMI

Tredje plattan från pralinpopens mästare är här. Låtarna är välskrivna och stilrena och precis så "udda" i formen att den politiskt korrekta tjänstemannen i nykamrad uniform kan känna sig både lite tokigt vågad och helsäker under armarna vid ett inköp. På något sätt går det inte att undvika att jämföra Dubstar med Texas, exempelvis har båda banden en inlås till sångerska som inte har begripit att hon inte är 20 längre. Men framför allt är det slätstrukenheten och lättsmältheten som stör. Dubstar fortsätter alltså att leverera kompetent skval, helt som förväntat, och om tio år säljer de med största säkerhet lika mycket som Texas

gör idag.

Pigge Larsson

DIVERSE ARTISTER

"Bollywood Funk"

Outcaste/Playground

Filmmusik från indiska 60- och 70-talsfilmer som ges ut med ambitionen att spegla det funkiga Bollywood. Det riktiga Bollywood. Och för oss som inte kan den indiska filmmusiken på våra fem fingrar ger *Bollywood Funk* en inblick i hur musiken till bland annat cykeltaxi-jakterna låter. *Bollywood Funk* vänder sig främst till snobbiga funk-entusiaster eller filmnördar och är närmast att betrakta som kuriosas. Men spår som *Baby Let's Dance Together* funkar på vilket dansgolv som helst.

Björn Magnusson

LINA

"Stranger on Earth"

Warner

Varje morgon spelade Linas mamma jazzstandards med Billy Holliday och Sarah Vaughan. Det märks. Men inslagen av swing och charleston som Lina broderar sina låtar med räcker inte. Visst, *Stay Up Mo'* är struttig party-r'n'b och *Play Up* som följer samma mall funkar också. Men *Stranger on Earth* känns överlag sökt i sin strävan att vara nyskapande. Ofta glöms viktiga ingredienser som bra refränger och hakar bort. I den Portishead-doftande *Don't Say Nothing* slappnar Lina av och det blir genast mindre skitnödigt vilket är skönt för oss lyssnare. Det borde rimligtvis kännas bättre för Lina också.

Björn Magnusson

KRISTIN HERSH

"Sunny Border Blue"

4AD/Playground

Jag blir alltid nervös när det kommer ett nytt Kristin Hersh-album. Dels därför att jag inte vill att det ska låta annorlunda än de tidigare, och dels därför att jag inte vill att det ska vara en upprepning av samma koncept. För även om tidigare album varit fyllda med underbart sköra akustiska melodier med svärgripbar struktur, behövs det inte mycket för att det ska bli trist. Jag har dock inte tyckt Kristin Hersh varit speciellt trist sedan *Throwing Muses* lade av, men nu är det snubblade nära. Visserligen, det tycker jag är lovvärt, är kompet utökad med bland annat bas och trummor (spelade av henne själv), men det hjälper inte upp produktionen. Jag tycker att man känner igen mycket av det som finns på *Sunny Border Blue*, från tidigare Hersh-album eller från de senare *Throwing Muses*-alstren. Tyvärr är det inte alltid angenäma igenkännanden, det blir alltför ofta sömngigt och oengagerande. Eller kanske sanningen ligger i att jag inte längre tycker Kristin Hersh musik är intressant... Jag vill tycka om den här plattan, men trots idoga försök blir det inte mer än en överseende klapp på axeln.

Magnus Sjöberg

SEMISONIC

"All About Chemistry"

MCA/Universal

Det vore synd om Semisonic om de bara skulle förknippas med hitlåten *Closing Time* från förra plattan. För, jovisst, jag blev också hysteriskt trött när den målades i alla sammanhang man befann sig i. På *All About Chemistry* finns låtar, bra låtar, som i alla fall visar att Semisonic inte drabbats av panikångest av megahiten. Det är dock inte alltid stort och jättebra, och här finns säkert låtar som jag nu tycker är bra, men som vid upprepade spelningar börjar irritera. Men det känns i alla fall skönt att bandet inte tänker låta *Closing Time* bli den där låten som måste influera och staka ut resten av karriären.

Magnus Sjöberg

ROLAND ORZABAL
"Tomcats Screaming Outside"
Eagle/Playground

Roland Orzabal var ena halvan av Tears For Fears, står nu solo, och försöker förmodligen fjärma sig från den bakgrunden. Det är nämligen inte ofta som det låter som man kan förvänta sig. Bara på de första spåren låter sig Orzabal influeras av brittisk indie av tidig nittitalstyp och någon slags österländsk trance. Det är tvåra kast, även om man återvänder till den tryggt moderna popen efter varje utflykt. Visst är det kompetent, och visst känns det att Orzabal är sugen på att erövra ny musikalisk mark, kanske inspirerad av producentarbetet med Emiliana Torrini debutalbum förra året. Även om jag inte kan förmå mig att känna något jätteengagemang för *Tomcats Screaming Outside*, så kan jag inte heller avfärda den. Värt en lyssning.

Magnus Sjöberg

U.S. BOMBS
"Back at the Laundromat"
Hellcat

La la la la la... Sex Pistols vs Dropkick Murphys? Var har de fått Ebba Grön light-soundet ifrån? Många frågor, inga svar. Dessa killar ser sådär gubbrockshårda ut med handklovar och allt, men det är ganska lättlyssnat. Passar bättre för "nybörjaröron" än för mer inbitna små punks.

De har lyckats med marschtrumman och Duane Peters har även fått med Johnny Rottens lite speciella uppåtsväng när han sjunger. Det är ju en bra bit på väg.

Back at the Laundromat är en helt okej skiva men den har inte riktigt någon attityd. Det känns som om bomben har tappat stinget, inte helt men lite. Det krävs fruktansvärt hög volym för att få ös. Det är lite synd för om de bara kämpade lite mer skulle det här vara riktigt bra. Det är likt som bara det som fattas. Texterna och allt är skitbra. Mer känsla på gitarren och lite mer lyckodamp på trummorna så ordnar sig allt. Får vi höra ett rebellvrål nu då... aaahhh!

Tove Pålsson

DIVERSE ARTISTER
"Environments"
Om/MNW

Atmosfäriska CD-samlingar med ena benet på dansgolvet och det andra vid myssoffan är vardagsmat numera. Men så länge de är så här sköna klarar jag. Gott om rymd finns i vartenda spår, pådrivande trummor och funkig bas likaså. Det känns samtida. Med en aning reklambyråvarning dock. Men, bra musik att resa till. I mörkret helst. Å andra sidan funkar all musik bäst i dunkelt tillstånd. Allra trevligast är Radars suggestiva *Next Millennium*, *Isolationists* med Telefuzz och Skylights intrikata *So Pure*.

Gary Andersson

FAUDEL
"Samra"
Mercury/Universal

Tyvärr smörar Faudel till det alldeles för mycket. De arabiska och orientaliska lagren i musiken som är extremt attraktiva slipas effektivt bort i försöken att anpassa låtarna till den stora västerländska marknaden. I sina bästa stunder är Faudel lika snärjande som Sheherazade, i värsta fall skapar han käck etnomuzak. Ett karriärsbeslut behövs.

Gary Andersson

BIOWIRE
"Disparation"
Kindercore/Electronic

Electronic Watusti Boogaloo är liksom Elephant Six ett musikerkollektiv vars musiker är spridda över hela världen. Men istället för att syssla med 60-tals-influerad pop så är det ambient och electronica som

gäller. Undergruppen i Sverige kallas Ultra Wide Band Collective och ligger i Lund. Engelsmannen Jason Crosse besöker ofta Lund där han discjockeyar och gör inspelningar. Resultatet kommer här och är hans debut. Tänk dig Kraftwerks *Trans Europe Express*, Brian Enos *On Land*, blanda in lite techno och Massive Attack. De melodiska små slingorna går runt i huvudet och ibland svänger det nästan bluesigt.

Jonas Elgemark

CAPTAIN SOUL
"Beat Your Crazy Head Against the Sky"
Poptones/Border

Gamle Creation-bossen Alan MacGee har startat det för tillfället högproduktiva bolaget Poptones. Captain Soul låter mycket Camden och 1991. Det är de typiska brittiska indieharmonierna som ibland möter punktendenser. Som ett Charlatans i sina tråkigare stunder. Captain Soul leder av syndromet "vanlig pop", det händer inte mycket, de står och stampar och de få antydningar till låtar som finns när inte fram och Captain Soul har fullt upp att parodera sig själva som ett britpopband. Enda gången de lyckas är på lite yngre *Headlights* där de för en stund glömmar att de måste låta som ett indiepopband.

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER
"Respect to DJ Deep"
Labels/Virgin

Respect är en påhittad klubb i Paris som givit namn åt housesamlingsserien *Respect is Burning*. På den här tredje skivan i serien har fransmannen DJ Deep mixat ihop tretton, i större eller mindre utsträckning, magnifika houselåtar (Little Louie Vega och Arnold Jarvis i *Life Goes On!*, Little Louie Vega och Blaze i *Elements of Life!*) till en klubbkväll som är omätligt svängig under de sisådär åtta minuter som skivan pågår. Sedan stänger Respect tills man trycker på play-knappen igen och låter festen fortsätta.

Thomas Nilson

MISCONDUCT
"One Last Try"
Bad Taste Records

En opassande titel. Jag hoppas inte det blir sista försöket.

På sin tredje skiva börjar det att likna något. Tillbaka i samma hardcorekällare man stod i 1995. Korta snabba låtar med mycket energi gör verkligen susen. Under 2001 fortsätter svenska Misconduct sitt långa turnerande världsn. Misconducts hardcore ska avnjutas live, alternativt genom att vrida volymen på max. Missa dem inte när de kommer till en stad nära dig.

Per Lundberg G.B.

4-TRACK DEMONS
"Previously Unreleased"
All Tomorrow's Recordings/Border

De två första spåren rullar förbi helt obemärkt. Det först när *Buy it All* går igång som det börjar bli intressant. Skönt att höra en sångare som Jan Risheden med en icke-röst som ändå sjunger ut och låter det bli falskt och sprucket. Sânt övertygar mig. Göteborgarna spelar en kantig rock full av influenser från både jazz och pop. Bästa spåret är avslutande *Wooden Kingdom* där en akustisk gitarr och sång är det som bär låten. Vackert och avskalat.

Per Lundberg G.B.

AND OCEANS
"A.M.G.O.D."
Century Media/MNW

Efter tre plattor på det franska skivbolaget Season of Mist och en på Nocturnal Music är det nu dags för debuten på Century Media. Finnarna i And Oceans atmosfäriska black/death metal med kraftiga keyboardinslag har inte lyckats fånga mig hitills, samma gäller den här gången. Låtarna känns upprepande och tilltalar

mig inte, soundet är för kompakt och de galopperande gitarriffen för ointressanta. Då lyssnar jag hellre på Dimmu Borgir, Anorexia Nervosa eller Cradle of Filth.

Thomas Olsson

DIESEL BOY
"Rode Hard & Put Away Wet"
Fat Wreck Chords/Import

Okej då var det mix-time igen, lägg i plattor med Blink 182, Offspring och övriga så kallade melodlösa punkband med kepsen bakvänd och brådan under armen. Resultat – rock utan stake!

Thomas Olsson

DIABOLICAL
"Synergy"
Scarlet/MNW

Trash i samma skola som tidiga Metallica, Megadeth och nutida The Haunted. Death influerad av grupper som Death, Carcass och en viss touch av Gothenburg sound kan spåras hos dess unga killar från Sundsvall. Musiken är välspelad, intensiteten kraftig och trummorna piskar på bra, ändå känns helhetsintrycket för splittrat. Låtiderna är för få och gitarren tar en aning för många tekniska vändningar, vilket gör att låtarna inte flyter på. Men får bandet bara lite mer rutin och någon platta till kan det bli mer intressant.

Thomas Olsson

FLESHGRIND
"The Seeds Of Abysmal Torment"
Season of Mist/MNW

Old school death metal som ibland gränsar till grindcore. Nej tack, hellre dödsmetall å la Gothenburg sound med melodier.

Thomas Olsson

YATTERING
"Human's Pain"
Season of Mist/MNW

Polsk old school death metal – kan det vara något? Ultrabrutal och skoningslös metal med piskande trummor är fortfarande inte min älsklingsmusik.

Thomas Olsson

WAGON CHRIST
"Musipal"
Ninja Tune/Border

Sampla, sampla, sampla. Röster, beats, melodislingor. Sätt ihop det på ett (nästan) nytt sätt. Så att lyssnaren säger, "men vänta, jag känner igen det där!" Joda. Alldeles för många Ninja Tune-album låter så här. Ibland funkar det (vanligtvis om albumet getts ut på underbolaget Ntone) och ibland inte. Luke Viberts första album på Ninja Tune gör både och, men mest inte. Det ÄR kul med knäppa röstsamlingar, men med mätta. Inte för inte är det de mer instrumentala spåren som håller i längden, mjuka drum'n'bass- och breakbeatbaserade spår som kan liknas vid Good Looking-soundet, fast intressantare. *Musipal* är en dröm för samplingskådaren, som likt fågelskådaren sitter och letar samlingar han känner igen ("Där! *Hitchhiker Guide to the Galaxy*. Och där! *Monty Python*"). Annars är skivan mest en bagatell.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER
"Technikart French Tour"
Technikart/MNW

Var är fransk musik idag? Uppenbarligen har Daft Punk lämnat storhetsdagarna bakom sig. Bolaget Technikart har samlat ihop 16 artister som står beredda att ta över. Det blir en salig blandning stilar; electro-pop, techno, house, disco, downtempo, för att inte tala om Rubin Steiners *Lofi Nu Jazz #6*, charleston för 2000-talet. En majoritet bra låtar från artister som Mirwais, Scratch Massive, Micronauts, Troublemakers, Master H. Skivan är dock lite väl splittrad, men ett försök till sammanfattning blir att filter-house är ute och vocoder-electro är inne.

Henrik Strömberg

DOWNLOAD**"Effector"**
Netzwerk/MNW

Visst är det trevligt med gamla synt-hjältar som lyckats följa med sin tid och uppdatera sitt sound. Inte för att Download är lika nyskapande som Skinny Puppy var när det begav sig, men det vore kanske att begära för mycket. Musiken på *Effector* är en blandning mellan melodios techno och drum'n'bass, där rötterna i syntmusiken klart och utan att skämmas lyser igenom. Seriöst fullt omslag, dock.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER**"Trip Do Brazil 2"****Rythmix/Playground**

"Still mixing brazilian vibes with electronic beats" står det på framsidan, och det är en korrekt varudeklaration. Tolv västerländska artister går vilse i den brasilianska regnskogen (vad som finns kvar av den). Personligen kan jag tycka sådana här projekt känns lite väl akademiska. WR, Isolée och Alex Kid bidrar med helt okej låtar, resten hoppar jag nog helst över.

Henrik Strömberg

DOOF**"It's about Time"****Twisted/Border**

Det här går ju inte så fort. Jag trodde psytrance skulle gå snabbare än 140 bpm (osökt kommer jag att tänka på en av Dr Albans mer djuplodande texter, "Choosing bpm is a big problem"). Allt annat stämmer dock, samma platta ljudbild som otalet andra psy-tranceskivor. Fast *It's about Time* avslutas med inte bara en, utan hela tre trötta chill out-liknande låtar.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER**"Plaza Club – Luxury Five Star Cocktail Lounge & Dance Bar"****Magix/MNW**

Här kommer ännu en skiva med cocktail lounge-tongångar, i det här fallet från Parisklubben Plaza. Genren är ofta lite väl lättisam, sval och uddlös för mina öron och visst finns det flera ganska intetsägande spår även här. Några höjdare går emellertid att hitta och bäst fungerar Jesper Dahlbäcks remix av Bacuzzis *Sunday's Child*, Speed Limits housestänkare *To You* och sambaförten *Le Le Le* med Bum Bum.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER**"Punkstad 2001 Göteborg"****Ägg Tapes & Records**

Kent "Ägget" Berntsen har tidigare givit ut ett antal punksamlingar, den första som kommer ut i år är *Punkstad 2001 Göteborg* där 20 olika artister bidrar med varsitt spår. Skivan börjar med Troublemakers *Staden Göteborg* vilket inte är konstigt alls. Avslutar gör konferencierna med den alldeles egna låten *Bullen hade firat*. En bra blandning med united-punx-känslan, innehåller allt från Radion 69:s streetpunk/oi till kängiga Skitsystem. Dessutom innehåller den nio outgivna låtar, som Sugar Shoks *Coconut Cream Catastrophe*, en underbart rolig Toy Dolls-inspirerad låt. Lite synd att alla band som spelade på Punkstad inte är med, så som Göteborgs-bandet Perkele och den stora Punkstadsattraktionen The Business. Men i det stora hela en magnifik resa genom punklandskapet.

Maja Rapo

MY ORCHARD**"5 yrs Long & as Tall as a Dream"****Massproduktion**

Har för mig att jag läst ett antal demorecensioner av My Orchard. Säkert har jag det. De är ett typiskt svenskt indieband och det förvävar mig att de faktiskt ges ut. Det är absolut inte dåligt, nej då, men det är inte musik som någon tjänar pengar på.

Säkert kommer de att kränga ett antal hundra skivor med hjälp av den klatschiga singeln *To Cool for Scool* men inte mer.

De har en skevhet och lätt tafflig charm som tilltalar mig oerhört tillsammans med en del vingliga new wave-dotande saker. Lite amerikansk collegerockvarning ibland, men oftast otroligt mysigt. Jag trodde att sådan här musik var för evigt fast i demotrasket men det glädjer mig att det inte är det.

Fredrik Eriksson

EXPERIMENTAL POP BAND**"Tracksuit Trilogy"****City Slang/Virgin**

Tja, vad ska man säga. The Fall kanske? Det har varit svårt att hålla engagemanget uppe när jag lyssnat igenom *Tracksuit Trilogy*. Experimental Pop Band trasslar omkring på förhållandevis trevligt sätt, men alltför ofta räcker det inte för att jag ska ha tålmod att lyssna igenom skivan. Särskilt experimentellt är det kanske inte heller. Det enda jag kommer på är just ett ambitiöst The Fall fast utan Mark E Smith och på ett krångligt tyskt sätt.

Fredrik Eriksson

CAVE IN**"Jupiter"****Hydra Head**

Extremt jobbig amerikansk arenaindie. Eller ett symfoniskt emocoreband. Otrevligt är det i alla fall. De korta stunder då det glimtar till, oftast under de stillsamma partierna, blir man plötsligt påmind om att sångaren låter som James Hetfield i Metallica. Den lilla strimman av ljus släcks brutalt och man gläds bara åt att *Jupiter* inte är över femtio minuter lång.

Fredrik Eriksson

THE TEAR GARDEN**"Crystal Mass"****Network**

Verkligen en skiva för entusiaster. Folk ifrån Skinny Puppy och The Legendary Pink Dots samsas över ett par akustiska gitarrer. Hopplöst daterat till en era av 80-talet som aldrig kommer att få en revival. Möjligtvis kultstatus. Men som sagt, nu är nu och symfonisk folkrock spelad av synt- och gothföredetningar känns bara bisarrt. Det hindrar inte att The Tear Garden säkert har sina poänger i sin egna verklighetsfrämmande värld.

Fredrik Eriksson

EVE**"Scorpion"****Universal**

Scorpion innehåller en stor dos hejallack-shiphop producerat på ett oklanderligt och "modernt" sätt som inte klarar av att beröra mig. Sån här "snygg" r'n'b-influerad hiphop är ingen bristvara år 2001 (vilket den borde vara). Förra plattan *Let There Be...* är klasser bättre, tyvärr.

Gary Andersson

OPETH**"Blackwater Park"****Music for Nations/MNW**

Än en gång bevisar vi svenskar att vi är bra på att göra musik i de yttre kanterna av death metal. Om man nu alls ska placera Opeth i den genren. Mer korrekt är kanske att säga att de är ett modernt progressivt band med death-inslag. Vålavvägda låtbyggen som påminner om både tidiga Genesis och King Crimson. Snygga växlingar mellan brötsång och ren sång. Graciösa akustiska gitarrer. *Blackwater Park* är mycket bra, bättre än förra plattan, *Still Life*.

Peter Sjöblom

THE THIRD EYE FOUNDATION**"I Poopoo on Your Juju"****Domino/MNW**

Det här blir Matt Elliotts sista platta som Third Eye Foundation. Han tar avsked till sitt projekt med ett antal remixar på

Tarwater, Blonde Redhead och Urchin. Resultatet är mer potent än hans förra platta där han själv stod som låtskrivare, *Little Lost Soul. I Poopoo on Your Juju* avslutar en Bristol-epok på ett hedervärt sätt.

Peter Sjöblom

KATE CAMPBELL**"Wandering Strange"****Eminent/Playground**

Kate Campbell litar till låtarnas styrka och ett rent, snyggt sound. Kanske vill hon inte störa gospelcountryns textinnehåll, men jag hade önskat bara något litet som kunde störa prydligheten. Utan att vilja underskatta Campbell som sångerska – hon har en bra röst – kan jag inte låta bli att fundera över hur det skulle blivit om Emmylou Harris hade gjort *Wandering Strange* istället. Harris lilla sting i rösten av smärta erfarenhet kunde lyft låtarna från det bra till något som rör vid hjärtat.

Peter Sjöblom

JIM WHITE**"No Such Place"****Luaka Bop/Virgin**

Egentligen är Jim White rätt intressant. Han försöker vidga singer/songwriter-idio- met med texter mer udda än genomsnittet och han blandar gärna in små skumma ljud i ljudbild. Men jag önskar att han vågade ännu mer och gick ännu längre bort från det faktiskt lite slätstrukna. I jämförelse med mycket annat i genren står sig dock *No Such Place* bra.

Peter Sjöblom

TERRY CALLIER**"Alive"****Mr. Bongo/MNW**

Terry Callier har sitt läge. En Callier-platta kan bli lite såsig emellanåt, men där finns också det flytande groovet och rösten som med lätthet rör sig mellan det exakta och det hänruckta. Ofta sådant som bäst kommer till sin rätt inför publik, vilket hörs på *Alive*. Men även om det är bra, till och med suveränt emellanåt, så känns det som att man vet vad man får redan i förväg. Man rycks med, men blir sällan överraskad.

Peter Sjöblom

VIRGIL SHAW**"Quad Cities"****Munich/Playground**

Det är inte alltid så lätt att höra skillnad på den ena altcountry-killen och den andra. Gamla ledaren för Dieselhead har väl lite mer Michael Hurlley i sig än de flesta, men det räcker inte hela vägen fram. Fast det hettar till riktigt ordentligt i *Surfboard Sniper*.

Peter Sjöblom

DAVE MATTHEWS BAND**"Everyday"****RCA/BMG**

Det är svårt att hitta något som är lika trist som Dave Matthews feckrock. Rock för de som inte vill ha rock men som tycker att Clapton är för mesig. Musik i något slags icke-genre. Musikalisk maräng, pösigt luftigt utan egentligt innehåll. Att han bara orkar vara så intetsägande.

Peter Sjöblom

MY VITRIOL**"Finelines"****Infectious/Playground**

Gruppen som döljer sig bakom ett av rockhistoriens sämsta bandnamn har beskrivits som "mer Foo Fighters än Nirvana". Hade de haft lite mer Nirvana i sig hade det kanske låtit roligare. Bombastisk och med- ocker rock med pompösa gitarrer. Deras ansträngningar till melodier gör det i alla fall inte helt formlost.

Peter Sjöblom

EDDI READER**"Simple Soul"****Rough Trade/MNW**

Många kanske förknippar Eddi Reader med Fairground Attraction och deras 80-talshit *Perfect*. Men hon har haft en solo-karriär som resulterat i en handfull plattor, och nu senast alltså *Simple Soul* som är en rätt lättviktig historia. Det är musik som inte märks i sin försiktighet. Till och med Jackson C. Franks annars känslomässigt skarpa *Blues Run the Game* blir suddig.

Peter Sjöblom

COUSTEAU**"Cousteau"****Palm/MNW**

Cousteau uppdaterar sin kritikerhyllade debutplatta från 1999 med en nyinspelning på större budget. Musikaliskt påminner det om Tindersticks och ett låtsat samarbete mellan Nick Cave och Burt Bacharach. Fokus ligger på sångaren Liam McKahey, vilket också är plattans svaghet. McKaheys många vokala later gör plattan smått irriterande. Det är till sist omöjligt att tänka på något annat än Scott Walker och 80-talets softade Bowie, så pass påträngande är manererna. Trots att jag verkligen försöker koncentrera mig på själva låtarna som i sig är rätt hyggliga.

Peter Sjöblom

ETTA JAMES**"Matriarch of the Blues"****Private Music/BMG**

Veteran eller inte, för en 2000-talets Etta James är blues inte mer än en elegant, finpusad form som ska glittrigt underhålla hellre än uttrycka något väsentligt. *Gotta Serve Somebody* ges en behandling som berövar den all religiös eldighet som kännetecknar Dylans original. Rolling Stones discopastisch *Miss You* har aldrig varit särskilt erotiskt övertygande, men här är den lika sexig som en lyktstolpe.

Avslutande *Hound Dog* kan på sin höjd beskrivas som en beskedlig liten jycke. Och däremellan, tja, ingenting som är bättre än det jag redan nämnt.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER**"Awesome"****Munich/Playground**

En gottpepse med alternativcountry från skivbolaget Munich. Somligt är sött och gott, annat salt eller surt. Cenbrotro-matic och South San Gabriel saknar både arom och konsistens, medan Baptist Generals inte oväntat har trevligt tuggmotstånd och spännande smakkombination av hillbilly och galenskap. Dessutom tidigare mer eller mindre utgivit från Johnny Dowd och The Gourds.

Peter Sjöblom

SOUTH SAN GABRIEL**"Songs/Music"****Munich/Playground**

Det verkar inte vara så kul i Denton, Texas. Ett av världens troligtvis tristaste band, Slobberbone, kommer därifrån. Liksom South San Gabriel. Deras lo fi-americanas är såsigt av amerikanskt öl utspätt med vatten. Eller som ett katatoniskt Smog utan både Prozac och humor. Låtarna håller med nöd och näppe styrfart. Och frågan är, om South San Gabriel knappt ens själva orkar ta sig igenom sina låtar, hur ska då jag orka hitta intresse och engagemang nog för att lyssna på dem?

Peter Sjöblom

GARY MOORE**"Back to the Blues"****Orionstar/Playground**

Hur kan man återvända till någonting man aldrig varit vid tidigare? Alltså, hur kan Gary Moore vara tillbaka vid bluesen? Den osmakliga *Still Got the Blues*, för att bara ta ett exempel, hade inget med blues att göra. I alla fall inte om man ser blues som

ett innehåll och inte bara som en trött och förutsägbar form. Det är mer än ett par illa passande solglasögon, tågräls och en visserligen snygg röd halvkastisk gitarr. Blues är mer än den träbenta *Back to the Blues*, och bra mycket mer än vad Gary Moore begriper.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER**"Svensk jazzhistoria Vol. 7: The Golden Years"****Caprice**

Caprice fortsätter dokumentera den svenska jazzens utveckling. Sjunde volymen i serien presenterar åren 1952-1955 på tre CD. Perioden kallas "the golden years", med fixstjärnor som Bengt Hallberg, Arne Domnérus, Putte Wickman och den svårö-verträffade Lars Gullin. Sista CD:n i trippeln är den mest spännande, inte minst tack vare de två sistnämnda.

Visst är det en gyllene epok i svensk jazzhistoria, men jag kan inte komma ifrån att mycket, om än inte allt, ändå står i skuggan av de amerikanska banden. En del känns faktiskt också, oavsett historiskt värde, rätt mossigt.

Hos en bra historieöversikt känns inte det dokumentära syftet, och här går det lite si och så med den saken. Ibland tänker man inte så mycket på uppsättet med plattan, men emellanåt känns intentionen desto mer. Somligt av materialet är tidigare utgivet, en del kommer från radiosändningar. Lustifikationen med Povel Ramel lurar fram små leenden, men hade den verkligen behövts här? På det hela taget är det en ojämn samling, om än med ett lovvärt syfte.

Peter Sjöblom

DOYLE BRAMHALL & SMOKESTACK**"Welcome"****RCA/BMG**

Bluesigt heavy med små inslag av soul. Eller om man så vill, trist rock med alldeles för mycket Jimi Hendrix i ballasten för att det ska vara meningsfullt. Bramhall kämpar för att verka övertygande, men alltihop snavar över gamla trötta klichéer redan innan det kommit över tröskeln.

Peter Sjöblom

FOGHAT**"Road Cases"****SPV/Playground**

Det är ett skämt, va? Foghat, detta gamla ölrapande B-band i bluesriffarskolan som jag hade hoppats att både Gud och tiden hade glömt. Och det kanske de har, även om skivbolaget SPV inte gjort det. SPV har ju ett skrämmande gott minne för gamla avdankade rockstjärnor som i bästa fall hade en glansperiod i en kvart för 25 år sedan. Men jag kan ändå inte riktigt tro att de menar allvar med en *DUBBEL* live med Foghat – inspelad 1996! Vad kommer härnäst? En trippel med nyinspelade Hurriganes-demos?

Peter Sjöblom

ERIC CLAPTON**"Reptile"****Warner**

Känslor vill jobba, det vill ha musik som rör om. På Claptons plattor finns det ingenting som ens får det att vilja peta sig i näsan. Vilken platta i ordningen *Reptile* är vet väl ingen. Det spelar ändå ingen roll, när de i allt väsentligt låter likadana och lika såsiga allihop.

Peter Sjöblom

HEED**"Breakeven 2200"****EMI**

Om varken Massive Attack eller Portishead redan hade funnits hade det här kanske räknats som nyskapande. Som det är nu är svenska Heed förbisprungna med andra varvet innan de ens lämnat startlinjen. Vad är det för mening med att så uppenbart

försöka efterlikna något som redan finns? Vad är vitsen med att bygga ett sound renons på minsta originalitet? Jag förstår helt enkelt inte poängen med Heed.

Peter Sjöblom

ALEX LLOYD**"Black the Sun"****EMI**

Produktionen är genomtänkt och smart med snygga inpass från bland annat munspel och stråkar. Jag kommer ibland flyktigt att tänka på en slickad Joseph Arthur, men australiske Lloyd låter inte lika socialt fränvänd. Lloyds låtmateriale kan plötsligt knalla till, men det handlar inte om en massiv skottlossning i melodier.

Peter Sjöblom